Torry Gredsted

Klosterjægeren

Bibliotek 1800

Torry Gredsted

Klosterjægeren

Fortælling fra Højalperne

eBibliotek 1800

2025

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Torry Gredsted: *Klosterjægeren* er baseret på originaler, som er public domain i lande hvor ophavsret er baseret på ophavsmandens død+70 år eller kortere (på udgivelsestidspunktet).

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Opholder du dig i et land uden for EU, bør du dog tjekke de lokale ophavsretsbestemmelser, før du videredistribuerer værket.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Torry Gredsted: *Klosterjægeren* is based upon sources in the public domain in countries where copyright is based upon Life+70 years or less (at the time of publishing).

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

If you are outside the EU, you are advised to check the local copyright laws before copying and/or redistributing this ebook.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Første kapitel

"Hoidoooh – atter et pletskud! Hjorten ramt på bladet!" skreg Otto von Thunn og svingede i overgiven glæde sin armbrøst højt over hovedet. "Walter, kom dog herhen – hæng dog ikke dér over den mugne bog. Kom, jeg skal lære dig at spænde armbrøsten, og jeg skal gnide dens streng rigtig varm med min læderlap."

Men den yngre broder så mismodigt op fra sin bog og rystede blot på hovedet.

"Uf – hvor du er kedelig," vedblev Otto og hentede sin fjedrede pil fra den plumpt lavede træskive med den rødmalede figur, der med lidt god vilje godt kunne tænkes at forestille en hjort i spring.

Hvor var de to brødre forskellige at se på, begge sønner af borggreven til Falkebjerget – den ædle ridder Dietmar von Thunn. Den knapt sekstenårige Otto var et vidunderligt billede på ungdom, kraft og smidighed. Det lysebrune hår faldt helt ned til skuldrene og indrammede et kønt, vejrbrunet ansigt med frejdige, blå øjne og viljestærke træk om den smalle mund. Hans to år yngre broder var ikke nær så kraftigt udviklet af bygning – hans hår var mørkere, hans ansigt som mælk og blod og med drømmende øjne, der fængslede ved første blik og vakte spørgende tanker hos den, der betragtede dem.

Men det var ikke alene i udseende, at de to brødre var så forskellige – også i sind og tanke. Otto var den unge, vordende ridder – den kampglade yngling, der allerede nu kunne svinge sit sværd og spænde en armbrøsts tunge streng, mens Walters

hu stod til mere rolige sysler, og sine bedste timer fordrev han med at stave sig igennem de tykke, pergamentsbladede bøger fra faderens dog ikke særligt righoldige bibliotek. Ja, forskellige var de to brødre – de passede til hinanden som bjørnen til rådyret.

På et næs, der skød sig ud i den sydlige del af Kongesøen syd for Berchtesgaden, lå drengenes fædrenehjem – den stærke borg, Falkebjerget. På de tre sider – mod nord, øst og syd – var den omgivet af selve søen, og på den fjerde havde man gravet en kunstig vandgrav og yderligere opført en stærk mur, oven på hvilken der løb et brystværn af træ, udstyret med små vagttårne og skydehuller. Over en solid vindebro gik den eneste adgang til borgen. Langs næssets udkant lå flere mindre bygninger, der tjente som stald for heste, kvæg og hunde. Selve borgen var en plumpt opført bygning – forneden bygget af utilhuggede klippestykker, som omfattede køkkenet, fadebure, falkekammeret, folkestuerne, kældrene og fangehullerne. Den øverste del var opført af solide stammer. En fritstående trappe af træ førte op til en forhal, jævnt udstyret med borde og stole af træ. Men hvad der gav denne hal et særligt karakteristisk udseende var de uhyre masser af jagtvåben og jagttrofæer, som prydede væggene – hoveder af bjørn og vildsvin, gevirer af stenbuk, hjort og gemse og mange andre vildtsorter. Fra denne hal førte to døre ind til selve beboelsesværelserne – spisestue, opholdsværelser og soverum. Også her var væggene prydet med jagttrofæer – ja, selv de store egetræer, der voksede inden for den ydre mur, var behængt med afblegede, gevirprydede dyrekranier.

Borggreven var også mere jæger end kriger. Vel stod i hallen hans prægtige rustning, og oven over den hang hans skjold, prydet med Thunnernes våben – den hvide falk på blå grund, men nu var det mange år siden, han havde benyttet sine krigerske våben. Al hans interesse drejede sig nu kun om jagt, og siden borgfruens død, der skyldtes Walters fødsel, søgte han uophørlig adspredelse ved spændende og farefulde jagter. Og rig anledning havde han hertil på sine vældige besiddelser. Dels ejede han halvdelen af Kongesøen, dels strakte hans ejendomme sig op ad de høje bjerge, der over alt omgav borgen – herlige alpegræsgange og vældige skove, i hvis grønne tryllehal øksens klang aldrig endnu havde lydt, hvor intet træ endnu var faldet for menneskehånd. De vældige stammer, som her lå fældet mellem deres levende brødre, var enten styrtet om af alder, væltet af stormen eller trykket til jorden af vinterens snemasser. Og hvor skoven holdt op, rejste der sig en frygtelig klippeverden af spidse takker og tinder, dækket af den evige sne.

I øjeblikket var borgherren taget på jagt, ledsaget af et par svende, og drengene var som så ofte før overladt til sig selv.

Uden for den ydre mur lå endnu nogle staldbygninger, der omkransede en slags park, hvis væsentligste del dog bestod af en stor, græsbevokset plads, omgivet af en høj, tæt hæk. Den benyttedes som ridebane og plads til våbenøvelser, og den var Ottos kæreste opholdssted. Her havde han indrettet sine skydebaner, thi al faderens lyst og kærlighed til jagtens glæder var gået i arv til hans ældste søn.

Endnu nogle gange spændte han sin armbrøsts streng, og endnu nogle gange lød hans sejrsberuste råb: "Hoidoooh, atter

et pletskud!" Broderen sad stadig fordybet i sin bog. Så lagde Otto forsigtigt sin armbrøst fra sig på en træbænk og gik hen til broderen.

"Walter, hvornår kommer far hjem?" spurgte han.

"Først om nogle dage," lød svaret lidt træt.

"Så er jeg heller ikke hjemme i et par dage," fortsatte Otto. Der lå en vis, forsigtig langsomhed i hans ord.

Den yngre broder så pludselig op fra sin bog. "Hvad skal det sige?"

Det varede lidt, inden Otto svarede: "Du, Walter – jeg skal betro dig en hemmelighed. Ved du, hvor jeg har været henne i den sidste tid, når jeg var væk en hel dag?"

"Nej."

"Hos klosterjægeren," fo'r pludselig svaret ud – "ja, du studser, du er forbavset," og det var Walter også. Selv sin bog havde han lukket i med et lille smæld.

"Otto," sagde han alvorligt, "det skulle far nødigt få at vide."

"Det er heller ikke min mening, at han skal have det at vide endnu, og du siger ikke noget – vel, Walter?"

"Nej, for jeg turde slet ikke stå over for far i det tilfælde. Men, Otto – du ved jo da selv, at far og klostret er fjender. Og mægtige er de indflydelsesrige korherrer – og, ja, provst Henrik, der af al magt lurer på en lejlighed til at komme far til livs. Nej, Otto – det må du ikke gøre."

"Hy–ys, lad dog være med at tale så højt. Det er jo slet ikke på klostrets vildtbaner, vi jager. Vi mødes på grænsen."

"Og du skammer dig ikke for at omgås en simpel jæger. Du – søn af – – –"

Men videre kom den yngre broder ikke; for Otto afbrød ham hårdt: "Ti stille – du kender jo slet ikke klosterjægeren. Han er ingen simpel mand, og var han ikke netop jæger, kunne han godt være ridder af udseende og optræden. Og du aner slet ikke, hvor meget han kan, og hvad han har lært mig. Ja, selv falke forstår han sig på. Han har en af provst Henriks nye falke til oplæring, og nu skal du se, hvad han har lært mig. Nu henter jeg den hvide falk."

"Havde han også provst Henriks falk med på grænsen?" spurgte Walter spydigt og så spørgende op på broderen.

"Når du endelig vil vide det, så har jeg også været hos ham, hvor han bor; men derfor behøver vi jo ikke at have nedlagt noget, der tilhører klostret. Men der er Riemiger – han kommer lige tilpas."

"Riemiger!" råbte Otto, "kom herned med den hvide falk og tag legebolden med."

Riemiger – en attenårig knøs – var en af falkedrengene, klædt i den brogede klædning, der hørte til hans fag – over brystet delt således, at halvdelen var rød, halvdelen grøn. I hans bælte hang den grove læderhandske, han benyttede, når han bar falken på venstre hånd. Riemiger var ikke særlig begejstret for dette påbud; men sin unge herre turde han dog ikke modsætte sig. Snart efter bragte han den islandske, hvide falk – borgens stolthed. Den havde læderhætten trykket ned over hovedet, og et læderbånd spændt over vingerne, så den ikke kunne røre en fjer. Beroligende strøg Riemiger den hen over ryggen med en svanefjer.

"Godt, Riemiger – giv så fuglen fri og lad mig få din handske."

"Hr. Otto – den er ikke helt færdig med at fælde, og hr. Dietmar – –"

"Gør, som jeg siger – den har kun godt af at øve sig."

Riemiger adlød, og et øjeblik efter sad falken på Ottos hånd. Hvor dens øjne lyste, hvor skarpt dens næb var, hvor stolt dens holdning, hvor herlig alle dens sølverne, hvide fjer lyste – i et og alt en kongelig fugl.

Så optaget var alle af det forestående, at ingen bemærkede nogle ryttere, der holdt stille på vejen, som gik bag hækken. Og det var dog ellers fornemme ryttere – selve fyrsteprovst Henrik til det mægtige Berchtesgaden kloster, fulgt af sin dekan og et par klostersvende. Provstens brune fløjlsklædning, hvis kant var bræmmet af det fine, guldgule pelsværk fra skovmårens strube lignede mere en ridders end en gejstligs dragt. Kun det gyldne kors, der i brede silkebånd hang om hans hals, forrådte hans gejstlige værdighed.

Men provst Henrik havde også mere interesse for jagt og i særdeleshed for den ædle jagt med falk end for at være overhovedet for den snes adelige korherrer, der beboede det rige kloster. Og ét tærede ofte på hans sind og gav ham uro i tankerne: Misundelse på borgherren til Falkebjerget, han, der i vid omkreds absolut ejede den bedste falk, den ædle, hvide, islandske fugl, som i øjeblikket sad på den unge stamherres hånd.

"Hr. Ulrich," henvendte han til sin dekan, "om jeg ikke tror, at den unge dreng nu også begynder at drive falkejagten. Og det med den ædle fugl dér – den, jeg endda selv har nedladt mig til at ville afkøbe hr. Dietmar. I husker hans svar, nej – lad os ikke

tænke på det. Men falkens plads er på min fyrstelige hånd, hvis der var ret og retfærdighed til."

"Den kan komme der endnu, provst Henrik," svarede dekanen lavmælt.

"Men – se nu," fortsatte provsten og så selv til med kyndige øjne.

I dette øjeblik råbte Otto: "Riemiger, nu kaster du, som du aldrig før har kastet. Alt, hvad du kan, hører du."

Riemiger greb den lille, hvide bold med små, brogede fjer fra sin taske, samlede alle sine kræfter og kastede bolden højt op i luften.

"Hulii-uh," råbte Otto og svingede falken på kyndig måde. Med et skingrende skrig steg falken med voldsomme vingeslag næsten lodret i vejret – et susende slag nedad, og før bolden nåede trætoppene, havde falken den fat i sine skarpe klør.

"Vi rider bort, hr. Ulrich," sagde provsten og holdt sine hænder for øjnene, "jeg tåler ikke at se det. Så sikkert et slag har end ikke min yndlingsfalk. Provsten til Berchtesgaden har ikke en falk, som kan måle sig med den, der svinges af en dreng på knapt seksten somre."

De vendte deres heste bort.

"Provst Henrik, når man kender forholdene på Falkebjerget, er det trist at overveje spørgsmålet: hvorfor er det ikke den yngste, der er den ældste?"

"I mener?"

"Var det den yngste, der var arvingen til det rige gods, var der al mulig grund til at tro, at han ville finde sin plads i korherrernes rækker, og så ville vort kloster kunne glæde sig over en rig besiddelse, en fast borg, vældige vildtbaner og

bøndergods, hvis ejere, der nu kroer sig over at være frie bønder, vel snart kunne gøres til klostrets lydige livegne. Og så ville I, provst Henrik, vel nok kunne få den hvide falk på jer fyrstelige hånd."

"Men nu *er* det ikke den yngste, der er den ældste," svarede provsten lidt spidst.

"Der kan ske så mange forandringer her i verden," fortsatte hr. Ulrich.

"Men de fleste forandringer er sjældent til det gode – her i vor syndige verden," lød provst Henriks svar.

Og så fortsatte de deres ridt mod klostret i den svindende dags violette skær.

Andet kapitel

Som det rige og mægtige Berchtesgaden-kloster nu lå hen i det 13. århundrede, hvor denne fortælling foregår, var det kun knapt 150 år gammelt. Fra det verdensfjerne og menneskekærlige hjem, der husede de første brødre, som havde rejst korset og ryddet skoven, var det nu blevet et rigt stift, der regeredes af korherrer af adelig slægt – krigsmænd og verdensherrer, som de tyske fyrster måtte regne med.

Med klog politik havde de skiftende provster altid holdt med kejseren. Kejser Barbarossa havde været det unge stift en bevågen herre. Rige gaver havde han skænket de tro brødre fra Berchtesgaden og givet klostret retten til skovbrug, jagt og fiskeri i udstrakte distrikter, og hver efterfølgende kejser havde fulgt hans eksempel. I slutningen af det 12. århundrede havde kejser Heinrich VI endog overgivet den verdslige domsmyndighed til klostret. Kun over ridderlige herrer og frie bønder var retten til at fælde dom forbeholdt den kejserlige domstol.

En stor rigdomskilde for klostret var de uudtømmelige saltlejer, og mod alle verdenshjørner kørte de fuldtladede kærrer, belæsset med det uundværlige salt.

Dog – hvor karperne trives, indfinder også gedderne sig, og de tidligere fromme brødre udviklede sig efterhånden til krigsherrer, som med våben i hånd forsvarede deres besiddelser og beskyttede deres handel. Men strid koster penge, og derfor måtte bønderne betale rigelig skat, og strid koster blod – derfor behøvede klostret livegne, hvis sønner måtte lade blodet flyde i

klostrets krigstjeneste. Det var efterhånden – uden at sky noget middel – lykkedes klostret at binde de før frie bønder på hænder og fødder og gøre dem til livegne, hvis hår de snittede kort, hvis arbejdskraft de udsugede til det yderste, og over hvem de havde hals- og håndsret.

Derfor bestod der også det største modsætningsforhold mellem klostret og dets rige nabo mod syd – borggreven til Falkebjerget. Hans bønder levede som frie mænd på deres jord og betalte kun deres lovmæssige afgifter som små forpagtere. Og grev Dietmar havde ikke brug for hvervede knægte som så mange andre af datidens riddere, hvis væsentlige indtægter hidrørte fra landevejsrøveri, og hvis tid gik hen med strid og kiv. Hertil kom endnu et stridens æble – jagten. Som tidligere berørt var såvel Falkebjergets herre som klostrets øverste fuldblods jægere, og da deres distrikter milevidt stødte op til hinanden, var der ofte anledning til rivninger. Snart beskyldte klostret grev Dietmar for at have ladet sine folk drive en stenbuk over grænsen, snart klagede greven over, at vildttyve, der stod i klostrets sold, drev deres lyssky gerning på hans retmæssige ejendom.

Gennem flere år havde disse stridigheder varet, og først i de sidste par år, da den unge jæger Henning havde afløst den tidligere, gamle jæger Ruedlieb som klostrets vogter af højfjeldenes vildt – den tunge bjørn, den stolte hjort og de letfodede gemser, men først og fremmest dog af bjergenes mest eftertragtede vildt, den ædle stenbuk – var klagerne ligesom stilnet af. Provst Henrik havde i begyndelsen nok undret sig herover, men senere slået sig til tåls med, at hans nabo nu, da

jægerhvervet var betroet yngre kræfter, ikke så dristigt vovede at trænge ind over grænserne. –

Højt oppe på bjerget lå det lille, ensomme blokhus – til alle sider spærret af træer, så man kun lige over hovedet havde udsigt til den klare, blå himmel og længere borte – oven over trætoppene – til bjergenes snedækte tinder. Huset lå så højt oppe, at det om vinteren i månedsvis var afspærret fra omverdenen. Når sneen lå meterhøj på de uvejsomme og livsfarlige stier og hvert skridt var en kamp, kom der ingen til blokhuset.

Det var klosterjægerens hjem, og at det var en jægers bolig, så man straks. Mellem de nærmeste træer var der spændt alle slags vildtskind til tørring, og oven over døren på begge sider af et trækors hang afblegede kranier af bjørn og los.

Ud fra døren trådte husets beboer – den unge jæger Henning. Jo, Otto havde ret i sine ord til sin yngre broder: han er ingen simpel mand, og var han ikke netop jæger, kunne han godt være ridder af udseende og optræden. Fine var hvert træk i hans ansigt, kun mellem hans bryn lå en fure så skarp som et knivsnit, og de smalle læber var presset sammen som hos en, der i trodsig tavshed var en fjende af al talen. Hans høje, slanke skikkelse var klædt i en ærmeløs lædervams, på hovedet bar han en skovmårshue med den stolt vajende, hvide ørnefjer, og om benene var som gamacher viklet ræveskind – dog ikke højere op, end at de mørkebrune knæ var nøgne. Over ryggen bar han armbrøsten, og ved læderbæltet hang pilekoggeret og den lange jagtkniv. Der var noget stolt og ædelt over hele jægerens ranke skikkelse, der snarere syntes at have passet til at bære harnisk og hjelm end den hjemmelavede skinddragt og pelshue.

To brunlige sporhunde søgte at presse sig ud gennem døren samtidig med deres herre, men et skarpt kommandoord fik dem pludselig til at opgive deres forehavende.

"Nej – I to må blive hjemme og vogte huset," sagde han bestemt, men dog mildt, "denne gang gælder det ikke den vilde los eller den hurtige ræv. Men vær I blot tilfredse – kan hænde vi netop i denne sommer får mangen god jagttur sammen."

Jægeren lukkede døren i for de skuffede dyr og slog ind på den smalle sti, der førte mod de lavere liggende græsgange.

Det var forår i bjergene. Selv højt heroppe var der nu smukke dage med ren luft og en klar, varmende sol. Vel klamrede sneen sig endnu fast til fjeldets sider; men fønvindens hede ånde sejrede og sendte den nedad mod dalstrøgene i tordnende laviner. Over alt var der brusen og susen, over alt på højderne brød vandet frem, optog den smeltende sne og voksede sig hurtigt til vildbække, der larmende styrtede mod dalen. Store klippestykker, som frosten havde løsnet, frigjorde sig og buldrede gennem bjergskoven – ødelæggende alt på deres vej.

Det var ingenlunde ufarligt at vandre heroppe på denne tid. Men jægeren fortsatte roligt sin vej. Hans tanker måtte være af underlig vekslende art; thi snart lå der hårde træk om de smalle læber, snart åbnede de sig til et smil, og han forstærkede sine skridt.

Ganske svagt hørtes nu i aftenens dybe stilhed klangen af klostrets store klokke. Jægeren standsede og tog sin hue af, men fortsatte dog snart efter sin gang.

"Ja – I fromme korherrer dernede," mumlede han, "var jeres indre sind og jeres tanker så smukke som klangen af jeres klokke, var livet bedre at leve. Vidunderlige stilhed – ingen bøn,

ingen ydre ceremonier kan gøre én frommere end den vældige skovensomhed og Guds klare himmel. I fromme korherrer, under nattens tindrende stjernelys, under dagens lyse sol er jeg jo alt det ubegribelige meget nærmere end I i jeres kvalme røgelsesduft."

Snart efter nåede jægeren ned til en alpegræsgang, hvis friske, lysegrønne dække var som grønt fløjl – smykket med de talløse, blomstrende primulaers gyldne broderi. Her satte jægeren sig ned, således at han selv skjult kunne se hen over den åbne flade.

"Denne vej må han komme," mumlede han, "det var jo den sidste aftale."

Som ventetiden sneg sig hen, fik jægerens ansigt et mere og mere tankefuldt præg. Hans tanker beskæftigede sig med svundne tider. Underligt at han, der af fri vilje havde søgt den strenge og ensomme plads heroppe i bjergene som klostrets jæger, og i de to år, han havde været her, havde nydt denne ensomhed, nu kunne længes efter selskab. Ensomheden – det, at gemme sig selv hen i den vældige stilhed, havde været en befrielse for ham, der havde mistet al tillid til og tro på menneskene. Og så skulle det nu være anderledes. En dreng på næppe seksten år med et åbent, ærligt sind, en lys og klippefast tro på livet og sin fremtid, var brudt ind i hans egen, ensomme tilværelse med de bitre tanker og de mørke minder fra fortiden.

Han var så dybt hensunket i sine tanker, at han først vågnede op, da en stemme ganske nær hilste ham med et: "God aften, jæger."

Henning sprang op og tog sin hue af. "God aften, unge herre – så kom du dog."

Otto rakte ham sin hånd. "Ja, jæger – og du husker, hvad du lovede mig sidst. I morgen må du finde en tjur til mig. Hele dagen i går har jeg øvet mig, og jeg er ganske sikker på at ramme."

"Så er din fader ikke kommet hjem endnu?" spurgte Henning.

"Nej – og der er ingen, som ved, at jeg er heroppe. Jo, for resten, min broder Walter; men han er tavs som graven. Jeg kan nu ikke se, at der gøres nogen uret, fordi jeg besøger dig, jæger."

"Klostret er en hård og streng herre at tjene," svarede Henning.

"Men, jæger, du er ikke bange for at huse mig?" og Otto så med et spørgende blik op på jægeren.

"Nej, unge herre – så langt tilbage, jeg kan huske, har jeg ikke kendt til at være bange for nogen. Min samvittighed er min øverste herre. Siger den mig fri, så er jeg fri. Men du må være både sulten og træt, og lidt vej opad har vi endnu. Lidt til venstre endnu – så finder vi den bedst skjulte sti."

"Sulten er jeg, jæger, men ikke træt," og det måtte Henning også inderst inde indrømme, da han med smil om læben fulgte efter den unge stamherre til Falkebjerget op ad den stejle, uvejsomme sti mod jægerhytten. Alle anstrengelser udmattede øjensynligt ikke drengen, de syntes tværtimod ligesom at udløse kraften fra hans unge lemmer og få den til at stige.

Da de kom i nærheden af jægerhuset, hørte de hundene glamme.

"De er gode vogtere, unge herre," sagde Henning, "dem beholder vi inde i nat. De skal nok i tide advare os begge."

Noget efter trådte de ind i hytten. Hele husets indretning var meget sparsom; men armoden, som boede her, havde et smilende ansigt. En af rå brædder sammentømret seng var udstoppet med hø, men i øvrigt godt forsynet med vel tilberedte skind. Langs en af væggene stod en stor, ligeledes råt forarbejdet dragkiste, der var omhyggeligt og forsvarligt låset. På det åbne ildsted brændte endnu gløder, og forskelligt køkkenudstyr dels lå ved ildstedet, dels hang på væggene, hvor der dog ikke var megen plads til overs for jagtvåben og jagttrofæer.

"Ja, unge herre, fattigt er her med udstyr; men nu skal jeg tilberede dig en styrkende suppe. Og jeg tror også, du vil kunne hvile ud på mit leje, selv om det kun er et leje af hø. Tidligt må vi jo på benene, om vi skal komme til tjuren i det rette øjeblik."

Hurtigt herefter var Henning i gang med maden, fik vand sat på og mel hentet frem. En dyrekølle skar han i små stykker og puttede dem i gryden.

"Hvad sagde så din broder Walter til dit besøg heroppe hos en simpel jæger, unge herre?" spurgte Henning.

Otto tav – han måtte først tænke sig om. "Når jeg skal være ærlig, så frarådede han mig det i stærke ord; men han kender dig jo ikke, jæger," svarede han endelig og fortsatte umiddelbart efter: "Jeg skal sige dig, jæger, Walter bryder sig ikke spor om jagten, han holder mest af at læse og sidder så tit ganske stille hen. Jeg tror, han ender som korherre."

"Det forbyde Gud," mumlede jægeren ganske stille.

"Falder tiden dig ikke lang heroppe om vinteren, jæger?" spurgte Otto pludselig, "her kan jo ikke et menneske komme op, når sneen er faldet."

"Hidtil har jeg ikke følt ensomheden, og tiden svinder, når jeg passer vildtet. Kan dog hænde, at den kommende vinter bliver mig lang og ensom at komme igennem."

"Hvorfor det, jæger?"

Henning svarede ikke, men bed sig i underlæben. Han havde åbenbart været lige ved at røbe sine inderste tanker.

"Unge herre – vi må se våbnene efter, mens suppen koger færdig," tog han ordet for at undgå et direkte svar på Ottos spørgsmål, "se her – jeg lagde sidste gang mærke til, at dine pile ikke er stærke nok. Her har jeg lavet dig nogle af lærketræ, og de er godt fjedrede."

Mens maden kogte færdig, undersøgte de deres våben, og fra dragkisten hentede Henning en hjemmelavet skinddragt, han havde syet til sin unge ven. Den passede bedre til jagtens besværligheder end den dragt, Otto mødte i. – – –

"Nu må vi til ro, unge herre," sagde Henning efter endt måltid, "læg dig på mit leje. Selv har jeg skind nok – jeg reder mig et leje ved ildstedet."

Efter nogen modsigelse måtte Otto bøje sig, og snart sov han ungdommens sunde, drømmefri søvn – lykkelig over den kommende dags jagtglæde.

Henning gik dog ikke til ro. Han passede ilden, for at de kunne få sig endnu noget varmt, inden de om få timer skulle ud. Og i øvrigt var hans tanker slet ikke faldet til ro. Af og til så han hen på den sovende dreng, og hver gang tegnede der sig et smil om hans ellers så hårdt sammenpressede læber.

"Engang var du også i hans alder," tænkte han, "og dengang havde du samme lyse, ungdommelige tro på livet. Ensomhed – du var hidtil min ven, du hjalp mig til at rette mig op under

Guds klare himmel, du hjalp mig til at finde mig selv i den vældige natur. Men var det ikke forkert? Var det ikke nu meget bedre at vende tilbage til livet? Var det ikke fejt at gemme sig hen blot for at glemme? Livet var jo kamp, og den skulle føres til ende på mandig vis." – –

De få timer, de havde at hvile i, var til ende. Allerede kort efter midnat vækkede jægeren Otto, som straks var i fuld gang med at klæde sig på. Forventningsfuld glad fulgte han efter jægeren, der følende sig frem med sin pigkæp fandt vej gennem mørket. Efter en besværlig vandring kom de til stedet, hvor tjuren havde sit tilholdssted. Forsigtigt listede de sig frem, og just som det første ganske svage dagslys begyndte at vise sig, fik de øje på den. Jo – dér sad den på en lav gren, denne stolte, enligtlevende fugl – denne bjergenes fjedrede kærlighedssanger. Og nu begyndte dens sang – tschuhui – tschuhui – den sang og slog med vingerne og glemte alt – den hverken hørte eller så.

"Nu kun et par skridt videre, unge herre," hviskede jægeren, "så spænd din streng, men husk, at i morgendæmringen synes vildtet altid at være nærmere."

Otto sitrede let af spænding, og med forsigtige, lydløse skridt rykkede han nærmere – så – nu måtte det være. Han spændte strengen, tog omhyggeligt sigte, og pilen fløj afsted. Den stolte fugls vinger klappede sammen, og tungt faldt den til jorden. Otto var jublende glad, han følte jægerblodet brænde varmt gennem årerne helt ud i fingerspidserne.

"Dit skud kunne ikke være bedre, unge herre," sagde Henning, som selv var stolt og glad over sin unge vens jægerheld. Som hans pligt som jæger bød ham, knækkede han

en lille kvist af den nærmeste fyr, dyppede den i fuglens blod og rakte den til Otto.

"Tak, jæger," svarede Otto og rakte sin hånd frem efter at have stukket kvisten i sin skinddragt.

Op på formiddagen måtte Otto forlade jægerhuset. Gerne var han blevet der længere endnu; men faderen kunne jo ventes hjem hver time. Ad skjulte stier og i øvrigt spejdende til alle sider fulgte Henning ham på vej gennem bjergskoven.

"Jeg kommer snart igen, jæger," sagde Otto ved afskeden.

"Du er altid velkommen, unge herre," svarede Henning, og fra et skjult sted fulgte han Otto, så længe han kunne se ham. Så vendte han om, og med langsomme skridt vandrede han mod sit ensomme hus. Lidet anede han, under hvilke omstændigheder han næste gang skulle mødes med sin unge ven – han, der allerede havde grebet så dybt ind i hele hans nuværende tilværelse, i hele hans tankeverden.

Tredje kapitel

Godt skjult i udkanten af den tætte, uvejsomme skov, der stødte op til vejen mellem Berchtesgaden og Salzburg, stod i den tidlige morgenstund to mænd og spejdede op ad vejen mod nord og syd. Hele deres optræden tydede på, at de ikke var ude i lovligt ærinde. Et yderligere bevis herpå ville man finde, når man kastede et blik på de tre skumle personer, som sammen med hestene opholdt sig lidt dybere inde i skoven – vilde karle at se på, og alle bevæbnet med et kort sværd og en lang kniv.

Det var heller ikke lovligt ærinde, nej – det var simpelthen den rene røver- og stimandsfærd, den lille bande var ude på. Anføreren og hans nærmeste hjælper stod just og spejdede ivrigt efter bytte. De var begge omtrent ens klædt i en vams af groft klæde; men man kunne dog let se, at den dækkede over en panserskjorte, og på hovedet havde de en slags hjelm. Også de var bevæbnet med et kort sværd, der dog var af meget finere forarbejdning end stridskarlenes.

Ellers var de i øvrigt vidt forskellige at se på. Den ene, der øjensynligt var den ledende, var en høj, statelig skikkelse at se til og med et ansigt, der engang havde været kønt med ædle træk; men nu lagde man kun mærke til øjnene, som lyste af ondskab. Den anden var meget mindre og nærmest uhyggelig at se på – skæv som han var af skikkelse og med et skummelt ansigt, der yderligere vansiredes af et rødt ar tværs over den venstre kind og et ødelagt øje, hvor det halve af øjenlåget manglede. I hans øjne stod alle menneskelige laster at læse – ondskab, fejhed, listighed og forræderi.

Anføreren var ridder Pabo von Silbereck – før i tiden en ung, statelig kriger; men nu var han ved et usselt liv – ødelagt og udsvævende – sunket ned til at blive almindelig røverridder og landevejs-stimand. Hans ledsager, hvis navn var Linhart – var af ukendt slægt, og han var i et og alt ridder Pabos onde ånd. Snu og snedig, som hans natur var, udpønsede han alle deres lyssky og onde handlinger, og ond og grusom, som han var, fik han efterhånden Pabo til at synke dybere og dybere. I øjeblikket var der intet ridderligt over den før så udmærkede, unge ridder.

"Ridder Pabo," ytrede Linhart, "det er vel i og for sig nok den mest vovelige færd, vi er ude på; men på den anden side er der her udsigt til stor gevinst og hvo intet vover, intet vinder."

"Når blot du alligevel ikke har forregnet dig denne gang," lød svaret, "vi er ikke langt fra klostret, og dér råder de over mange karle."

"Dem lader vi i fred. Ingen har set os komme, og stedet her er godt valgt. Vi kan forsvinde gennem skoven ad samme ukendte sti, vi fulgte herhen. Vi har jo også tid til at vente på det rette bytte."

Han holdt inde et øjeblik og stirrede ivrigt op ad vejen mod nord.

"Se dér, ridder Pabo – der har vi måske allerede det ventede offer. Se selv – der er kun tre mand – den ene rider forrest – der er en håndhest med – så vidt jeg kan se godt belastet – det er måske en rig købmand – jeg giver karlene ordre om at holde sig parat," og han ville vende sig om for at fuldføre sin tanke. Men Pabo greb ham hårdt i armen og holdt ham tilbage. Hans øjne var skarpere, og han havde nu genkendt sin svoger – borggreve Dietmar til Falkebjerget.

En bølge af blod farvede hans ansigt rødt, og en dyb fure trak sig mellem hans rynkede øjenbryn. Som forholdene havde udviklet sig, bestod der naturligvis ikke det fjerneste venskab mellem de to svogre. De var hver for sig gået deres egne veje, der lå så langt fra hinanden, som tænkes kunne. Og Pabo, der selv havde bragt sig i den jammerlige stilling, hvori han nu befandt sig, var opfyldt af dyb og tærende misundelse mod den rige svoger, som herskede over borg, vildtbaner og bøndergods. Fra misundelse er der ikke langt til had, og her var hadet år for år næret ved de ydmygende afvisninger, han havde været genstand for, hver gang han havde søgt forbindelse med sin svoger.

"Bliv her, Linhart," sagde han hårdt, "det er ingen rig købmand. Ved du, hvem det er?"

"Nej."

"Det er borggreven til Falkebjerget."

"Din ædle, højmodige svoger?"

"Ja – ham er det."

Et øjeblik tav de begge.

"Ridder Pabo, bedre lejlighed finder du aldrig," ytrede endelig Linhart med indsmigrende røst, mens han kastede et blik ad vejen mod syd. "Se selv – ikke en menneskesjæl at se."

"Hvad mener du, Linhart?" fo'r det ud af Pabo, der sendte ham et lynende blik.

Linhart tav – her var han altså alligevel gået for vidt.

Snart efter var rytterne kommet ud for skjulestedet. Det var rigtigt nok – det var borggreven, som vendte hjem fra sin jagtudflugt. Selv red han forrest, klædt i sin jægerdragt og kun bevæbnet med sin lange fangstkniv. Bag ham fulgte to svende

med armbrøst over skulderen og pilekoggerne hængende ned langs hestenes flanker. Den ene førte en svært belastet håndhest. Lidet ventende noget ondt red borggreven hjem fra sin fredelige jægerfærd. Der lå smil om hans mund; for han længtes hjem til sin borg og til gensynet med sine to prægtige sønner – hans livs største glæde.

Da grev Dietmar var lige ud for de to stimænd, sprang Pabo så pludseligt frem, at grev Dietmars hest stejlede.

"Ej se – god morgen, min ædle, storsindede hr. svoger," næsten råbte Pabo.

Grev Dietmars smil stivnede, og hans øjne flammede vredt:

"Pabo – du er her på egnen?"

"Ja, som hr. svoger ser. Endnu råder du ikke over mine veje her i livet."

Linhart var imidlertid også dukket frem fra træernes skjul, og grev Dietmar sendte ham et blik, som var et dyb af grænseløs foragt.

"Spar du dig dit "hr. svoger" – vore veje mødes aldrig mere. Mere har du altså ikke til overs for din ædle søsters minde, siden du stadig fører dit ryggesløse liv, og du skammer dig end ikke over at færdes på den egn, hvor hun levede sit liv."

"Hr. svoger, ædle hr. svoger – ja, tilgiv mig; men du er nu engang min svoger, og en stor part af den rigdom, som jeg godt ved, du gemmer på din stolte borg, den tilkommer mig. Hvor blev min arvepart efter min søster af? Vil du udbetale mig den, så skal jeg gerne føje mig efter dit ønske og forsvinde her fra egnen. Vil du udbetale mig arveparten i guld og smykker?"

En vredesbølge skød op i grev Dietmars kinder.

"Din arvepart," svarede han hårdt, "du har intet krav i nogen som helst retning."

Pabo gav Linhart et hemmeligt tegn, og denne dukkede hurtigt ind mellem træerne.

"Da var jeg ellers på vej for at aflægge min rige hr. svoger et besøg og hjemføre min retmæssige arvepart, som jo nu i de mange år må have trukket gode renter."

"Pabo, du driver dit frække spil for vidt. Gå til side. Vi to har ikke mere at tale om."

"Du tror måske ikke, Dietmar, at jeg udmærket godt ved, hvad du ejer af gode guld- og sølvpenge og de smykker, min søster havde. Og jeg ved, hvor du gemmer dem. Ho-ho, men vi kan endnu forhandle i al venskabelighed som gode svogre. Jeg er jo, som jeg siger dig, på vej for at aflægge dig et besøg. Lad os følges ad."

Grev Dietmar var ikke mere i stand til at beherske sin vrede.

"Aldrig skal du få lov til at sætte din fod inden for min dørtærskel. Prøver du derpå, lader jeg simpelthen mine huskarle smide dig på porten."

Pabo blev flammende rød over den ærekrænkende fornærmelse, der her blev slynget ham lige i ansigtet. Som falken griber sit bytte, fo'r hans hånd til sværdhæftet, mens han af al kraft råbte til Linhart, at han hurtigt skulle komme med karlene.

Men grev Dietmar var ham dog for hurtig i vendingen. Voldsomt huggede han sporerne i flankerne på sin hest – den sprang frem, og før Pabo havde fået sit sværd af skeden, lå han væltet omkuld på landevejen. Grev Dietmars svende, der havde hørt hele det heftige skænderi, havde betænksomt nok allerede

taget armbrøsterne fra skulderen, selv om det ville være vanskeligt at betjene dem fra hesteryggen. Nu fulgte de deres herre, som fortsatte hen ad vejen i galop.

"Lad mig få min armbrøst," råbte grev Dietmar, der mente, det var bedst at undgå al yderligere strid ved at ride bort. Han vidste heller ikke, hvor mange mænd hans svoger denne gang havde med sig, og en ulige, unyttig kamp ville han ikke indlade sig på. "Følger de efter os, gør vi holdt, når jeg giver ordre hertil. Ingen af jer vover at sigte på ridder Pabo; men først og fremmest retter I jeres pile mod den skæve djævel i halv menneskeskikkelse, I selv nylig så på vejen."

Der var dog ingen, som fulgte efter dem. Pabo lå endnu forvirret og fortumlet i landevejens støv, og Linhart måtte hjælpe ham på benene. Først da grev Dietmar var forsvundet, kom han helt til sig selv igen.

"Det skal koste dig dit liv," råbte han rasende, idet han uvilkårligt trak sit sværd og svingede truende med det.

"Det kunne allerede nu have været forbi, havde du fulgt mit råd," faldt Linhart ind.

"Ti stille," svarede Pabo opbragt, "dengang var det, som nu er passeret, ikke sket. Men nu – men nu er det anderledes. Send karlene ind til hestene, Linhart, og bliv selv her. Nu har vi to noget at drøfte – nu får du lejlighed til at bruge din list og snedighed; for nu gælder det selve Falkebjerget."

Karlene blev atter sendt ind i skoven, og de to indtog deres forrige plads i udkanten af skoven. I længere tid herskede der tavshed – hver for sig overvejede de den foreliggende situation. Men endelig vovede Linhart at tage ordet.

"Falkebjerget er en stærk borg, ridder Pabo."

"Hvad ikke kan tages med magt, må falde ved list," svarede Pabo, "og det bliver din opgave, Linhart, at pønse planen ud. Hvor sværdet svinges, der skal jeg nok være på min plads; men til det andet er du bedre."

"Vi må have flere mænd end de tre halunker derinde," fortsatte Linhart, "ét er en fredelig købmand på landevejen, et andet en fast borg med en stærk besætning."

"Ja, naturligvis må vi have flere mænd," lød Pabos irriterede svar.

"Det koster penge, mange penge," vedblev Linhart.

"Dem er vi vel nok mænd for at kunne skaffe, og skaffes *skal* de. Hvad der i øjeblikket ligger mig hårdest på sinde er, hvorledes klostrets provst og hans korherrer vil stille sig. Vel ved jeg, at der hersker et meget spændt forhold mellem klostret og min svoger – – –"

"Det skal du ikke bryde din hjerne med, ridder Pabo," afbrød Linhart ham, "overlad den side af sagen til mig. Falkebjerget er rigt nok til en så stor offergave, at den vil bringe de grådige korherrer over på vor side."

Pabo rejste pludseligt hovedet, lyttede spændt et øjeblik og kikkede derefter frem fra sit skjul. "Linhart," sagde han sagte, "kom herhen. Om ikke jeg tror, at lykken straks vil tilsmile os. Se dér," og han pegede frem mod en enlig rytter, der i langsom skridtgang nærmede sig på sit muldyr.

"Ved alle helgener – det er den rigeste jøde i hele Salzburg," mumlede Linhart. "Ja – jeg tager ikke fejl, det er lægen Nathan. Ridder Pabo, det kan blive den fedeste bid, vi endnu har haft indenfor vore sværds rækkevidde. Der må sandelig herske fred

og ro her i stiftet, siden han tør vove sig ud uden væbnet følge. Skal jeg kalde på vore mænd?"

"Nej," svarede Pabo, "den usle jøde klarer vi to eller rettere sagt jeg nok alene."

Henad vejen kom jøden Nathan, der, som Linhart rigtigt havde bemærket, var den rigeste jøde i Salzburg. Det var dog ikke alene ved sin lægegerning, at han havde erhvervet sig en formue; men som så mange af hans trosfæller den gang, drev han en udstrakt udlånsforretning og al slags handel. Han var iført høj pelshue og lang, brun frakke med den gule jødelap. Hans sky og flakkende øjne søgte allevegne hen; men han opdagede dog ikke den truende fare, som lurede på ham få skridt fremme.

Pludselig sprang Pabo og Linhart frem, og muldyret sprang til side, så rytteren nær var faldet af. "Abraham, Isak og Jakob," stønnede han, da han så de to, som med hævet sværd sprang frem imod ham.

"Ned af dyret i en fart, din vantro hund," skreg Pabo, "og frem med din pengesæk, hvis du ellers har dit liv kært."

"Abraham, Isak og Jakob," stønnede Nathan atter.

Med et voldsomt greb rev Pabo den ulykkelige mand ned fra muldyret, så han tumlede om på vejen.

"Linhart, tag dyret og ind i skoven med det. Og du, op med dig, hund af en jøde," og han prikkede til Nathan med spidsen af sit sværd uden at bryde sig om den ulykkeliges stønnen.

Besværligt kom Nathan atter på benene, og med små prik af sværdspidsen blev han også drevet ind i skovens skjulende dyb.

"Spar mit liv, herre! Spar mit liv, herre!" stammede han atter og atter.

På Pabos ordre trak hele banden sig endnu dybere ind i skoven, og her blev der gjort kort proces med fangen. Hestens bagage blev grundigt undersøgt, og et rigt bytte i klingende guldmønt lå snart spredt ud for røverbandens grådige øjne.

"Klæderne af ham," kommanderede Pabo.

"Spar mit liv, herre!"

"Ja, godt for dig, at du havde lidt rigelige løsepenge hos dig denne gang," svarede Pabo, der var i fortræffeligt lune over dette usædvanligt rige bytte, "du skal få lov til at løbe, ja – selv dit radmagre dyr, som du af bare gerrighed ikke under sit daglige foder, vil jeg skænke dig. Men ikke ét ord om dit heldige møde med os. Jeg kender dig – du er jøden Nathan fra Salzburg, og kan du ikke holde mund, skal jeg hente dig ud fra din skidne bolig og flå dig levende."

"Og så til hest," kommanderede Pabo.

Ad den smalle, stejle sti, de var kommet ad, red de op over bjerget – dog først efter foragteligt at have spyttet efter den arme, ulykkelige jøde, der stod fuldstændig nøgen og endnu rystende af skræk og rædsel. Først da rytterne var forsvundet, vovede han at samle sine halvflåede klæder sammen, mens hans muldyr ubekymret gjorde sig til gode med træernes forårsgrønne blade.

De måtte først ride en for en, og hver for sig havde de nok at gøre med at passe på alle de vanskeligheder, de mødte på den livsfarlige sti, der ingenlunde var egnet til at passere til hest. Derfor var der heller ingen af dem, der sagde noget. Hver for sig havde de også nok at beskæftige tankerne med. Pabo så sig selv som den fremtidige herre til Falkebjerget, Linhart udpønsede planen til at erobre borgen, og de tre karles tanker

drejede sig om, hvor stor en andel der vel kunne tilfalde dem af det rige bytte.

Først hen ad middag nåede de højt oppe på bjerget, som de skulle over, en åben plads, hvor de kunne holde rast.

Neden under stedet, hvor de slog sig ned, larmede vildbækken dumpt. Dens grå vanddampe slog i vejret, og dybt nede rullede dens strøm stædigt den samme vej – slyngede stenene hid og did, slikkede klipperne med skarp tunge, åd sig dybere og dybere ned i grunden og tog livet af al vækst, der prøvede på at hindre dens vilde løb.

Linhart stirrede ned i dybet.

"Havde det ikke været bedre, om jøden var forsvundet et sådant sted hen," henvendte han til Pabo, der stod ved hans side, "jeg tænker på, at når du sidder som herre på Falkebjerget, er der ikke langt til Salzburg, og en hund af en jøde kan man aldrig stole på."

"Vær kun rolig," svarede Pabo, "skulle han vove at trodse mit påbud om tavshed, er der vel endnu tid til at stoppe munden på ham. Men lad os nu her, hvor vi er uforstyrret, i ro og mag lægge vore planer. Nu har vi foreløbig midler til at hverve folk," og han så med et grådigt, men tilfreds blik henimod sine bugnende sadeltasker, hvor den ulykkelige jøde Nathans lille formue nu var anbragt.

Grev Dietmar fortsatte uforstyrret sit ridt mod hjemmet; men nu havde hans tanker taget en anden retning. Han kendte sin svoger godt nok til at regne med, at der ville komme ufred og strid ud af det skæbnesvangre møde på landevejen. Han var først og fremmest urolig for sine to sønner, der nu i hvert fald

foreløbig ikke kunne færdes så frit omkring som tidligere; men Pabos ytring, at han godt vidste, hvor Falkebjergets kontante formue i guld og smykker lå skjult, foruroligede ham også. Hvorfra vidste han det? Var det løgn og pral, eller forholdt det sig rigtigt? I så fald måtte der være forræderi med i spillet; for ingen uden han selv, der egenhændigt havde skjult skatten, vidste noget herom.

Hans vej mod hjemmet førte ham forbi klostret. Uden for porten og ud til alfar vej stod en bonde – en af klostrets fæstere, der ikke rettidigt havde kunnet betale sine hårde afgifter, bundet til pælen. Hans ryg var blottet, og en klostersvend lod svøben falde hårdt over den ulykkelige, der, så godt som de snærende bånd tillod det, vred sig under svøbens sviende slag. Ved siden af stod dekanen og talte slagene – langsomt og ensformigt – 24 – 25 – 26 –

"Menneskekærlighed. – visselig, I træder på rette måde i jeres store herre og mesters fodspor," mumlede grev Dietmar, idet han vendte sine øjne bort fra det uhyggelige skuespil, og end ikke besvarede dekanens hilsen.

– Just på samme tidspunkt, da røverridderen Pabo og hans onde ånd rådslog om Falkebjergets og dets herres skæbne, blev vægteren på borgen opmærksom på grev Dietmars hjemkomst, og snart efter gjaldede hornet fra vagttårnet.

Alle stimlede sammen for at byde borgherren velkommen hjem, og Otto og Walter løb glade deres fader i møde. De blev dog straks slået af hans alvorlige ansigtstræk, og endnu mere overraskede blev de, da deres faders første ord var: "Drenge – I går straks op i forhallen. Jeg har noget alvorligt at fortælle jer."

Uden at sige noget fulgte de efter deres fader, der langsomt red over vindebroen, mens han med små, hilsende håndbevægelser svarede på sine undergivnes velkomstord.

Fjerde kapitel

En uge var gået hen, siden det voldsomme møde på landevejen havde fundet sted; men endnu havde der ikke vist sig noget mistænkeligt i omegnen af Falkebjerget. Borgen havde dog forberedt sig på at modtage et muligt kommende angreb. Staldbygningerne udenfor forsvarsværkerne lå nu tomme hen – folk og kvæg var bragt inden for de skærmende mure, den tunge vindebro var hejst op, og i vagttårnet var der forstærket besætning. De to svende, som havde fulgt grev Dietmar på hans sidste jagtudflugt, fik hver en ledsager med sig, og de strejfede ustandseligt rundt i omegnen for at kunne melde, hvad de fandt mistænkeligt. Men endnu var alt roligt.

For Otto var det hårde og trange dage at komme igennem. Han var ikke vant til at holde sig inden for borgens snævre område, og han længtes efter atter at kunne aflægge klosterjægeren et besøg og strejfe om i skovene.

Grev Dietmar havde straks efter sin hjemkomst i en alvorlig samtale fortalt drengene om den morbroder, hvis tilværelse de hidtil ikke havde anet noget om; thi omhyggeligt havde deres fader holdt skjult for dem, at deres gode, ædle moder havde en broder, der var sunket så dybt, og som førte så ryggesløst et liv. Men nu måtte sandheden for dagen.

Og grev Dietmar gik endnu et skridt videre. En dag kaldte han sin ældste søn op til sig i hallen.

"Du er nu så gammel, Otto," sagde han alvorligt, "at jeg kan betro dig, hvad jeg hidtil kun selv kendte, og du er så forstandig, at jeg stoler på, at hvad jeg nu fortæller dig og viser

dig, må blive din dybe hemmelighed. Du ved, at din fader er en rig mand; men du har ikke hidtil vidst, at foruden skove og bøndergods har din fader også samlet en skat i guld og smykker, som skulle være din broder Walters arvepart, når du til sin tid overtager borgen efter mig."

Otto stod urørlig overfor faderen og hørte til med store, spørgende øjne. Han havde endnu ikke den rigtige opfattelse af situationens alvor.

"Kom herhen," fortsatte grev Dietmar, og selv gik han hen til en stor, tung dragkiste, hvis svære låse han åbnede. Den var fuld af alt muligt – våben, fiskeredskaber og klæder i en forvirret blanding. Grev Dietmar gik hen til dørene og undersøgte endnu en gang, om de var forsvarligt stængede.

"Tag så alt ud af kisten, Otto."

Da det hele lå spredt på gulvet, så Otto spørgende op på sin fader; thi der var jo kun den tomme bund at se. Men grev Dietmar bøjede sig ned og trykkede på nogle fjedre neden under kistens bund, og samtidig løftede han nogle bundbrædder op. Dragkisten havde dobbeltbund, og nu så Otto undrende på en hel del ganske flade småposer, der fyldte hele rummet dernede. Hans fader løste op for en af dem og viste Otto de mange røde, klingende guldstykker.

"Og hør så videre, dreng – det er denne kontante formue, din morbror ved besked om, og det er den, han vil have fat på under et fuldstændig intetsigende påskud om en arvepart efter din moder. Din morbror slyngede mig også ud, at han vidste besked om, hvor den var gemt. Om det nu er løgn eller pral, ved jeg ikke; men for en sikkerheds skyld vil jeg flytte den, og du

bliver den eneste, der får noget at vide herom. Forstår du det, Otto?"

"Ja, far."

"Flyt så en stol og tag det gamle stenbukke-kranie deroppe ned fra sin plads."

Otto adlød.

"Kan du se noget særligt på bjælken?"

"Nej, far."

Grev Dietmar gik derhen. Han var høj nok til at nå derop, stående på gulvet. Han satte sine fingre på et bestemt sted i rillen mellem to tunge bjælker og kunne nu fjerne et lille stykke af bjælkens runding. Til sin store forbavselse så Otto nu, at bjælken var udboret til begge sider. Han prøvede med armen, men kunne endda ikke nå bund.

"Ingen uden jeg kender dette hemmelige rum," forklarede grev Dietmar, "og først i går har jeg mellem gamle dokumenter fundet ud af, at det eksisterede. Dokumentet er tilintetgjort; men nu kender du det også, Otto, og bevar din hemmelighed godt; for herhen flytter vi nu poserne."

Falkebjergets kontante formue blev anbragt i den hule bjælke, det fint tilpassede stykke blev atter sat ind, og stenbukke-kraniet bragt på plads.

"Og så kun et ord endnu, Otto – den mand, der i tidens løb har hjulpet mig med at samle denne skat, er ganske vist jøde, men en ærlig mand. Det er lægejøden Nathan i Salzburg, og – –"

Her blev grev Dietmar afbrudt af hornsignal fra vagttårnet. Han skyndte sig hen til vinduet og så ud.

"Nu hurtigt, Otto – lad os hjælpes ad med at få alt proppet ned i dragkisten igen."

Vindebroen gik ned, og en af de udsendte svende vendte hjem. Han forlangte straks at få sin herre i tale.

"Hvad nyt, Waldram?" spurgte grev Dietmar, da svenden stod foran ham.

"Intet godt, herre. Ridder Pabos ledsager – "den skæve djævel" – er her på egnen endnu og nærmere end sidst. Da jeg fulgte en skovsti vest for kongesøen og var lige ved grænselinjen, så jeg ham sidde nede ved søkanten sammen med klostrets dekan. De var åbenbart optaget af dyb samtale. Jeg stod af hesten og ville snige mig nærmere for om muligt at aflure deres samtale; men så fik jeg øje på to af klostrets velbevæbnede svende, der holdt vagt i nærheden, og jeg fandt det rådeligst straks at ride hjem."

"Waldram, er du sikker på, at det var klostrets dekan?"

"Ja, herre – så sikkert er det, som jeg står her."

"Ja så," mumlede grev Dietmar, "blæser vinden fra den kant, kan den nemt rejse sig til storm."

Personligt ledede grev Dietmar nu selv alle forberedelser til borgens forsvar. Dens besætning var ikke talrig og bestod for størsteparten af folk, der ikke var særligt opøvede i brug af våben. Hidtil havde Falkebjerget ikke haft brug for krigsfolk. Alt, hvad der fandtes af våben på borgen, blev hentet frem og fordelt, og de få, der forstod sig på det, gik i gang med at lære de andre at spænde en armbrøst. Både grev Dietmar og Otto var blandt læremestrene.

Hele dagen ventede de forgæves på den anden svend, der var ude på spejdertogt. Ingen på borgen anede, at såvel han som

hans ledsager lå henslængt i skovens dyb som blodige lig, hvorover et par mægtige gribbe i store buer allerede var begyndt at kredse. Det var de første ofre for Pabos nye hvervede bande af rå, samvittighedsløse landsknægte.

På en åben plads i skovens dyb og inden for klostrets område havde Pabo slået sin lejr op. Han havde i den forløbne uge ingenlunde ligget på den lade side. Den lille formue, han havde røvet fra jøden Nathan, havde i denne lovløse tid hurtigt sat ham i stand til at hverve det nødvendige antal landsknægte, der var villige til at begå en hvilken som helst blodig gerning, når blot de blev godt betalt. Og på løfter herom havde Pabo ikke sparet.

Selv havde han ladet et stort telt slå op, i hvilket han og Linhart boede, mens svendene og knægtene måtte nøjes med vindskærme. I øjeblikket gik Pabo uroligt frem og tilbage foran teltet. Han ventede utålmodigt på Linharts tilbagekomst fra ekspeditionen til klostret, hvis stilling til det planlagte foretagende han skulle undersøge.

Rundt omkring ham sad hans vilde bande og drak bæger på bæger af de på muldyr medførte vintønder, og rundt omkring ham lød skrål og skrig, banden og skænderi. Det stod allerede Pabo klart, at han snart måtte skride til værks, inden han mistede herredømmet over disse rå fyre.

Endelig hørte han hovslag, og lidt efter red "den skæve djævel" ind på lejrpladsen.

"Nå, Linhart," begyndte Pabo, da de begge sad i teltet, "hvad blev så resultatet?"

"Det kan ikke være bedre, ridder Pabo. Det gik, som jeg havde forudsagt. Klostret blander sig ikke i, hvad der foregår uden for dets område. Den fromme, værdige dekan har intet set og intet hørt. Vi talte om jagt og falke. Provst Henriks eneste interesse her i livet er falke; men han er syg af ærgrelse over, at din svoger har en hvid, islandsk falk, hvis mage ikke findes i vid omkreds."

"Den skulle altså skifte ejer," indskød Pabo.

"Sad den på provst Henriks fyrstelige hånd, havde han nok at gøre med at stryge den med svanefjeren. Vi talte også om anden jagt. Over halvdelen af de fromme korherrer er vældige jægere; men også de er syge af ærgrelse over, at alle stenbukkene søger over grænsen ind på de vildtbaner, hvor jagtretten tilhører din svoger, ridder Pabo."

"Altså jagtretten må ofres. Er der så mere?" spurgte Pabo utålmodigt.

"Vi talte også om fiskeriet på Kongesøen," fortsatte Linhart upåvirket af Pabos utålmodighed, "der er mange af korherrerne – særlig de ældre, der ikke godt tåler jagtens strabadser – som får tiden til at gå med fiskeri. Men også de er syge af ærgrelse over, at den rigeste mængde fisk synes at være i den sydlige del af Kongesøen, og fiskeretten tilhører her din svoger."

Pabo sprang op.

"Det vil sige, at også fiskeretten må ofres," næsten råbte han, "nu er der ved alle helgener vel heller ikke mere, Linhart? De er mig lidt for grådige, de fromme korherrer. Så talte I vel heller ikke om mere?"

"Vi vekslede et par ord om bønderne."

"De vil da vel ikke også have bøndergodset," afbrød Pabo hårdt, mens hans bryn rynkede sig, "hvad bliver der så af

Falkebjerget til mig. Du har røgtet dit ærinde dårligt, Linhart, forekommer det mig."

"Du lod mig ikke tale ud," fortsatte Linhart, "spørgsmålet drejer sig ikke om at afstå noget af bøndergodset. Dekanen – den fromme kirkens mand – talte kun om, at det vakte nogen uro blandt klostrets bønder, at de har håret skåret kort og må betale svære afgifter, mens deres naboer – din svogers bønder – bærer langt hår og sidder som frie mænd."

"Nå, ikke andet," sagde Pabo lettet, "det spørgsmål ordnes let. Men hidtil har du kun talt om, hvad jeg skal ofre. Har du intet andet at fortælle mig, synes det mig, at din tale har været lang nok."

"Jo, ridder Pabo. Dekanen er en from mand, og vi talte også om sand kristentro. Så kom han pludselig i tanker om, at det var længe siden, at de knægte, der gør tjeneste på fiskepladsen nord for Bartholomæus, havde skriftet deres synder. Derfor er det i morgen ved solopgang hans agt at kalde dem til klostret, hvor de i et døgn ved faste og fromme bodsøvelser må forberede sig til skriftemålet."

"Hvad kommer det sagen ved?" indskød Pabo.

"Ikke andet, ridder Pabo, end at klostrets både ligger ubevogtet hen den hele nat. Ingen af fiskeknægtene kan drages til ansvar for, hvem der muligt benytter dem."

"Nu ikke for mange omsvøb, Linhart," sagde Pabo irriteret, "har du udtænkt en plan, så frem med den."

"Ja, ridder Pabo – det er dine egne ord: hvad ikke kan tages med magt, må falde ved list. Selv om du råder over flere mænd, end borgen har besætning, så kan den ikke tages i en håndevending. Fra søen må angrebet også føres ind. Klostret

har fire både, og de er både store og stærke. Dem bemander du med de bedste af knægtene og lader Otloh tage kommandoen over de andre. Mens de holder besætningen mod landsiden i ånde, entrer du og jeg med vore folk borgen fra søsiden og falder besætningen i ryggen. På den måde kan det lykkes."

"Men tænker du da slet ikke på, at op ad de stejle klippesider kan ingen levende menneskesjæl klatre," afbrød Pabo ærgerligt.

"Ridder Pabo – naturligvis stiger. Vi må lave stiger og det allerede nu i dag, så alt er parat til i morgen nat. Månen er i svind, og alt tyder på en mørk nat. I overmorgen er du borgherren på Falkebjerget."

Pabo sprang atter op og stod knejsende foran sin listige rådgiver, som om han allerede nu var herre til en fast borg, udstrakte skove og vildtbaner og alt det rige bøndergods.

"Linhart – kom, lad os straks sætte arbejdet i gang, og bagefter tænker vi nærmere over hele planen. Du har udført dit hverv godt, og sidder jeg først som herre til Falkebjerget – ja, så får vi begge gode dage."

Femte kapitel

Natten igennem havde man på Falkebjerget holdt skarpt udkik efter den forsvundne svend og hans ledsager, og straks ved daggry havde grev Dietmar sendt folk ud for at lede efter ham. Men hen imod aften vendte disse hjem uden noget resultat og uden i øvrigt at have opdaget noget mistænkeligt.

Der kunne nu ikke herske nogen tvivl om, at de to var faldet i fjendehånd; thi der var her ikke nogen som helst tale om flugt eller forræderi. Netop den svend hørte til grev Dietmars mest trofaste, da han havde været i hans tjeneste allerede som lille knægt.

Om dagen var det ikke vanskeligt at holde udkik, og grev Dietmar lod sine folk skifte til at hvile og sove; thi natten igennem måtte hver mand være på sin post for at sikre borgen for en pludselig overrumpling. Selv undte grev Dietmar sig ikke nogen hvile. Hans største bekymring gjaldt de to drenge. Han havde overvejet at sende dem bort under stærk bevogtning, men atter opgivet den plan. Dels kunne han ikke undvære flere folk, dels vidste han ikke, hvor han skulle sende dem hen. Nu var der ikke andet at gøre end lade dem blive.

Mørket faldt på, tunge skyer trak henover himlen, så end ikke det svageste lys fra den svindende måne trængte igennem den sorte nat. Hver mand var på sin post, og der var dødsstille på borgen.

Otto havde den foregående nat deltaget i vagttjenesten og ville også nu, bevæbnet med armbrøst og sit korte sværd, være

med; men på faderens udtrykkelige ordre havde han og broderen måttet søge deres leje.

Hen imod midnat forlod grev Dietmar brystværnet og gik op i selve borgen. Hans to sønner lå i dyb søvn – naturen havde krævet sin ret. Otto lå fuldt påklædt, armbrøsten stod stillet op mod hans seng, og det korte sværd lå ved hans side. Med alvorligt blik betragtede grev Dietmar i vokskærtens skær sine to drenge, mens modstridende tanker kæmpede deres kamp i hans hjerne. Skulle han for sine sønners skyld have givet efter og ved kontant udbetaling have stillet sin vanærede svoger tilfreds for en tid – blot til Otto om nogle år var voksen og selv kunne styre borg og gods, hvis han blev faderløs. Nej – og atter nej, han havde handlet ret, det andet stred så håbløst mod hans ridderære. Lad der så komme, hvad komme ville – og holdt hans svoger sig ikke borte fra Falkebjergets område, så måtte han selv tage skade for hjemgæld – blev det end nødvendigt, at det gik på livet løs.

"Du klarer dig nok, Otto," tænkte han, "du kan snart stå på egne ben; men du, Walter – stille, blide Walter, din moders udtrykte billede, du Walter –"

Grev Dietmar strøg sig med hånden hårdt over øjnene som for at forjage et billede, der gjorde ondt at se dukke op, og med stille skridt forlod han sovekammeret. – – –

På samme tidspunkt herskede der travlhed på klostrets fiskeplads. Lange stiger var skjult af mørket bragt herned fra skoven, og de blev nu bragt ombord. Linhart var på færde alle vegne, og han havde tænkt på alt. Tunge klodser blev sømmet fast i bunden, for at stigerne skulle stå fast, årerne blev omviklet med tøj for at dæmpe lyden, fakler blev fordelt, og

mandskabet nøje instrueret, hvorledes de havde at forholde sig. Hvad det gjaldt om var absolut lydløst at nærme sig borgen fra søsiden, rejse stigerne her på fire forskellige steder, og så på samme tidspunkt entre borgen. Først da skulle faklerne tændes i en fart, at man ikke i mørket skulle forveksle ven med fjende.

Endelig var alt indladet, og ført af den båd, hvor Pabo og Linhart havde taget plads, gled den lille kampflåde ud fra fiskepladsen. Med lydløse åretag satte den kursen mod Falkebjerget.

Klokken var hen imod tre om morgenen, da grev Dietmar som den første hørte mistænkelige lyde – hestetramp og våbenklirren – ude fra mørket. Fra mand til mand gik hans ordre om at vække de sovende og indtage fuldt kampberedskab. Faren lå ikke så meget i et samlet natligt overfald – det lod sig næppe udføre; men fjenden kunne udmærket benytte brandpile, eller dækket af mørket svømme over voldgraven, rejse en stige op ad muren og sætte ild på det gamle, tørre træbrystværn. Og ingen vidste noget bestemt om, hvor stor en styrke, angriberne rådede over.

Men det var ikke Pabos eller snarere Linharts plan at hærge borgen ved brand. Anføreren for styrken på landjorden havde fået sine bestemte ordrer, og efter dem handlede han. Han lod snart på det ene sted, snart på det andet enkelte folk liste sig frem til voldgraven og kaste en stor sten i vandet, som om nogen ville forsøge på at svømme over.

Linharts snedige plan lykkedes også. Den ikke særligt talrige besætning blev holdt i stadig uro, og al opmærksomhed var henledt på, hvad der muligt forberedtes derude i det dybe

mørke. Med længsel ventede hver mand på dagslyset, så man kunne få et overblik over situationen.

Pludselig hørtes høje skrig fra borggården, og en svend kom styrtende hen imod yderværkerne råbende: "Hr. Dietmar, hr. Dietmar – de kommer fra søen – de kravler som fluer opad klipperne."

Et øjeblik stod grev Dietmar tvivlrådig, da han tydeligt hørte svendens råb. Det var jo umuligt – fra søsiden var der absolut ingen adgang til borgen. Men svenden havde ret. Det var lykkedes at føre alle både ind under klippevæggen og få stigerne rejst. Lidt efter så grev Dietmar en lysende række fakler blive tændt, og så svandt hver tvivl.

Samtidig opstod en levende uro foran brystværnet. Lysskæret fra faklerne var det aftalte signal, og langs hele voldgraven lød plask på plask. Borgens besætning blev grebet af angst; men med tordnende røst lød grev Dietmars ordre: "alle mand med mig – først må de andre kastes i søen."

Med højt løftet sværd styrtede han selv mod den indtrængende fjende.

Otto var vækket af larmen, og hurtigt kom han på benene. Han styrtede fortumlet gennem de mørke værelser og hen til trappen. Borggården var nu helt oplyst af faklernes skær – og dér så han sin fader, fulgt af nogle mænd, løbe fjenden i møde. Uden at betænke sig et øjeblik sprang han ned ad trappen; men just som han nåede det sidste trin, blev sværdet slynget ham ud af hånden, og et voldsomt næveslag fik ham til at synke bevidstløs til jorden.

Linhart havde straks sendt nogle af sine folk hen til den eneste trappe, der førte op til borgens overbygning. Havde han

først den i sin besiddelse, havde han selve bygningen i sin hånd.

Grev Dietmar havde set sin ældste søn komme til syne øverst oppe på trappen. Han ville råbe til ham, at han skulle blive, hvor han var; men alt skete alt for hurtigt. Han blev vidne til, at Otto sprang ned ad trappen, og han så ham falde til jorden. Ude af sig selv af sorg og raseri ændrede han sit løb og styrtede hen imod trappen.

I dette øjeblik kom også Walter til syne øverst oppe på trappen.

"Walter," skreg grev Dietmar, "bliv, hvor du er – nu kommer din far."

Men der var nu for mange, der spærrede ham vejen. Både Pabo og Linhart var ilet derhen, og fra alle sider så grev Dietmar sig omringet. Med vældig kraft svingede han sit sværd, og flere segnede for hans hug og slag. Overmagten var dog for stor.

I dette øjeblik raslede vindebroens kæder. Andre af Pabos folk var ilet herhen, havde overmandet vagten, og nu styrtede den øvrige styrke under vilde skrig over broen.

Det var Falkebjergets fald.

Den lille besætning blev lammet af rædsel, da de så sig omsluttet fra alle sider. Hver for sig søgte de at gemme sig hen i mørket; men ingen undgik sin skæbne. Pabos vilde horde kendte ikke til skånsel, og under skrig og hujen, banden og forgæves bøn om nåde foregik blodbadet.

Men endnu kæmpede den hårdt sårede borgherre – endnu faldt grev Dietmars sværd til dræbende hug. Han havde banet sig vej hen imod trappen; men få skridt fra sin bevidstløse søn var hans kræfter udtømt. Han vaklede og svajede, faldt halvt

omkuld, og dette øjeblik benyttede "den skæve djævel" sig af. Selv havde han fejt holdt sig borte fra selve kampen; men nu stødte han sit sværd i siden på den døende. "Gud tilgive dig dine synder, Pabo," lød grev Dietmars sidste hviskende ord, "spar mine drenges liv."

Linhart var helt sanseløs af blodtørst, og da han nu så Otto forsøge på at komme på benene igen, hævede han sit sværd for også at tilføje ham et dræbende hug; men en kraftig hånd greb med et jernfast tag i hans arm og tvang ham halvt i knæ. Det var Pabo. Nu, da han havde fået sin hævn tilfredsstillet overfor sin svoger, og borgen var hans, måtte blodbadet standses.

"Nej, Linhart – ikke nu," befalede han hårdt, "lad de to kaste i fangehullet, så ser vi tiden an."

Linhart sendte sin herre et utilfreds og fortørnet blik. "Er det din mening at spare deres liv," hviskede han, "og vil du ikke selv være herre på Falkebjerget?"

Pabo hørte godt nok hans ord.

"Det bliver, som jeg har sagt," snerrede han, "der gives vel for et par drenge andre måder at ende livet på end for sværdet."

Morgenstunden listede sig frem – et rødligt skær fløj hen over himlen, og de takkede bjergkamme rundt omkring Falkebjerget begyndte at antage fastere form i det vigende mørke. Uden at bekymre sig om det grufulde blodbad, der i nattens løb havde beseglet Falkebjergets skæbne, hilste småfuglene med jublende røst den kommende dag.

"Den skæve djævel" undte sig dog ikke efter sejren nogen hvile. Med fast hånd overtog han ledelsen af alt, hvad der endnu skulle gøres. Han lod de fire både ro tilbage til klostrets

fiskeplads, hvor de efter aftalen med dekanen skulle ligge i samme stand, som da han tog dem, for at ingen mistanke skulle falde på klostret. Han lod de døde skaffe bort, og de værste spor af kampen fjerne. Hans første handling var dog at spærre de to drenge inde i et af de mørke, fugtige fangehuller, som i så mange år havde ligget urørte hen. Den store, halvrustne nøgle opbevarede han hos sig selv. Han lod vintønder rulle ud i borggården for at stille sine blodbestænkte håndlangere tilfreds, og det fåtallige kvindelige tyende, som under kampen forskrækket havde skjult sig i borgens kælderrum, blev tvunget til at brase op med alt spiseligt, der fandtes på borgen, og det forråd, som Pabos mulæsler havde bragt med. Med fest skulle sejren højtideligholdes, når det værste arbejde var overstået.

Kun en af borgens mandlige besætning var sluppet derfra med livet – falkedrengen Riemiger. Angst var han flygtet fra brystværnet, hvor også han havde fået tildelt sin plads, det var lykkedes ham at snige sig gennem mørket, og nu lå han skælvende af rædsel og dødsangst skjult i falkestuen.

Der lød tunge skridt uden for døren, og Riemiger krøb endnu mere sammen i usigelig rædsel.

Pabo og Linhart trådte ind. De ville dog nok se den hvide, prægtige, islandske falk, som så stærkt havde vakt provst Henriks begær og misundelse.

"Ved alle helgener," udbrød Linhart, da han fik øje på Riemigers sammenkrøbne skikkelse, og han trak sit sværd, "her er endnu en af grev Dietmars folk."

Riemiger faldt på knæ, og med skælvende røst bad han: "Herre – skån mit liv, jeg skal tjene dig tro."

Linhart så op på Pabo.

"Vil du også her se tiden an med denne dreng?" spurgte han i en spottende tone.

"Har du passet grev Dietmars falke, dreng?" spurgte Pabo uden at bryde sig om Linharts spydige spørgsmål.

"Ja, herre," svarede Riemiger synlig lettet.

"Og du forstår din håndtering?"

"Ja, herre – jeg har været ene om det, og ingen ejer så prægtig en falk, som den hvide, islandske falk dér."

"Hvad hedder du?"

"Riemiger."

"Hvor gammel er du, og hvor kommer du fra?"

"Atten år, herre. Jeg ved ikke, hvem mine forældre er."

"Du står mig med dit liv inde for, at ingen rører ved den islandske falk, indtil du får videre ordrer fra mig. Foreløbig har jeg brug for dig – foreløbig, forstår du, dreng. Lyder du ikke mit mindste vink, eller rører du dig herfra, lader jeg dig piske til døde."

"Tak, herre," stammede Riemiger og ville omklamre Pabos ben; men denne sparkede sig løs.

De forlod atter falkestuen og den endnu skælvende dreng.

"Jeg kan få brug for ham lidt endnu, Linhart," sagde Pabo, da døren var lukket, "i hvert fald til den islandske falk sidder på provst Henriks fyrstelige hånd."

Falkebjerget havde skiftet herre. Vindebroen var atter trukket op, og vagtposter stillet ud. Fra borggården lød skrig og skrål, banden og sværgen. Mens Pabos ryggesløse bande åd og svirede dagen lang, støvede han selv og Linhart rundt oppe i borgen. Alt

blev undersøgt, alt blev endevendt; men endnu hen ad aften havde de ikke fundet det mindste spor af den kontante formue, som Pabo vidste, at hans svoger ejede. Dragkisten var også undersøgt, de havde fundet den dobbelte bund og umiskendelige spor af, at det hemmelige rum her for nylig havde tjent som opbevaringssted for skatten.

"Han har flyttet den – men hvorhen?" sagde Pabo, der nu fortrød, at han havde slynget sin svoger i ansigtet, at han godt vidste, hvor skatten lå opbevaret.

"Vi må fortsætte eftersøgningen," sagde Linhart, "og måske drengene dernede ved besked derom. Det er jo muligt, at din svoger har betroet det i hvert fald til den ældste."

"Og så mener du, han vil fortælle os det?" lød Pabos lidt hånlige og spottende spørgsmål.

Linhart skulede og et ondskabsfuldt smil spillede om hans læber.

"Ridder Pabo," svarede han, "der findes mange udmærkede midler til at løse tungebåndet hos en, der stædigt vil holde på sin viden."

Sjette kapitel

Om det endnu var dag, eller om natten var kommet, var ikke muligt at afgøre for de to nu faderløse drenge, der brutalt var kastet ned i det kolde, skumle og fugtige fangehul. Her var bælgmørkt, og uhyggen listede frem fra hver en krog.

Et bundt hø var kastet ind til dem, en krukke vand og noget brød havde man ligeledes i dagens løb bragt herned; men ellers havde de ingen set, og de vidste intet om, hvad der foregik på borgen. Jo – ét vidste de, ét var de begge klar over – det, at deres gode og kærlige fader var dræbt, og at Falkebjerget nu var i de vilde fjenders vold.

Otto havde dog endnu ikke den fulde forståelse af alt det grufulde, der var sket. Dagen igennem havde han nærmest ligget hen i en stille døs efter virkningen af det voldsomme slag, han havde fået, og han blev kun halvt vækket, når Walter i sanseløs angst skreg op og slog vildt omkring sig for at skræmme rotterne bort, som løb hen over ham.

Først sent på aftenen vågnede han helt op. Han følte sig vel endnu svimmel; men tankerne var klare. Han så tydeligt for sig faderen, der kom løbende hen imod trappen, så de mange fjender, der omringede ham og så også for sig faderens lemlæstede lig, da han selv blev slæbt forbi for at kastes i fangehullet. Sorgen overvældede ham, og han græd højt, mens hans broder Walter rystende af kulde og angst klyngede sig tæt op til ham.

Men lidt efter lidt blev Otto roligere. Han følte sit ansvar over for den yngre og svagere broder. Han måtte trænge sin egen

sorg tilbage, han måtte tvinge sig selv til at være stærk og modig for at kunne hjælpe ham.

Nattens timer sled sig hen. Walter var bukket under for sin sorg og angst – han lå nu tæt klynget op til sin ældre broder og sov i hans arm.

Men den barmhjertige søvn ville ikke skænke Otto sin nådige gave. Han dækkede sin broder til for at skærme ham mod kulden, og han kastede brødet hen i den fjerneste krog for at holde rotterne borte, alt mens hans hjerne var et kaos af de mest forskellige tanker. Hans egen morbroder havde været gerningsmanden – hvor kunne det være muligt?

I den nat fødtes i hans drengehjerne en følelse, der hidtil havde været ham fuldstændig ukendt – hadet. Ja, hadet sled nu i alle hans nerver, det fik blodet til at brænde i alle hans årer, det bibragte ham en uro, der fik hver muskel til at skælve.

Had føder tanker om hævn, og efterhånden som Ottos tanker samlede sig om hævnplaner, faldt der ligesom en besynderlig ro over ham. Ganske vist ingen døsig ro, ingen trang til hvile, nej – snarere en ubændig trang til at springe op og få hævnplanerne bragt til udførelse. Uvilkårligt gav det et voldsomt ryk i ham, så Walter vågnede og atter begyndte at græde. Det bragte Otto til besindelse, og han var nu atter klar over hele sin nuværende fortvivlede stilling. Han trykkede sin broder fastere til sig, og Walter faldt atter hen.

Endnu i timevis sad Otto vågen som et værgeløst bytte for alle sine tanker. Snart brændte hadets følelse i ham, snart jog de kolde gys gennem hele hans krop, når han tænkte på, hvor han og hans broder nu var. Hvad ville fremtiden bringe – skulle de

begge langsomt tæres hen i det fugtige fangehul her på deres egen fædreneborg?

Først hen på morgenstunden tog søvnen ham i sin barmhjertige favn, og nådigt skænkede den ham drømmens gave. I drømme så han sig selv plante det hævnende sværd dybt i sin fjendes hjerte – i drømme hørte han sig selv skrige højt af mættet hævntørsts fryd.

Morgendagen oprandt atter i al sin vidunderlige friskhed. Solen steg varmt på himlen og kastede sit lysende skær over borggården. Hvilket billede lyste den over – hvor forskelligt, oprørende forskelligt fra de tidligere dages fred og flittige, rolige virke.

Spredt rundt omkring mellem spildte madrester og væltede vinfade lå de drukne stimænd og snorkede højt. Fra hundegården lød ynkeligt jamrende hyl af sult – dem havde ingen skænket en tanke gårsdagen lang. I et hjørne sad nogle af røverne, der vel var vågnet af deres rus, men endnu var drukne, raflende under højlydt banden, skrål, skrig og skænderi.

"Den skæve djævel" var også tidligt på benene, og i et andet hjørne af borggården var han i fuld gang med at give ordrer til et par af sine svende. Med økser bearbejdede de et par tunge bjælker, og alt som arbejdet skred frem, lyste hans øjne mere og mere af ondskab. Det var et af de udmærkede midler til at løse tungebånd hos en, der stædigt ville holde på sin viden, som her efter hans anvisning var under forarbejdning. Hjalp det ikke, kendte han andre og endnu skrappere.

Med et par befalende ord til svendene om at skynde sig forlod han stedet, kastede et halvt trodsigt, halvt foragteligt blik ud

over borggårdens sørgelige skueplads og gik atter op i borgen.

Her sad ridder Pabo med tunge, matte øjne; for også han havde fejret sejren ved at kikke dybt i vinkruset.

Han værdigede næppe Linhart et svar på hans hilsen.

"Ridder Pabo, borgherre til Falkebjerget – nu må der handles," begyndte Linhart og satte sig ved bordet, "om ikke forrige nats og gårsdagens arbejde skal sættes over styr."

"Hvad vil det sige? Hvad vil du gøre? Gør, hvad du vil," svarede Pabo sløvt og rakte hånden frem efter vinkruset. Hans hjerne evnede ikke at tænke helt klart.

"Hvad det vil sige," fortsatte Linhart, "jo, det vil sige, at i øjeblikket ligger borggården fuld af drukne svende, som det vil blive svært at holde styr på, hvis der fortsættes. Nu er du herre til Falkebjerget, og borgen er ikke længere en borg, hvor der kan røves og plyndres efter forgodtbefindende. Hvad jeg vil gøre? Endnu i dag må den hvide falk sendes til provsten, og falkedrengen Riemiger må bringe den – naturligvis under bevogtning. Vil du overlade mig at sende budskab til dekanen? Du husker hans ord om jagtretten og fiskeretten."

Pabo rynkede brynene og søgte åbenbart at få styr på sine tågede tanker.

"Han kan få død og djævel på halsen," svarede Pabo endelig og slog i bordet.

Linhart rejste sig forskrækket halvt op fra stolen. Blæste vinden nu fra den kant, så var det hele forgæves. De fromme korherrer i det mægtige indflydelsesrige kloster lod sig ikke således holde for nar.

Først efter en længere tavshed, som Pabo benyttede til atter at drikke sig en god slurk af den tunge vin, vovede Linhart igen

at tage ordet. Snart med indsmigrende ord, snart med truende talemåder holdt han sit lange foredrag.

Pabo hørte kun halvt efter og var snart ør.

"Gør hvad du vil – gør, hvad du vil," skreg han til sidst, "jeg har jo sagt dig, at du kan gøre, hvad du vil," og han hamrede atter sin næve i bordpladen.

Men Linhart var endnu ikke færdig med sine planer.

"Ridder Pabo," fortsatte han ufortrødent, "af jøden Nathans guldstykker er der ikke mange tilbage, og vi – du – må forstå, at vi – du må have rede penge for at kunne udbetale sold til dem af svendene, det er nødvendigt at beholde. Der må væbnet magt i ryggen for at tvinge bønderne til fremtidigt at betale deres afgifter. Frivilligt lader de sikkert ikke deres hår klippe kort."

"Og hvad så – i Djævlens skind og ben, så kom dog frem med, hvad du vil gøre," afbrød Pabo ham, irriteret over at måtte høre på de mange ord.

"Drengene dernede må underkastes forhør," svarede Linhart, "det er nødvendigt at få fat på Falkebjergets kontante formue, og hvert forsøg må prøves."

Linhart så agtpågivende over på Pabo, hvis øjne ligesom lyste lidt op.

"Overlader du det til mig?" spurgte han lidt lavmælt og i et indsmigrende tonefald.

Pabo tømte kruset i ét drag. Den sidste menneskelige rest af fordums højmodighed kæmpede sig i hans begyndende rus frem til overfladen.

"Du svarer mig til drengenes liv," mumlede han.

"Ja, naturligvis," svarede Linhart stadig indsmigrende, "du har jo sagt, at du vil se tiden an, og du er jo den, der befaler her,

og jeg retter mig selvfølgelig efter dine ordrer."

"Guldstykkerne må vi i alle tilfælde have fat på," føjede han lidt halvhøjt til, "så henter jeg drengene op."

"Gør, hvad du vil," skreg Pabo; "men jeg vil have fred nu. Skaf mig et bæger vin," og han puffede så heftigt til bægeret, at det væltede.

Med et ondt smil om læben forlod "den skæve djævel" sin borgherre.

Han havde hjernen klar og vidste fuldtud, hvad han ville gøre.

Det varede heller ikke længe, før han havde fået drengene slæbt for sig. Først nu stod Otto med klar hjerne over for sin bøddel, og ved synet af den grimme vanskabning jog en følelse af ækelhed og væmmelse sitrende gennem hans krop.

Linhart kastede et blik på de to nu faderløse drenge; men ikke den mindste følelse af medlidenhed dæmrede i ham – tværtimod blussede al hans ondskabsfuldhed op, da han bemærkede det udtryk af had og hævnlyst, trods og foragt, der tydeligt nok lå i Ottos øjne. Men han skulle nok være mand for at knække den unge fyr.

"Du ved, hvor din faders guld er gemt," begyndte "den skæve djævel" sit forhør og skulede ondt ind i Ottos øjne. Jo, det vidste Otto, men komme, hvad der ville, ikke med et ord skulle han røbe sin hemmelighed.

"Nå, ud med sproget," tordnede Linhart; men Otto var stadig tavs.

"Svarer du mig ikke, så kender jeg midler til at få dit tungebånd løst, og ved alle helgener, du skal til fulde få dem alle at prøve."

Walter stod rystende af angst ved siden af sin broder, og Linhart greb nu ham hårdt i armen og rystede ham brutalt. "Så du, din kattekilling – herud med sproget – hvor er din faders guld?"

Harmdirrende fløj Otto ind på sin bøddel.

"Lad ham i fred, han ved intet derom," råbte han ude af sig selv af raseri.

Linhart, der stod støttet til sit dragne sværd, vaklede et øjeblik, men kom dog hurtigt på benene igen, løftede sværdet, og før han selv egentlig vidste noget af det, havde han bibragt Otto en dyb flænge i venstre skulder.

"Ej se," skreg "den skæve djævel", "nå, din broder ved intet derom, men det gør du i hvert tilfælde. Der røbede du dig. Men hvis du tror, jeg lader mig skræmme af så ung en los, da tager du grundigt fejl," og han råbte navnene på et par af svendene.

"I blokken med ham dér," skreg han rasende, idet han pegede på Otto, "og i fangehullet med kattekillingen dér."

Svendene greb fat i Otto, der af al magt måtte beherske sig for ikke at skrige højt af smerte, da den ene greb fast om såret i skulderen. De slæbte ham op fra kælderen, hvor det korte forhør havde fundet sted og ud i den sollyse borggård. Walter blev atter kastet ind i det skumle, klamme fangehul.

Nu var svendene færdige med deres arbejde. Blokken stod rede til at modtage sit ulykkelige offer. Den bestod af et par svære bjælker med udhuggede huller til ben og arme, og når den øverste bjælke blev lukket til den nederste, var ofret krumsluttet i en pinefuld stilling.

Det var kun et øjebliks sag for de kraftige svende at få Otto sluttet fast i det grufulde torturredskab.

"Se så, du stædige knægt. Prøv du nu, hvad det her vil sige, og når du er mør, råb så kun op," og med et ondskabsfuldt smil forlod "den skæve djævel" ham. Han var ikke selv helt klar over, hvor dybt såret i skulderen var. Vel kunne han se, at trøjen var gennemsivet af blod; men det skænkede han dog ikke i sin ophidselse nogen dybere tanke.

Nu måtte han til sit andet ordnende arbejde på borgen, og noget varede det vel også, inden det krumsluttede offer for alvor blev mør.

Alt imens sad ridder Pabo stadig på sin plads og kikkede dybere og dybere i vinkruset.

Solen steg højere og højere på himlen, og ubarmhjertigt faldt dens stråler over den ulykkelige dreng. Allerede nu følte han ulidelige smerter både på krop og i lemmer. Enkelte muskler fik krampe, og det var, som om man borede knive dybt ind i hans kød. Såret voldte ham vanvittig smerte, og i hans hoved susede og snurrede det. Han prøvede på at bevæge og dreje det, at ikke solens direkte stråler stadig skulle falde på samme side; men så blev det værre og værre at udholde.

Af og til trak der sig et slør for hans øjne – grønne, gule, røde og violette farver dansede i vild forvirring foran ham. Han følte, at han ikke kunne andet end råbe op, blot skrige sin smerte ud, hans pinsler var ikke til at udholde; men tungen var svulmet op, så den næppe kunne finde plads i mundhulen, og den ville ikke lystre ham.

To timer – to rædselsfuldt pinagtige timer var gået, da kom Linhart atter hen til blokken. Denne gang var han ledsaget af Riemiger, på hvis venstre hånd den hvide, islandske falk sad.

"Er du så snart mør i krop og lemmer, og dit tungebånd smidiggjort?" sagde han hånligt.

Otto vågnede op af den døs, der af og til var begyndt at falde over ham. Han så op og troede først, at det var i drømme, han så Riemiger med sin faders yndlingsfalk. Men det var ingen drøm – tydeligt opfattede han jo de ord, der faldt – hørte ordren til Riemiger om at aflevere falken til provst Henrik og hørte truslen, der blev slynget ud, hvis han ikke til punkt og prikke adlød sin nye herre, som han havde svoret troskab.

Otto forstod alt – Riemiger havde været forræder – han havde glemt alt det gode, hans fader havde gjort mod ham – han havde på det usleste sveget sin forrige troskabsed.

Men Riemiger selv opfattede ikke "den skæve djævel"s befalinger og trusler så tydeligt som Otto – hans forrige unge herre – gjorde. Han stod bleg af rædsel og stirrede med feberhede øjne på blokken, han så blodet, der havde gennemsivet hele den venstre arm, og hans hånd rystede så stærkt, at falken blev urolig og kæmpede for at holde sig fast.

Så løftede Otto sine øjne, og deres blikke mødtes. Riemiger udstødte et halvkvalt skrig – det var ikke til at holde ud, dette blik af usigelig bebrejdende foragt. Han var lige ved at kaste fuglen fra sig og selv styrte bort, men blev kaldt til besindelse ved Linharts hårde ord:

"Og så af sted med dig – og I to følger ham og overvåger hvert af hans skridt."

Mellem de to bevæbnede, beredne svende vaklede Riemiger derfra.

Linharts opmærksomhed var atter henvendt på Otto. "Nå – vil du så ud med sproget? Hvor er din faders guldstykker gemt?"

Otto så blot på sin bøddel med et foragteligt smil; men ikke et ord kom over hans læber.

Tænderskærende af raseri forlod "den skæve djævel" atter sit offer. Der var opstået en særlig ondartet tumult mellem en flok halvdrukne svende, og han måtte stifte fred.

Først en time efter kom han tilbage; men da havde Otto fået fred for sine pinsler. Bevidstløsheden var indtrådt, og allerede på afstand så Linhart forskrækket, at hans hoved hang slapt ned. Han prøvede på at ryste ham til bevidsthed; men det lykkedes ham ikke.

I det samme skreg Pabo med vrede ord på ham oppe fra vinduet. Der var intet andet at gøre end at lade drengen løse af blokken og atter anbringe ham i fangehullet. I øjeblikket kom han ikke videre. I Djævlens skind og ben – den unge lømmel var af hårdere stof, end han havde tænkt sig. Men i morgen var han vel lettere at få i tale. Han gav et par svende ordre til ad omveje at bære Otto bort og skyndte sig selv op til sin borgherre.

Natten svøbte atter sit mørke skær over Falkebjerget, og i modsætning til den forrige nats vilde larm rugede der nu stilhed over alt. Ridder Pabo lå drukken og sov, højt snorkende, sin tunge rus ud, og selv Linhart, der havde lagt sig til hvile på en løjbænk, havde trætheden omsider overvundet, og også han sov. Kun et par af Pabos særligt udvalgte folk gik frem og tilbage på brystværnet og søgte ved ivrig samtale at holde sig vågne.

Men nede i falkekammeret sad en dreng og græd højlydt. Det var Riemiger, der var vendt hjem fra sin tunge gang til klostret. Ham ville søvnen ingen hvile skænke. Hele hans sind, hele hans tankeverden var fuldstændig oprevet, og forfærdelige

samvittighedskvaler fik hans krop til at ryste som i feber. Billedet af hans unge herre i blokken, mindet om det blik, med hvilket han havde set på ham, ville ikke forlade ham. Han fægtede uvilkårligt vildt med sine hænder foran øjnene som for at forjage det billede, mens hans hulken lød højere og højere.

Så med ét sitrede det pludselig i hans krop, han knugede hænderne hårdt og sprang op.

Jo – det – kun det måtte han gøre. Det måtte prøves i hvert fald, det ville være som bod for hans svig, hans forræderi. Så måtte der senere ske, hvad der ville. Efter alt, hvad der var sket, havde livet intet værd mere for ham.

Han åbnede forsigtigt døren til falkekammeret, sneg sig gennem de mørke gange hen til fangehullet og lyttede spændt.

Herinde sad Otto ligesom den foregående nat med sin broder trykket fast ind til sig. Han var atter vågnet af sin bevidstløshed, men måtte kæmpe for ikke at falde hen i døs igen. Såret i skulderen voldte ham ulidelig pine, og han tænkte for første gang i sit hidtil så lykkelige og fredelige liv på, hvad der ville ske, hvis han ikke stod det igennem. Hvor tit og ofte havde hans fader ikke forklaret ham, at han som den ældre og stærkere skulle være en hjælper og støtte for sin yngre, svagere broder.

Riemiger bankede svagt på den tunge dør; men Otto hørte intet. En pludselig angst gennemisnede Riemiger; men det varede kun et øjeblik, så rettede han sig heftigt op og sneg sig videre gennem gangene og ud i borggården. Først afsøgte han gården – alt var stille – derefter hen til brystværnet, dér lød kun skridt af to mand. Hvor forunderlig stille der var over alt. Et enkelt glam lød fra hundegården, da han passerede den – det

var den store Kuno – drengenes trofaste ven. Et beroligende, svagt tilråb fik den dog hurtigt til at tie stille. Den kendte Riemigers røst.

Der var lys oppe i forhallen. Riemiger fortsatte sin spejdende færd. Lydløs som en kat listede han sig op ad den høje trappe – trin for trin. Med alle sanser spændt lyttede han længe ved døren. Derinde fra lød kun høj snorken.

Han tøvede endnu et øjeblik. Jo, hvis de vågnede derinde, ville han lyve og fortælle dem, at han kom, fordi en af falkene var blevet syg.

Sådan åbnede han døren og listede ind. En pludselig glæde jog igennem ham. Dér lå jo åbent fremme et nøgleknippe, og han genkendte hurtigt den store, halvrustne nøgle til fangehullet.

Et greb – og den lå i hans hånd.

– Otto blev vækket af sin halvdøs, da nøglen knirkede i låsen. Hvad nu – var det allerede dag, og skulle han slæbes ud til nye pinsler? Døren gled op.

"Stille – stille – det er mig – Riemiger," lød en sagte røst.

Otto blev med ét helt vågen.

"Riemiger," gentog han.

"Ja, unge herre – kom, jeg har fundet nøglen. Du må bort herfra."

Otto rejste sig med stort besvær. Walter vågnede også, og uden at mæle et ord fulgte de efter Riemiger. Han førte dem over borggården og hen til den yderste ende af brystværnet, hvortil en forfalden stige førte op.

"Der er kun to vagtposter," hviskede han, "når de er i den anden ende, må I lade jer glide ned og svømme over."

Otto tænkte et øjeblik på, om det nu også ville lykkes ham i sin nuværende tilstand at komme over den dybe grav; men der var jo ingen udvej.

"Riemiger – så var du alligevel ikke forræder?"

"Jo, unge herre – jeg var det; men du må tilgive mig. Har jeg ikke gjort bod nu?"

"Jo, Riemiger – men du må også bort."

"Jeg kommer senere; først må sporene af flugten udslettes for at vinde tid. Kom nu hurtigt – nu har posterne fjernet sig."

De entrede op ad stigen, fandt et reb frem, og først lod Otto sig glide ned for at kunne hjælpe sin broder over. Trods sin angst fulgte Walter efter, og med utrolige anstrengelser lykkedes det de to at kæmpe sig over.

Riemiger blev stående, til de var helt ovre. Så trak han vejret dybt af overstrømmende glæde og listede sig atter tilbage.

På den anden bred blev Otto liggende i nogen tid, lammet af den overmenneskelige anstrengelse; men nu var han fri, og tanken herom gav ham atter kræfter. Han tog sin broder i hånden. "Kom så, Walter – vi må hurtigt videre, der er ingen tid at spilde," stønnede han og vaklede fremad.

"Hvorhen, Otto, hvorhen?"

"Til klosterjægeren," lød Ottos tydelige og bestemte svar.

Syvende kapitel

Klosterjægeren var i de seneste dage usædvanligt tidligt på færde. En hidtil ukendt indre uro drev ham op fra nattelejet, og først når han strejfede rundt i skoven, faldt der mere ro over ham. Han måtte indrømme for sig selv, at han savnede sin unge ven. Hvorfor var det nu så længe siden, at han havde besøgt ham? Jo. Faderen var vel kommet hjem, og så var der sat bom for drengens jagtudflugter. Men grev Dietmar skulle blot vide – nå, derved var der nu en gang ikke noget at gøre.

Også denne nat, hvor Otto og Walter stred sig op ad bjerget efter deres flugt fra den overrumplede fædreneborg, havde jægeren været på farten, mens det endnu var mørkt. Men nu skred morgenstunden frem. Mod vest lyste stjernerne vel endnu klart; men mod øst var de allerede blegblå af farve. Den skarpe morgenvind strøg ned fra klipperne, og snart efter fløj et rødligt skær hen over himlen.

Henning åndede lettet op. Intet var så skønt som den tidlige morgenstund i bjergene. Rundt omkring ham svøbte sig et sølverne tågeslør med de solbeskinnede bjerge ragende op som eventyrøer. Hist og her splittedes tågehavet og lod et lille stykke af dalen med hytter og indhegnede marker komme til syne. Men snart fik solen mere og mere magt, og tågen forvandlede sig til sart, blålig luft – et svævende slør, som om mælk var blevet til luft.

Henning havde sine to sporhunde med. Den foregående dag havde han henimod aften anskudt en los, og den måtte nu efterspores. Efter et par timers vandring kom han til stedet,

hvor der fandtes tydelige blodspor. Han bandt hundene i line, og de tog straks foden af det anskudte vildt. Jægeren måtte bruge alle sine kræfter for ikke hovedkulds at blive slæbt afsted. Det blev en besværlig tur gennem tæt skov og næsten uigennemtrængeligt krat – snart op ad bjerget forbi en stejl klippevæg med en dyb spalte, hvorigennem en mægtig vandstråle lig en blinkende klinge af et vældigt krumsværd fo'r ud i luften for at overstrømme dybet nedenunder med hvirvlende vandmasser – snart atter dybere ned til græsgangene, hen over disse og igen ind i skoven.

Godt en time fulgte de ivrige og dygtige hunde sporet, indtil de standsede ved et tæt krat. Her måtte lossen have fundet sig et tilflugtssted. Henning løste hundene, de styrtede sig ind i krattet, og et øjeblik efter fo'r den røde bjergkat som et lyn ud fra krattet med hundene højt glammende efter sig.

"De sætter ham forhåbentlig snart fast," mumlede Henning og begav sig på vej efter lyden af de halsende hunde.

Pludselig standsede han med et ryk. Bedrog hans skarpe sanser ham – nej, nej, nej – tydeligt hørte han jo i nærheden en klagende røst råbe: "Jæger – jæger – jæger."

Hvor havde han hørt denne røst før? Spillede hans fantasi ham et puds, holdt hans indre tanker ham for nar? Det var jo Ottos – hans unge vens stemme. Men hvorfor så klagende? Nu lød råbet igen; men nu var det ligesom to, der råbte: "Jæger – jæger – jæger!"

Der måtte være sket noget, og hurtigt løb Henning efter lyden.

Det var intet gøglespil, men den frygtelige sandhed. Noget derfra lå Otto og Walter – dødeligt udmattede. De havde

kæmpet sig op gennem bjergskoven, Otto var styrtet flere gange; men hans viljekraft havde hver gang igen bragt ham på benene. Vejen havde han ikke kunnet finde, han var faret vild, og gennem uvejsom skov havde de stridt sig opad skridt for skridt – opad mod det eneste sted, hvor han vidste, han kunne finde hvile og beskyttelse. Nu var det slut. Hans ben ville ikke mere lystre ham, og halvt bevidstløs var han styrtet om her, ude af stand til at rejse sig. Så hørte han hundeglammene, og de vakte ham atter til besindelse. Med opbydelse af sine sidste kræfter havde han råbt sit råb om hjælp: "Jæger – jæger – jæger!" og Walter havde senere også råbt med.

Nu stod klosterjægeren foran de to. "Almægtige Gud i din Himmel – hvad er der dog sket," stammede han, da han så de to sammensunkne drenge. Et blik var nok til at fortælle ham, hvor alvorligt det stod til.

Han bøjede sig over Otto og så med forfærdelse på den fuldstændigt blodige skulder og arm.

Otto genkendte sin ven. Trods alt gled et smil hen over hans læber. Han mumlede svagt: "Jæger", så lukkede han øjnene og gled over i dyb bevidstløshed.

Her var ikke tid til at spørge – her måtte der handles. Hurtigt fik jægeren armbrøsten kastet over skulderen og løftede varsomt den bevidstløse dreng op i sine stærke arme. Han kastede et blik på Walter, der havde rejst sig.

"Kan du følge med?"

"Ja," lød svaret svagt.

Med sin byrde i armene kunne Henning her, hvor der ingen sti fandtes, ej heller gå så hurtigt.

Højere oppe hørte han igen hundene. Deres glammen var nu gået over til en vred gøen, og så vidste jægeren, at de havde sat lossen fast. Heldigvis var det i retning af blokhuset, og hundene måtte han have med.

Snart efter nåede han stedet. Ganske rigtigt – lossen havde søgt tilflugt på en fremspringende klippeafsats, og her var den som fanget i en fælde.

Forsigtigt lagde jægeren drengen ned, tog sin armbrøst og nærmede sig lossen, hvis store, fyrigt funklende øjne var rettet mod den sig nærmende fare. Hundenes gøen blev endnu voldsommere, da deres herre nærmede sig, mens de forsøgte på at springe op ad klippevæggen. Henning gjorde kort proces. Et sikkert skud fik lossen til at styrte ned fra afsatsen, og snart efter havde den endt sit liv i en sidste vild kamp med hundene.

Henning fik fat på disse og bandt dem atter i line, som han rakte til Walter.

"Følg så efter mig," sagde han, "hundene vil hjælpe dig."

Så hurtigt det var Henning muligt, gik det nu opad mod jægerhuset, mens hans tanker beskæftigede sig med årsagen til det forfærdelige, der var sket. Men endnu spurgte han ikke og heller ikke, da han endelig nåede hjem og lagde Otto blidt ned på sit leje.

Der var gløder endnu på arnestedet, og Henning fik hurtigt ilden til at blusse op. Det gjaldt om at have varmt vand og sæbe parat, inden han lukkede op for såret.

Derefter fik han ledt hjortetalg og linned frem. Fra fyrrene, som voksede lige ved huset, hentede han harpiks, der blev blandet i den smeltede talg, og den færdige salve blev stillet hen til afkøling.

Først nu kunne han løse op for såret. Med bange anelser snittede han med sin skarpe kniv tøjet bort over skulderen og hele armen. Han måtte uvilkårligt bide sig i læben, da han så, hvor frygteligt såret så ud. En dyb flænge lyste ildrødt; men det var ikke det værste. Blødningen var hørt op; men rundt om såret trak sig en bred, brændende hed hævelse. Walter blev sendt ud for at hente sne, der endnu lå på enkelte steder, og imens vaskede jægeren såret rent. Med sne blev han ved med at køle omkring såret, indtil hudens rødlige farve og hævelsen blev mindre. Derefter smurte han salve på en linnedlap og klæbede randen til med harpiks.

Otto lå stadig hen i dyb bevidstløshed og mærkede intet til, at hans klæder blev skåret af ham, og han selv dækket til med de fineste skind, der fandtes.

Henning var i fuld beskæftigelse, og endnu var ikke et spørgende ord kommet over hans læber. Han så over på Walter, der var faldet i søvn på dragkisten. Han fik ham anbragt på nogle skind og gav sig derefter til at sætte vand over igen for at koge en styrkende suppe. En frisk nyserod blev gravet op – dens saft skulle dryppes i suppen for at få hjertet til at slå hurtigere, og blodet til at strømme raskere.

Først da suppen var kogt færdig, fik jægeren endelig tid til at tænke sig om. Her sad han i sin lille stue med borggreve Dietmars to sønner – den ene i dyb bevidstløshed, som end ikke hans kølende omslag på panden havde formået at vække, den anden lå hen i udmattelses-søvn.

Hvad kunne der dog være sket? Hvorfra stammede Ottos sår? Og hvorfor havde de været på vej op til ham?

Henning var slet ikke i stand til at besvare alle disse spørgsmål. Der lå et hemmelighedsfuldt slør over det hele. Men ét var han klar over – han måtte først høre af drengene selv, hvad der var sket, inden han handlede videre. Og i øvrigt kunne han jo heller ikke forlade dem under de foreliggende forhold.

Han så over på Otto med bekymret blik. Hans tilstand var alvorlig – meget alvorlig. Atter prøvede han på at vække ham af bevidstløsheden; men først efter flere timers forløb lukkede han sine øjne op et øjeblik. Med en ske tvang Henning noget suppe i ham. Otto smilte svagt og faldt atter hen. Men denne gang var det søvnen, den dybe, dybe søvn. Henning fulgte med indre glæde hans åndedræt. Søvnen ville styrke ham; men trods alt var hele hans tilstand meget alvorlig. Turde han blot vove at forlade huset, så vidste han et middel, der kunne helbrede ham. Hvis blot lidt jægerheld ville følge ham, så kunne det ikke tage så mange timer at nedlægge en stenbuk, og det lille billede af et ben, som fandtes i dyrets hjerte, var absolut helbredende medicin.

Hen på eftermiddagen slog Walter et øjeblik øjnene op, og Henning var straks parat med den varme, styrkende suppe, som den udhungrede dreng slugte så ivrigt, at jægeren måtte bremse ham.

"Du skal få så meget, du kan spise – men spis roligt."

Da Walter var mæt, så han over på broderen og begyndte at græde en stund, så satte Henning sig hen til ham. Nu mente han, at tidspunktet til at spørge var kommet.

"Walter – unge herre – fortæl mig, hvad der er sket."

"De har slået far ihjel," stammede drengen med grådfyldt stemme.

Henning fløj op fra den lille taburet, han havde sat sig på.

"Hvad siger du? Det er ikke muligt. Hvem har slået din far ihjel?"

"Min morbror Pabo. De har stormet Falkebjerget og dræbt alle vore folk. Og Otto og jeg blev kastet i fangehullet," og Walter kom til at ryste over hele kroppen ved tanken om alle de rædsler, han havde gennemgået dernede. Han så sig uvilkårligt om i alle hjørner af stuen med så angst et blik, at det ikke kunne undgå Hennings opmærksomhed.

"Hvad ser du efter?" spurgte han.

"Jæger – er der rotter heroppe?"

Så forstod Henning det hele, og et mørkt skær gik hen over hans øjne. Han satte sig atter hen til drengen og talte beroligende ord til ham. Da Walter var faldet lidt til ro, spurgte Henning videre, og efterhånden fik han det meste at vide af alt det rædselsfulde, der var foregået på Falkebjerget – hvem egentlig Pabo var – om fjenden, der var kommet i klostrets både – om faderens død – om "den skæve djævel"s forhør, da han ville have at vide, hvor borgskatten var skjult – og om hvorledes Otto var blevet såret, da han ville forsvare sin yngre broder.

Pludselig begyndte Walter atter at ryste over hele kroppen som i heftig feber, og atter måtte jægeren berolige den opskræmte dreng.

"De har pint Otto så frygteligt," afbrød Walter ham pludseligt, "de har lagt ham i blokken, og jeg troede, han var død, da de atter bragte ham ned i fangehullet – og den islandske falk har de sendt til provst Henrik."

Jægeren lagde hånden på sin pande, som med ét blev så fugtigvarm. Den anden lagde han blidt over Walters mund. I

øjeblikket kunne han ikke høre mere. "Lagt ham i blokken og pint ham så frygteligt" – hans unge ven med den lyse, ungdommelige tro på livet – var den nu også knækket for evigt – var hans åbne, ærlige sind nu forgiftet for stedse? Var menneskene da udyr? Og der kunne ikke være nogen tvivl om, at klostret var med til denne ugerning. Røverne var kommet i klostrets både, og grev Dietmars yndlingsfalk var bragt til provst Henrik. Der var ingen tvivl. Så dybt var altså disse Herrens salvede sunket, så vidt havde deres magtbegær og usle higen efter verdslige goder drevet dem.

Walter lå og betragtede jægeren med blanke øjne. Han blev varm over hele kroppen af samvittighedsnag. Hvor han dog nu fortrød sine ord til broderen – "at du ikke skammer dig for at omgås en simpel jæger." Hvad skulle de have gjort uden ham? Hvorledes havde han ikke modtaget og plejet dem?

Pludselig blev jægeren vækket af sine tanker, da Walter lagde sin hånd på hans knæ.

"Jæger – nu mener jeg ikke, hvad jeg sagde til Otto."

"Jeg ved ikke, hvad du har sagt til din broder. Tænk ikke på det, Walter; men sig mig blot til sidst: hvordan slap I så bort fra fangehullet?"

"Riemiger havde fundet nøglen, han løste os ud i nat og hjalp os over voldgraven."

"Hvem er Riemiger?"

"Falkedrengen."

"Og hvor er han nu?"

"Det ved jeg ikke. Han ville først udslette alle sporene af flugten for at give os tid til at nå herop."

"Vilde I da herop til mig?"

"Ja, Otto ville."

Walter var øjensynlig udmattet af den megen talen. Han lå og glippede med øjnene og kæmpede for ikke at falde i søvn igen. Det var ikke undgået Hennings opmærksomhed, og han spurgte nu ikke om mere. Få minutter efter gled Walter umærkeligt over i dyb søvn.

Henning vendte atter sin omhu mod Otto og kølede stadigvæk hans feberhede pande med våde omslag. Han undersøgte husets forråd – der var heldigvis vildt nok, så han ikke behøvede at forlade huset. Og ingen skulle få ham bort, så længe hans unge ven havde brug for hans hjælp. Men hvad der bragte uro i hans sind, var tanken om, at hver dag kunne han nede fra klostret vente løbedrengen, der skulle bringe forsyninger op til ham. Han tænkte og tænkte på, hvorledes han skulle klare den situation. Ét stod ham klart, at ingen måtte få det mindste nys om de gæster, han husede. Fra korherrerne dernede kunne han kun vente ondt – han kendte allerede for meget til deres opfattelse af kristentro og kristenpligt.

Klosterjægeren stod tavs og stirrede ud i den stålblå forårsnat med de utallige, tindrende stjerner. I sine tanker fandt han ingen fred eller ro. Hvor var det muligt, at menneskene kunne være så onde? Onde havde de været mod ham selv – troen på og tilliden til menneskene havde drevet ham ud i ensomheden; men hvad var hans egen skæbne mod den, de to drenge derinde i hans fattige hytte havde mødt? Engang havde han i naturens vældige kirke bedt sin bøn: Herre, tag hadet bort fra mit hjerte. Svaghed – svaghed – livet var kamp – kamp for retfærdigheden, hvad enten det gjaldt kampen mod den stærkeres sværd, mod den snediges rænker eller mod hykleriet, svøbt i

røgelsesdampenes kvalme kappe. Hidtil havde han selv været svag – kaldte livet ikke nu på ham, stærkt og indtrængende. Den dag *måtte* komme, da Falkebjerget atter var i rette hænder.

Livet var kamp, og kampen måtte føres til ende.

Klosterjægeren knyttede sine hænder truende ned imod dalen, først i retning af Falkebjerget, der nu var i fjendens – også hans fjendes – vold og dernæst i retning af klostret.

Så vendte han sit blik mod stjernerne, tog sin hue af og bad højt: "Herre, jeg bad dig om at tage hadet bort fra mit hjerte. Hør nu mine ord: Giv mig min bøn tilbage igen."

Forsigtigt åbnede han døren for ikke at vække drengene af deres søvn, og den hele lange nat sad han stille og årvågen ved siden af deres leje.

Ottende kapitel

Næste formiddag, da Henning ville hente harpiks til den nye forbinding af Ottos sår, mærkede han fønvindens komme. Allerede nu blandede den varme vinds brusen sig med den forøgede larm af bækkene, som blev forstærket med snevandet fra bjergene. Hen over himlen jagede tykke, stålgrå skyer, og kun af og til tittede solen henover bjergtinderne, der i fønluften syntes at være halvt så lave og halvt så tæt inde på én. Der var intet mildt eller sart over landskabet – alle linjer syntes hårde og skarpt optrukne, alle farver kolde og dystre.

"Det bliver storm," tænkte Henning; men den var ham ikke uvelkommen. Så ville ingen dernede fra vove sig herop, og han kunne være rolig for uvelkomment besøg.

Først henimod middag vågnede Otto. Walter havde allerede været vågen et par timer, og efter endnu en god portion suppe og kød var han ved at komme til kræfter. Han havde heller ikke gennemgået så meget som broderen.

Henning nødte Otto til at spise, og derefter skiftede han forbindingen. Såret så meget alvorligt ud, og jægeren indså til sin dybe sorg, at der var virkelig fare for drengens liv.

Efter endnu et par timers søvn vågnede han atter op. "Jæger," kaldte han svagt, "jeg må tale med Walter."

"Unge herre, det var meget bedre, om du hvilede helt ud. Tal ikke, det kan kun skade dig."

"Jo, jæger – jeg må."

Hvor ung end drengen var, følte han med sig selv, at der var mulighed for, at han skulle dø. Han måtte i hvert tilfælde betro

broderen den hemmelighed, som nu kun han vidste noget om. Trods sin svaghed og sårfeberen, der allerede begyndte at brænde og slide i ham, drejede alle hans tanker sig kun om ét: Falkebjerget måtte igen i slægtens besiddelse, og faderens død måtte hævnes.

Walter satte sig ved hans side, og jægeren listede sig ud.

"Lad være med at græde, Walter – det hjælper ikke noget. Jeg har en hemmelighed at betro dig; men først må du love mig ikke at sige det til nogen som helst. Vil du det?"

"Ja. – Ja," stammede Walter, som med største møje tvang gråden tilbage.

"Jeg ved, hvor fars guldstykker og smykker er skjult, og der er mange, Walter. De andre kan ikke finde dem. Og hør så godt efter," og skønt Otto flere gange måtte hvile ud for at holde styr på sine tanker, fik han dog sin broder forklaret, hvorledes den hemmelige mekanisme var indrettet.

"Forstår du nu det hele?"

"Ja."

"Og i Salzburg bor en mand – en jøde, lægen Nathan. Far fortalte mig, at han var en god og ærlig mand. Mere fik jeg ikke dengang at vide om ham."

Atter faldt Otto lidt hen.

"Hvor er jægeren?" spurgte han pludseligt, men fortsatte straks i en indtrængende tone uden at afvente svar. "Walter, du må love mig en ting til. Du må gøre, som jægeren vil have det. Han har været min gode ven, og han er ingen simpel mand."

"Nej. – Nej," afbrød Walter heftigt, "jeg ved det, og jeg har også fortrudt mit ord fra dengang."

Der gled et smil hen over Ottos blege læber.

"Vil du også love mig det?" spurgte han.

"Ja, Otto; men du – – du –"

"Jeg er såret og syg, ser du jo," lød svaret svagt, "og vi – du må hævne fars død, hører du, Walter?"

I sin ophidselse prøvede Otto på at rejse sig op; men faldt hurtigt tungt tilbage. "De må ikke tage Falkebjerget fra os – de må ikke – – –" halvt stønnede han, og hans øjne faldt til.

Forskrækket betragtede Walter sin broder, så skyndte han sig hen til døren, lukkede den op og kaldte angst på jægeren.

Henning ilede til og bøjede sig over Otto. Hans tilstand havde åbenbart forværret sig, og hvad jægeren frygtede mest af alt, var, om der skulle støde sårfeber til, og det var der desværre al sandsynlighed for.

Udenfor havde fønvinden rejst sig til storm. Bedøvende hyl blandede sig med lavinernes torden, hvis ekko, der atter og atter blev gentaget, lød milevidt fra som en dump brummen. Men derinde i jægerhuset herskede der den dybeste stilhed, kun af og til afbrudt af piben og klynken fra de to brune sporhunde, der lå sammenkrøbet i en krog.

Dagen igennem lå Otto halvt bevidstløs hen; men ud på aftenen, da Walter igen var sovet ind, vågnede han op. Det var, ligesom han ikke kunne finde nogen fred eller ro, før han havde fået sagt alt, hvad hans tanker beskæftigede sig med –– trods det, at feberen sled i hans krop.

"Jæger," kaldte han.

Henning satte sig ved hans side og lod ham drikke lidt vand.

"Unge herre – hvil dig nu kun og tal ikke."

"Jo, jeg *må* – jeg får ingen ro, før jeg har sagt det. Jæger, du er den eneste, der kan tage sig af Walter. Vil du det?"

"Jeg vil gøre alt for jer begge to, unge herre."

"De må ikke beholde Falkebjerget, jæger, og fars død må hævnes. Må Walter blive hos dig? Vil du passe på, at de ikke får fat i ham? Lover du det, jæger, lover du det?"

"Ja," svarede Henning fast og greb drengens fugtigvarme hånd.

"Men Walter har ikke mange kræfter," vedblev Otto.

"Han kan vokse sig stærk, unge herre. Hvil dig nu."

"Nej, jæger, jeg er slet ikke træt."

Og det syntes virkelig også, som om livskraften var vendt tilbage. Men Henning var klar over, at det måske var den sidste opblussen. Skulle han betro sin egen hemmelighed til drengen? Hvad gjaldt vel her alle de højtidelige løfter, han havde aflagt sig selv om at gemme sig hen i ensomheden for at glemme. Var han ikke i går aftes blevet fuldt ud enig med sig selv om, at livet var kamp? Havde han ikke truende strakt sine arme ud mod sine nye fjender. Jo – nu kaldte livet atter på ham, og han var parat til at følge dets kalden. Vel gav dyrt svorne eder ham ikke fuldt ud frie hænder; men også herfra, hvor han nu var, kunne der kæmpes.

Han greb fastere om drengens hånd.

"Unge herre – jeg lover dig ved min – –"

Klosterjægeren stoppede et øjeblik, som om han betænkte sig. Han så over mod Walter; men denne sov trygt.

"Kan du tåle at høre på, hvad jeg har at fortælle dig?" fortsatte han.

"Ja, jæger – jeg er slet ikke træt."

Og klosterjægeren fortalte sit livs historie, idet han gjorde sig al umage for at gøre den så kort som mulig for ikke yderligere

at udmatte drengen.

Ottos øjne blev blankere og blankere af glæde, og nu var det ham, der knugede jægerens hånd, som om han aldrig ville slippe den.

"Otto," sluttede klosterjægeren, "min unge ven – forstår du så nu, at den dag vil komme, da din faders død vil blive hævnet og von Thunnernes våben atter frit vaje over Falkebjergets borg?"

Men klosterjægeren fik intet svar på sit spørgsmål – ikke andet end et smukt, forklaret smil om drengens læber. Hans øjne var faldet til for ikke mere at åbne sig.

Længe sad Henning endnu med drengens hånd i sin. Det var, som om han slet ikke kunne fatte, at hans unge ven ikke levede mere. Men han måtte betvinge sin sorg, han havde jo højtideligt lovet at beskytte den yngre broder. Det ville ikke blive let at indfri dette løfte; for rundt omkring lurede farerne, og der måtte handles og handles med kløgt.

Han rejste sig omsider og betragtede Walter, der sov trygt. Han mindedes Ottos ord: Walter bryder sig slet ikke om jagt, han holder mere af at læse og sidder tit ganske stille hen.

Han så på drengens ansigt, der var som mælk og blod, og mumlede: "Otto, du havde ret – Walter har ikke mange kræfter. Men kræfter kan komme, man kan vokse sig stærk, og det må du, Walter, nu, da opgaven ligger på dine unge skuldre at vinde Falkebjerget tilbage og hævne din faders død. Jeg sværger at være dig en god hjælper."

Som den foregående nat stod klosterjægeren nu også denne nat uden for sin hytte. Stormen larmede vildt, og lavinernes drøn gav ekko vidt omkring. Naturen var i oprør, men også hans eget indre var i oprør. Sorgen kæmpede mod had og

tanker om hævn. Men ét var han klar over – Walter skulle blive hos ham, så længe det var muligt, og hans egen, fornemste livsopgave var nu at opdrage drengen både i det indre og det ydre – at drive det vege og svage ud af hans sind og tanker og at hærde og udvikle hans legeme.

Det ville ikke blive nogen let opgave, da alt måtte foregå i det skjulte; men det skulle og måtte lykkes. Det havde han lovet sin unge ven på dødslejet, og det var for ham nu måske det helligste løfte, han nogen sinde havde givet.

"Og I dernede," råbte han ud gennem stormens hyl, "I dernede skal komme til at stå til regnskab for alle jeres gerninger. I kender mig ikke – I kender ikke min kraft – I aner jo ikke, hvad der gemmer sig bag klosterjægerens simple, hjemmelavede skindvams!"

Lige så pludseligt som fønvinden havde rejst sig til storm, faldt den igen til hvile. Det var knapt lyst, før jægeren var i fuld gang med det triste arbejde at grave Ottos grav. Han havde udvalgt et smukt beliggende sted ikke langt fra jægerhuset, og over graven skulle rejses et stort krucifiks. Mester Sindel dernede i dalen var manden for at snitte det.

"I skal komme til at blotte jert hoved for hans grav, I fromme korherrer, hver gang I aflægger jægerhuset et besøg," tænkte Henning.

Det var bedst for Walter, der endnu i sin søvn ikke anede noget om den sorg, han skulle vågne op til, om alt det sørgelige fik så hurtig en ende som muligt.

– Få timer efter stod da jægeren med sin stærke arm omkring skulderen på Walter, som med tårefyldte øjne stirrede på

graven, der dækkede over hans broder. Hvert spor var nu udslettet – store, fint tilpassede mosflader var lagt hen over den. Ingen uden de to kendte det sted, hvor grev Dietmars ældste søn, hans håb og stolthed, arvingen til Falkebjerget – drengen med det åbne, ærlige sind og den lyse, ungdommelige tro på livet, havde fundet sit sidste hvilested.

"Kom så, Walter," sagde jægeren mildt, "de døde skal mindes; men livet skal leves. Nu må vi to overveje, hvorledes din fremtid kan komme til at forme sig. Kun ét endnu, inden vi forlader din broders grav. Nu er du arvingen til Falkebjerget, og på dine skuldre hviler et tungt ansvar. Lover du, at du vil vie det dit liv, sætte alle dine kræfter ind på det, som var din broders sidste tanke: Falkebjerget må vindes tilbage, og din faders død må hævnes?"

"Ja," svarede Walter, idet han knælede ned og lagde sin hånd på graven.

"Kom så, Walter – nu må vi tænke på, du og jeg, hvad der skal gøres."

Walter greb heftigt jægerens hånd og så op på ham med sine store, udtryksfulde øjne.

"Jæger, vil du hjælpe mig?" spurgte han med fast stemme, "jæger, må jeg blive hos dig?"

Trods sin sorg følte jægeren en pludselig glæde strømme gennem sig. Han mærkede i drengens stemme, at han havde viljen til at tage arven op, og ved alt, hvad der var ham helligt i himlen og på jord, han skulle selv gøre alt for også at udvikle drengens evner hertil. De slappe sener skulle blive strammet, de løse muskler blive hårde og faste. Og af egen fri vilje bad drengen ham nu, om han måtte finde husly og hjælp hos ham.

Det gjorde ham det meget lettere at opfylde sit løfte til Otto. Intet var ham kærere i øjeblikket, hvor mange farer det end rummede, hvor mange vanskeligheder der end skulle overvindes. Livet var kamp – ikke en stille rugen over det forbigangne med alle de mørke minder – nej, livet var kamp, og han var rede til at kæmpe.

"Jo, Walter," svarede han med et fast håndtryk, "nu hører du og jeg sammen. Men kom nu med mig, vi har meget at tænke over og meget at udrette."

"Ser du, Walter," sagde Henning, da de atter stod i jægerhusets lille stue, "det første, vi må gøre, er at tænke på vor sikkerhed. Ingen må kunne nærme sig uset, uden at vi er advarede. Men heldigvis har vi de to dér," og han pegede på hundene, "de skal nok i tide advare os. Men bedre endnu om vi flyttede dem udendørs. Foreløbigt binder vi dem lidt nede på den eneste sti, der fra dalen fører herop. Og dér må vi bygge dem et hus til læ for nattekulden."

Da hundene var sat ud som vagtposter, fik jægeren en lille håndøkse ledt frem, og i fællesskab begyndte han og Walter at indrette blokhusets indre til fremtidigt brug.

Det smalle leje, der egentlig kun bestod af nogle brædder, som var sømmet fast til gulvet for at holde på høet, blev brudt ned, og sengen gjort bredere. Det fastsiddende vindue, der vendte mod bjerget og ikke kunne ses fra dalsiden, blev hugget løst og indrettet med en lem, som kunne åbnes. Flere gange måtte Walter prøve på at krybe ud og lydløst forsvinde gennem skoven.

Selv middagsmaden måtte Walter hjælpe til med at lave. Ingen kunne jo vide, når jægeren blev kaldt til klostret, eller når han skulle hjælpe med ved korherrernes jagter, og drengen selv måtte klare sig heroppe i et par dage.

Eftermiddagen gik med at bygge huset til hundene. Walter sled troligt i det med sin økse. Jægeren skottede tit og ofte til ham. Vel tog drengen kejtet på sit værktøj; men hvad havde det at sige imod det, at han ikke ømmede sig eller blev mindre ivrig trods de store vabler, han allerede havde fået på hænderne.

"Bliver du kun sådan ved," tænkte jægeren, "så lykkes det hele vel både for dig og mig."

Klogt holdt jægeren drengen beskæftiget hele dagen, og selv om hans egne tanker tit søgte til graven derhenne under de prægtige fyrretræer, så følte han selv hvile ved det meget arbejde, som dagen bragte.

– Træt sov drengen den sunde søvn i sit nye hjem. Jægeren stod længe og betragtede ham.

"Ja – du og jeg, nu hører vi to sammen i livets store kamp," mumlede han.

Så søgte også han hvile efter de mange søvnløse timer. Udenfor tudede de to hunde ynkeligt fra deres nye, uvante bolig. Men det forstyrrede ikke jægeren. Han vidste, at gik deres tuden over til advarende gøen, ville han være vågen og handle kraftigt i selvsamme øjeblik.

Niende kapitel

Allerede et par dage efter fik de to, der fra nu af i godt og ondt hørte sammen i det lille jægerhus, klart og ligefremt at mærke, hvor farlig deres stilling var, og hvor meget de måtte passe på.

Det var højt op på formiddagen, da hundene gav hals. Selv var de i færd med at forberede middagsmaden. Walter havde allerede dækket bord, selv om dette kun bestod i at sætte de to træskåle frem og lægge træskeer ved siden af. Men det var første gang, de skulle sidde ved et bord – et nyt stykke husgeråd, som Walter, trods vabler og ømhed i alle lemmer i løbet af gårsdagen havde haft sin store andel i. Hurtigt løb jægeren til døren og kikkede ud. En pludselig angst rislede ham koldt langs rygraden. Himmel – det var selve dekanen, hr. Ulrich, der med følge af bevæbnede svende og andre ryttere kom ridende op ad den smalle sti.

Hvad var meningen? Havde de trods alt alligevel kunnet finde drengenes spor herop? Mistænkte de ham selv? Kom dekanen nu for at kræve ham til regnskab?

Men her var ingen tid at spilde.

"Walter – hurtigt ud gennem lemmen og list dig i dækning af huset op i krattet. Der må du blive uden at røre dig, til jeg selv henter dig igen."

"Hvem kommer?" spurgte Walter, mens han allerede havde fået lemmen op.

Men jægeren svarede ikke på hans spørgsmål. Det var ingen nytte til at jage angst i drengen – det kunne jo dog være, at

dekanens ærinde alligevel ikke gjaldt det, som gjorde ham selv urolig.

"Hurtigt, Walter," var hans eneste svar, og et øjeblik efter var lemmen atter lukket. Træskålene blev sat til side, og i få spring var jægeren ude af døren. Udenfor fandt han i den opblødte jord spor af drengefødder. Her lå endnu en fare, og det var kun at håbe, at ingen ville få øje på dem; men fremtidig måtte han afværge denne fare. De allernærmeste fodspor løb han selv over på vej til hundene, som han hurtigt fik beroliget. Nu gjaldt det om at være herre over sig selv, være fuldstændig rolig i optræden og holde hjernen klar.

Så holdt hr. Ulrich, den indflydelsesrige dekan for klostret, foran jægeren, som hilste dybt og ærbødigt.

"Dine hunde må du lære mere anstændig optræden, når dine klosterherrer kommer herop, jæger," var dekanens første hilsen.

Han kastede et blik på det nye hus. "Hvortil denne nye indretning?"

"For få dage siden, herre," svarede jægeren rådsnart, "da jeg tidligt om morgenen ville ud af min dør, fandt jeg den stænget udvendig fra. Det har åbenbart været vildttyve, der har villet sikre sig fred til deres ulovlige færd. Det kan fremtidig undgås; thi hundene er mere vagtsomme, når de er udendørs."

"Og selv hørte du intet og lader dig lukke inde, som man putter en fisk i et hyttefad?" lød dekanens spottende ord.

"Herre, jeg havde været over et døgn ude for på rette måde at vogte klostrets vildt."

"Og dog vil du få endnu mere at vogte nu, men herom taler vi siden. Lad os komme op til din hytte."

I dekanens følge var også en særdeles velnæret munk, der højrød i hovedet pustede og stønnede efter det anstrengende ridt. Det var køkkenbroder Severin, som skulle tilberede middagsmaden, inden de atter red ned til klostret. Hr. Ulrich var ikke den mand, som nægtede sig nogen af livets goder.

Jægeren hjalp ærbødigt dekanen af hesten.

"Og så, broder Severin – gå så i gang med maden," sagde hr. Ulrich. Også den trivelige køkkenbroder hjalp jægeren med besvær af muldyret.

"Har du ild på din arne, jæger?" spurgte dekanen videre.

"Ja, herre."

"Så hjælper du broder Severin i gang, mens jeg hviler ud på husbænken. Men ikke for længe – jeg har vigtige ting at fortælle dig."

Fra et fuldt pakket muldyr bar et par køkkendrenge pander og potter og herlige sager ind i jægerhytten. Der var lækre foreller og fede bæverhaler og meget andet.

"Det er sager – hva'?" spurgte broder Severin og så polisk op på jægeren, "herrekost, ikke sandt? Det ser du ikke hver dag tilberedt over din ild."

"Får jeres svende og løbedrenge også sådan kost?" spurgte jægeren, da han så den rigelige mængde lækre sager ligge udbredt for sig.

Broder Severin lo højt, mens han klappede sig på sin fede vom.

"Oh, du jæger – oh, du hellige enfold. Nej, de laver sig i øjeblikket derudenfor deres majsgrød. Klostersvende og bæverhaler – ha, ha, ha."

Broder Severins øjne blev endnu mere poliske. "Du ser på mængden, jeg har med, og tror, at klostersvende og løbedrenge får foreller og bæverhaler. Vel er jeg ikke den, som ikke sætter en god portion til livs; men der er jo grænser, jæger – desværre – desværre. Du har altid været mit køkken en god mand, og sendt os gode sager heroppefra. Er det for sent med tjuren nu, jæger?"

"Ja, broder Severin, det vil blive vanskeligt."

"Forsøg, jæger, forsøg – oh, mine tænder løber i vand," og broder Severin smaskede velbehageligt, alt mens hans fede fingre var i travl virksomhed, "og – du, jæger, put det her til side. Jeg har medbragt mange gode sager til dig; for det er jo ikke så tit, at vor velbyrdige dekan finder på den forfærdelige idé at slæbe mig arme mand op ad bjerget."

Klosterjægeren var ikke sen til at få alle de gode sager puttet til side – det passede jo herligt i øjeblikket, da han hos sig havde Walter, som havde brug for kraftig føde for rigtigt at komme til kræfter.

"Og et par flasker vin bliver der nok tilovers – desværre, desværre; for jeg skal jo op på udyret igen – desværre, desværre. Fin vin, herrevin – du har altid været min ven, jæger."

"Da er jeg ellers temmelig mager, ikke, broder Severin – til at være en ven af klostrets gode køkken? Jeres løbedrenge overanstrenger sig ikke, når de bringer fødevarer herop."

Broder Severin mønstrede jægeren.

"Min sandten – ja, jæger, du er mager; men det hører jo til din bestilling. Men nu skal jeg sørge for, at dine forsyninger bliver større."

Jægeren og broder Severin var altid kommet godt ud af det sammen; men al hans overstrømmende venlighed i dag var dog jægeren påfaldende.

"I er trods jert ridt dog i godt humør, broder Severin – og jeg fortjener sikkert ikke alt det gode, I gør mig."

"Fortjener og fortjener, jæger," svarede broder Severin i dæmpet tonefald og skottede hen imod døren. "Lige for lige er et godt mundheld. Man kunne også sige tand for tand eller tunge for tunge. Ved du, jæger, hvad der er min livret?"

"Bæverhaler?"

"Oh, enfold – dem er der nok af i Donau, og vore saltkærrer bringer dem hertil. Nej, jæger – syltede bjørnekløer. Du må skaffe os en bjørn – flere bjørne."

"Dem er der ikke mange af tilbage."

"Nu får du nok flere, jæger."

"Hvad vil det sige?"

"Tys, ikke mine ord igen – intet ord har undsluppet mig tændernes gærde."

"Men bjørne er herrevildt – det ved I da, broder Severin."

"Kan man se på en død bjørn, om den har anfaldet jægeren – hvad du? Om den er nedlagt af jægeren i selvforsvar, kan man? Men tys – kaldte hr. Ulrich ikke? Jo – tænk på alle mine gode sager, jæger – og tænk på min livret, syltede bjørnekløer, syltede bjørnekløer."

Med kyndig hånd fortsatte broder Severin sin brasen og stegen, mens jægeren gik hen til husbænken, hvor dekanen sad. Han var nu meget mere rolig efter sin samtale med den madkære og gemytlige broder Severin. Alt tydede foreløbig ikke

på nogen overhængende fare; hvad ville vel så dekanen i det hele taget heroppe?

– Dekanen så mønstrende op på jægeren, der med huen i hånden stod overfor ham. Det kunne ikke nægtes, at der var både skønhed og mandighed over hans ranke holdning – noget helt andet end de ludende bønderskikkelser, som han havde hals- og håndsret over, og som ydmygt slæbte sig til klostret med deres afgifter og skatter. Men det var vel det frie jægerliv, som var skyld i hans optræden, der dog til tider kunne synes dekanen at være temmelig stolt for en simpel jæger.

"Du kan vel ikke gætte, hvorfor jeg er redet herop i dag, når det dog ikke gælder jagten – vel, jæger?"

"Nej, herre – når det ikke er for personligt at overtyde jer om, at jeg passer min dont og røgter jert vildt på rette måde."

"Klostret har hidtil været tilfreds med dig, jæger, og tiltror dig derfor en endnu større opgave. Nye vildtbaner vil du få under dig, og store og rige er de."

Jægeren begyndte at ane, hvor det bar hen, og han måtte af al magt tvinge sig selv til at beherske sig.

"Du lever ensomt heroppe og ved vel ikke noget om alt det forfærdelige, der er sket nede i dalen?"

"Nej, hr. Ulrich."

"Ufredstider lever vi i," fortsatte dekanen, "frænde kæmper mod frænde; hvor meget end den hellige kirke søger at råde bod herpå, hvor meget end dens tro vogtere søger at bringe de genstridige til fornuft."

"Din hykler," tænkte jægeren, "ja – du er så sandelig en af den hellige kirkes sagtmodige lam," men ikke et minespil røbede hans indre tanker.

"Ja, frænde kæmper mod frænde, og det så tæt op ad vort hellige kloster. For få dage siden har Falkebjerget skiftet ejer."

"Herre, er det muligt?" spurgte jægeren overrasket. Han måtte jo spille sin rolle som den, der ikke anede noget.

"Ja – det er muligt. Hvem der var den retmæssige ejer står hen i det uvisse; men nu sidder ridder Pabo, borggrev Dietmars svoger som ejer til Falkebjerget. Grev Dietmar og hans to sønner er fordrevet."

Da åndede klosterjægeren lettet op, og det så dybt, at dekanen så op på ham. Men han antog det åbenbart som et udtryk for overraskelse over den nyhed, hans jæger så pludselig her fik at vide.

"Ridder Pabo er en from mand," fortsatte dekanen efter en lille pause, "og hans første handling har været at afstå jagtretten til vort kloster – jagtretten over alle Falkebjergets rige vildtbaner."

"Er det muligt?" udbrød jægeren endnu en gang. Hele hans indre var i ophidselse. Bortvejret var nu hver en tvivl om, at klostret havde haft en ikke ringe andel i den skete ugerning. Allermest havde han lyst til at gribe den hykleriske dekan i nakken og ryste ham som en genstridig hundehvalp; men for drengens skyld – den retmæssige ejer af jagtretten – måtte han jo lade sit ønske fare.

"Ja, jæger – jeg kan forstå, at du er glad på klostrets vegne og hør nu efter; for vor højærværdige provst og jeg har besluttet, at du skal have tilsynet med den nye besiddelse, og i sommerens løb og så snart som muligt må du afgive beretning om vildtbestanden."

Og videre fortsatte dekanen med sine ordrer i alle enkeltheder, om de jagter, der skulle afholdes osv. osv. Jægeren hørte tavs og opmærksomt til – hver enkelthed bed han mærke i; for det var nødvendigt for ham og drengen at være klar over, hvad der skulle ske, hvornår og på hvilken måde. Men hans tanker var så vidt forskellige fra den fromme dekans.

Middagsmaden var færdig, og dekanen var også færdig med sine instruktioner. Han havde været særdeles tilfreds med sin jægers optræden – ja, så tilfreds, at han nådigt gav køkkenbroder Severin ordre til at sætte en portion af herremaden til side til jægeren.

Broder Severin sendte jægeren et polisk sideblik, mens hans læber mimrede. Jægeren blinkede kun med øjet. Han troede fuldt og fast at kunne aflæse køkkenbroderens mimren: "Syltede bjørnekløer, syltede bjørnekløer."

Endelig brød dekanen med sit følge op.

"Så kender du nu klostrets ordrer for fremtiden, jæger?" var hans afskedsord, "og du vil forstå at røgte dit hverv på rette måde."

"Herre, jeg skal på rette måde vogte vildtet for den nye, *retmæssige* ejer til Falkebjergets vildtbaner," svarede jægeren med et særligt eftertryk på retmæssige. Men det lagde dekanen ikke mærke til.

En nådig håndbevægelse – og han forsvandt med sit følge ad stien ned imod dalen.

Så først kunne Walter blive udfriet af sit fangenskab i det tætte krat bag jægerhuset. Med store, nysgerrige øjne så han op på jægeren, og interesseret fulgte han dennes beretning om

besøget. Da jægeren fortalte, at klostret havde fået overdraget jagtretten over Falkebjergets rige vildtbaner, funklede drengens øjne vredt, og hans hånd knyttedes uvilkårligt.

Et stille smil lejrede sig om klosterjægerens læber. "Nej, korherre bliver du sikkert ikke nu," tænkte han; men højt sagde han: "Det er jo kun midlertidigt, ikke sandt, Walter? Den dag kommer nok, da du frit kan færdes i Falkebjergets skove. Kom herhen," og jægeren gik hen til den tunge dragkiste. "Se, denne armbrøst havde jeg lavet til din broder. Den er for tung endnu for dig, Walter; men allerede i morgen skal jeg lave dig en lettere, og skal vi så være enige om, at den tid ikke skal være fjern, hvor din arm er så kraftig, at du kan spænde strengen på din broders armbrøst?"

Jægeren så op på drengen, og i udtrykket af hans ganske vist endnu så blide øjne læste han til sin glæde, at der lå vilje til at nå dette mål.

"Men nu må du jo være sulten," afbrød jægeren pludselig den alvorlige samtale, "selv har jeg spist nok af herremad i dag, men se her – køkkenbroder Severin har efterladt os herlige sager. Nu skal du spise. Det får vi ikke hver dag; men fremtidig henter vi, hvad vi skal bruge i vort køkken, på *dine* vildtbaner."

Jægeren betonede stærkt *dine*, og Walter greb uvilkårligt jægerens hånd og så med taknemmelige øjne op på ham. Det var ikke længer borggrev Dietmars yngste søn, der fandt det under sin værdighed at omgås en simpel jæger – nej, nu var det drengen, der klyngede sig til den stærke mand, hos hvem han kunne finde hjælp og støtte – nu stod de to her som fader og søn.

Men Walter var ikke ene om at føle taknemmeligheden banke i blodet – også jægerens hjerte slog stærkere, og endnu en gang lovede han sig selv at vie sit liv til den dreng, som skæbnen havde kastet ind i hans eget ensomme liv, og han knugede drengens smalle hånd så stærkt, at Walter sank halvt i knæ.

Tiende kapitel

Lystigt trallende en vise, hvis verdslige ord vel nok havde fået klostersvøben til at danse på hans ryg, om de fromme korherrer havde hørt den, kom løbedrengen Huze vandrende op ad stien til jægerhuset. Han slog muntert til kviste og blade med sin lange bjergstok, og den store byrde, der var læsset på hans ryg, syntes slet ikke at tynge ham.

Huze var en opløben 16-årig knægt med rødt hår, et fregnet ansigt og næsten lysegule øjne, der spillede af liv og lune. Han var en af de naturer, der tager livet let, hvad enten det skænkede ham godt eller ondt. Altid på færde med sine gale streger var han køkkenbroder Severins skræk, og hvor tit end dennes fede hånd fik Huzes fregner på kinden til at forsvinde i mørkerød farve, så hjalp det intet. Og Huze måtte le højt, når han tænkte på, at den trivelige køkkenbroders værste straf over for ham var at sende ham tungt belastet med levnedsmidler op til jægerhuset. Hvor svær end hans byrde var, så var det dog for ham en herlig færd. Var frisk luft da ikke bedre end stinkende mados? Var jægeren ikke en helt anden mand at se på og snakke med end køkkenbrødrene med deres tykke vomme og smaskende læber? Og hvor meget nyt havde han ikke denne gang at fortælle jægeren – nyt, der nok skulle få eneboeren deroppe til at spile øjnene op. Huze var ikke den knægt, som ikke kunne opsnuse alt.

Hen imod middagstid nærmede han sig jægerhuset, og de to vagtsomme hunde begyndte at give hals; men et tilråb fra Huze

fik dem hurtigt til at tie stille. De kendte ham fra tidligere besøg.

Men det var nok til at alarmere jægeren, og atter måtte Walter ud gennem lemmen. Denne gang var han dog klog nok til at forsyne sig med et stort stykke kold steg; for middagssuppen var endnu ikke færdig.

Roligt afventede jægeren besøget – han havde gennem vinduet set, at det var løbedrengen Huze.

"Nå, er det dig denne gang, Huze," sagde jægeren, da han havde gengældt den indtrædendes hilsen. "Så har du og broder Severin igen haft en lille strid."

"Det passer, jæger – jeg tænker, han samler sammen til en rød paryk, der skal dække hans skaldede isse. Men hvad er det? Skal du giftes, jæger?"

Huze så forundret på den brede seng, det nye bord og det forøgede husgeråd.

"Hvad bringer du så denne gang?" spurgte jægeren uden at svare på hans næsvise spørgsmål.

"Først og fremmest en hilsen fra vor fede ven, broder Severin."

"Var din mund, Huze. Husk, du er i klostrets tjeneste, og det er jeg også."

"Alle fromme helgener tilgive mig min løbske mund," svarede Huze med et forsorent smil, "jeg mente, at den fromme og værdige køkkenbroder hr. Severin lader dig hilse og bringer dig dette budskab," og han rakte en lille pergamentrulle frem.

Jægeren rullede den op, og han måtte uvilkårligt smile. Der stod ingen ord – kun var der tegnet fire kluntede bjørnekløer.

Meningen var dog god nok – det kunne kun udlægges som: "Syltede bjørnekløer."

Mens Huze pakkede sin tunge sæk ud, stod munden ikke stille på ham. I vild forvirring fortalte han løst og fast om Falkebjergets erobring og om grev Dietmars død.

"Dekanen, vor højærværdige hr. Ulrich, var heroppe for nogle dage siden, og han fortalte, at grev Dietmar og hans sønner var fordrevet," indskød jægeren.

"Så–h," fortsatte Huze ufortrødent, "da ved alle og enhver dernede, at grev Dietmar blev dræbt, og hans sønner kastet i fangehullet."

"I fangehullet?" gentog jægeren.

"Ja – i fangehullet, men – du jæger – de forsvandt igen, og den nye borgherre, ridder Pabo, har ledt som rasende efter dem. Sporet førte op i skoven; men du ved vel ikke, hvor de er, jæger?"

Huze kneb det ene øje til og så polisk op på jægeren, der blev meget ilde berørt ved dette direkte, ubehagelige spørgsmål.

Var det drengens spøg, eller var der virkelig faldet mistanke på ham?

"Hvor finder du på så dumt et spørgsmål?" spurgte han med påtaget ro.

"Ja, det var et dumt spørgsmål, jæger, men det er det, broder Severin altid siger, at der findes ingen dummere dreng end jeg. Tænk dig, jæger – jeg er så dum, at jeg aldrig kan give broder Severin oplysning om, hvor en nykogt forel er blevet af, eller hvorfor dunken med hans yndlingsvin så hurtigt er blevet tom."

"Du er en gudsforgående krop, Huze."

"Ja, det siger broder Severin også. Det vil sige, han udtrykker sig mere med sine hænder og sin stok end med munden. Den er mest fyldt med mad. Men jeg tænkte mig ellers, at du, som strejfer så meget om, måske havde truffet dem. Du kender jo da den ældste af drengene."

"Hvad vil det sige?" spurgte jægeren endnu mere ilde berørt over drengens alvidenhed.

"Han har da besøgt dig," svarede Huze og fløjtede sagte.

"Hvor ved du det fra?" spurgte jægeren, og der kom en pludselig barskhed i hans stemme.

"Det har Moiri *(Marie)* – hende der altid har blomster i håret – fortalt mig. Hun har set jer jage sammen; men hun er god nok og løber ikke med sladder – ikke, når jeg siger, at hun ikke må."

"Og gjorde du det?"

"Ja, jæger – det gjorde jeg."

"Hvorfor det?"

"Jeg er jo kun en dum dreng, jæger; men jeg tænkte mig, at vor højærværdige dekan ikke dengang ville bifalde, at klostrets jæger gik på jagt sammen med grev Dietmars søn. Falkebjerget og klostret var dengang ikke så gode venner som nu."

Jægeren så mønstrende over på Huze. Det var altså for hans skyld, han havde gjort det – men hvorfor? Han havde aldrig gjort drengen nogen særlig tjeneste.

Efter en lille stunds tavshed, som Huze benyttede til at kikke sig godt om i jægerstuen, sagde han pludselig: "Før havde du Floggi og Butzi herinde i stuen; men jeg kan godt tænke mig, hvorfor du nu har sat dem udenfor."

"Hvorfor det da?"

"Jo–h; for hvis nu de to flygtninge kom denne vej, så ville hundene gø, og du kunne fange dem."

Atter klippede Huze med det ene øje, og jægeren kunne ikke undgå at lægge mærke til det.

"Fange dem," gentog han uvilkårligt og i et usædvanligt hårdt tonefald.

"Ja," fortsatte Huze ufortrødent, "og du kunne være vis på en god belønning. Men hvad er det, jæger," og drengen tog en pil, der stod stillet op til væggen, "skyder du også med pile, der er bestemt for en drengs armbrøst?"

Harmen skød jægeren blodet brændende varmt i kinderne. Han følte sig spiddet fast af alle den næsvise knægts spørgsmål. Mest af alt havde han lyst til at slå ham i gulvet, så han aldrig skulle rejse sig mere.

Huze så godt nok hans begyndende raseri, men lod sig ingenlunde forbløffe. Han satte begge hænder for munden og hviskede:

"Du, jæger – jeg er kun en dum dreng; men jeg er alligevel den eneste, der ved, at drengene er her hos dig. Hy–ys, stol på mig, jæger. Syv segl lukker min mund."

Jægeren så et øjeblik forskrækket på drengen. "Huze," sagde han derpå i en helt anden og meget alvorlig tone, "kan jeg stole på dig?"

"Det har jeg jo lige sagt dig," var drengens eneste svar.

"Du har dog kun delvis ret, Huze," fortsatte jægeren og trak ham ned på dragkisten.

Han fortalte ham alt fra begyndelsen af. Det poliske skær i Huzes øjne forsvandt, og alvorligt hørte han på den triste fortælling om Ottos død.

"Vil du hjælpe med til at holde det hele skjult?" spurgte jægeren til sidst og så alvorligt på drengen, "for Walters skyld."

"Ja, jæger, og for din. Ikke et ord skal jeg sige til nogen, skønt du kunne finde hjælpere nok. Herrefolk ikke; men alle de andre holder sig til dig som geder til salt. Men – jeg må afsted, jæger. Tiden er løbet fra mig, og jeg må kun håbe på, at broder Severin har kikket for dybt i sit krus, så søvnen har overvældet ham. Nå, det har han sikkert også nok."

"Kommer du næste gang, Huze?"

"Ja, jeg skal spille broder Severin så slemt et puds, at han ikke alene farver mine kinder røde, men også straffer mig med at sende mig herop."

"Hvad kan jeg gøre for dig, Huze?" spurgte jægeren, der var oprigtigt glad for at have fundet en forbundsfælle dernede fra dalen – en, der var i stand til at holde ham underrettet om alt, hvad der skete, og som kunne have betydning for ham og Walter.

"Giv mig din fjer fra din hue," var drengens svar.

Et øjeblik efter var han i løb ned ad stien. Atter lød hans muntre trallen. Det var de samme verdslige ord om en smuk pige, hvis hår altid var blomstersmykket.

Den hvide, smukke ørnefjer, der vajede kækt tilvejrs, stod i underlig modsætning til hans mere end lasede hue.

Ellevte kapitel

Efteråret var kommet. Som myriader af småflammer lyste skovbundens gule og røde blade, og edderkopspindene svingede i den flimrende luft. Vinteren nærmede sig og havde allerede strejfet bjergene med sin hvide kappe. Døden lå over blomsterne og det kolde efterår over skoven. Den blide og fine eftersommers sol skinnede om dagen vel endnu velgørende varmt; men når mørket faldt på, følte kulden så meget desto mere.

Inde i jægerhuset sad klosterjægeren med sin plejesøn. Walter var i færd med at snitte en pil af lærketræ. Ved hans side stod den armbrøst, som jægeren i sin tid havde lavet til broderen. Nu var Walters arm stærk nok til at spænde den. De seks måneder, han havde tilbragt deroppe, havde gjort underværker. Walter var knapt til at kende igen – nu var hans ansigt ikke længere som mælk og blod, og hvor var de tidligere så drømmende øjne? Brun og vejrbidt var hans hud, hans ansigtstræk viljestærke, og frejdighed lyste af hans øjne.

Men han havde også gennemgået en hård skole. Daglange ture gennem uvejsom skov og op og ned ad bjergene havde givet ham faste muskler og stærke sener. Hver eneste dag havde hans plejefader givet ham undervisning i brug af armbrøsten, og nu var hans øje skarpt og sikker hans hånd.

Mange farer både fra menneskenes og naturens side havde han lykkeligt undgået, og hans årvågenhed og sikkerhed var skærpet langt udover hans alder. Alt det tidligere så vege og svage var allerede nu drevet ud af hans sind og tanker.

Walter så op fra sit arbejde.

"Jæger," sagde han, "tror du, denne pil bliver stærk nok til storvildt?"

Klosterjægeren undersøgte den.

"Ja, Walter – og en af de første dage skal vi på langfart ind på Falkebjergets vildtbaner. Dér får du nok lejlighed til at nedlægge en hjort. Vi må dog først vente på Huze; men han kan komme hver eneste dag."

"Kom han dog blot i dag," svarede Walter, og jægeren smilede tilfreds.

Han måtte atter tænke på Ottos ord: Walter bryder sig ikke spor om jagten, han holder mest af at læse og sidder så tit ganske stille hen.

Hvilken forandring! Nu var han ikke til at holde hjemme. Altid ville han på farten, og hvor kunne hans øjne lyse af jægerglæde og jægerstolthed, når hans skud var lykkedes. Grev Dietmars sande jægerblod flød visselig også i hans yngste søns årer.

Klosterjægerens hjerte kunne banke stærkt af stolthed; for det var foreløbigt hans værk. Et godt stykke vej var allerede tilbagelagt hen imod det livsmål, han havde sat sig og svoret sin dyre ed på at ville kæmpe for. – – –

Dagen efter kom Huze – som sædvanlig smilende og lystig, trods sine mange genvordigheder og sin evige kamp med køkkenbroder Severin. Og som sædvanlig fuld af nyheder dernede fra dalen. Først og fremmest kom han dog frem med sin beroligende meddelelse om, at der ingen fare var på færde. Jagten på de to drenge var for længst indstillet, da man regnede dem for omkomne i skoven.

Sommeren igennem havde Huze bragt nyheder; men for det meste var det altid sørgeligt. Pabo og "den skæve djævel" huserede vildt på Falkebjerget. Vel havde det kostet mange kampe, og vel var der flydt meget blod; men nu var det alligevel lykkedes dem at tvinge de før så frie og lykkelige bønder ind under åget.

Rædselsvækkende og grufulde scener havde Huze berettet om, så klosterjægeren tit og ofte havde måttet sende Walter bort – om gårde og huse, der var brændt ned over hovedet på de ulykkelige beboere – om folk, der var slæbt til borgen for at blive kastet i fangehullet, lagt i blokken og på pinebænken, eller pisket halvt til døde. Og om de unge sønner, der med vold og magt var tvunget til at deltage i de røvertogter, som Pabo alligevel blev ved med at udføre. Fra de steder, hvor der før herskede frihed, lykke og velstand, lød Huzes beretninger nu kun om slaveri, fattigdom, blod og tårer.

Efter at Huze havde fået sin tunge last pakket ud, og han havde fået snakket ud om løst og fast dernede fra dalen, sendte jægeren Walter udenfor. Selv havde han noget at drøfte med Huze, som foreløbig skulle være en hemmelighed.

"Huze, ved du, hvem der er oldermand for bønderne under Falkebjerget?" spurgte han.

"Det er gamle Gelfrat ved Funten-søen."

"Kender du ham, og hvad er han for en mand?"

"Ja, jæger – jeg kender ham godt. Han var før den rigeste af dem alle dernede, og han var den hårdeste for Pabo at få bugt med. I syv dage måtte de belejre hans befæstede gård, og alle hans huskarle stod ved hans side. Der vankede brådne pander i den dyst. Gården brændte de over hovedet på ham; men han

slog sig igennem. Så ville uheldet, at de fangede hans eneste søn, som de slæbte i fangehullet på Falkebjerget. Der går mange fortællinger mand og mand imellem om de pinsler, han måtte gennemgå. Gamle Gelfrat fik bud herom, og til sidst gav han sig. For at få sin søn fri, mødte han selv på borgen for at få sit hår klippet kort, og nu er han en fattig mand; men – du jæger – han er alligevel oldermand."

"Du må i al hemmelighed få sendt bud til ham, Huze. Jeg må tale med ham; men han må ikke vide, at buddet kommer fra mig. Det forstår du, Huze – både for Walters sikkerheds skyld, og fordi Gelfrat sikkert ikke ville komme, hvis han fik bud fra klosterjægeren. Kender du ikke en dernede, som under et eller andet påskud kan få ham til at møde mig et sikkert sted heroppe i skoven?"

"Jo, jæger – Moiri, hende der altid har blomster i håret," afbrød Huze ham, mens hans øjne strålede.

Trods al sin alvor måtte jægeren smile, da han så knøsens glæde ved blot at nævne navnet Moiri.

"Men stop," fortsatte Huze pludselig og heftigt, "Gelfrat må endnu være i sin almhytte. Først om nogle dage driver de kvæget ned. Dér må du kunne træffe ham, jæger."

"Hvor ligger hans almhytte?"

Huze forklarede omstændeligt, hvor denne lå. Det passede godt nok ind i jægerens planer for den kommende jagtudflugt, hvor han så stærkt håbede på, at det ville lykkes Walter at komme den stolte hjort på skudhold.

Tidligt næste morgen brød de op, endnu før det var blevet lyst, og efter en anstrengende dagsmarch nåede de hen under

aften den alpegræsgang, hvor gamle Gelfrats kvæg havde opholdt sig sommeren igennem. Før i tiden havde der hersket liv og lystighed heroppe – nu sad Gelfrat alene sammen med sin unge søn, og begge rugede de tavse over deres mørke minder.

I det fjerne rungede brølet fra en hjort, så det gav genlyd i den mørke skov. Det blev hurtigt besvaret af et andet rungende brøl.

"I morgen, Walter – så mødes du og den," sagde jægeren, "hør dens udfordrende brøl. Også den ved, at livet er kamp, og den er parat til at kæmpe."

Da de nærmede sig almhytten, lod jægeren Walter blive tilbage, og først på et nærmere aftalt signal skulle han komme. Selv gik han videre, og et øjeblik efter trådte han ind i almhytten.

Skæret fra ilden på arnestedet lyste på det forfaldne lofts sodsværtede bjælker og på det fattige leje i hjørnet. Det bestod kun af en træramme fyldt med hø og løv – ikke et skind eller tæppe til at dække sig med.

"Guds fred og god aften," hilste jægeren.

Den gamle bonde – oldermanden for Falkebjergets bønder – rejste sig, og et mørkt skær gik hen over hans trætte øjne, da han så, hvem det var. Fra klostret eller fra dem, der stod i dets tjeneste, havde han intet godt at vente. Han besvarede end ikke jægerens hilsen.

"Gelfrat," fortsatte jægeren uden at bryde sig om den gamles kølige holdning og modtagelse, "send din søn udenfor en lille stund. Jeg har vigtige ting at forhandle med dig om. Du er jo oldermand for Falkebjergets bønder."

"Der er ingen oldermand mere. Min hvide stav har flammerne fortæret, som de har fortæret min frihed og lykke," svarede den gamle så bittert, at det gjorde jægeren tavs i flere minutter.

"Vil du ikke føje mig og sende drengen udenfor?" spurgte han omsider.

"Hvad vil du mig? Kan I ikke lade mig i fred og ro her i mine pjalter og i min usle fattigdom?"

"Jeg vil dig kun godt, Gelfrat," svarede jægeren.

"Kun godt," gentog den gamle hånligt, "kun godt – er du da ikke en af klostrets mænd?"

"Jo, Gelfrat – men jeg er en fri mand og – – –"

Den gamle satte sig pludselig hårdt ned på en briks og gemte hovedet mellem sine hænder.

"Ja – en fri mand," mumlede han sagte, "en fri mand."

Jægeren gik hen til ham og lagde hånden på hans skulder.

"Gelfrat – tag nu mod fornuft. Jeg ville ingenlunde såre dig og ville kun sige, at til hver en tid kan jeg med behørigt varsel sige min stilling op. Tag nu mod fornuft og send drengen væk."

"Gå så, dreng," mumlede den gamle.

"Hvad hedder du?" spurgte jægeren.

"Gerold."

"Du må gå så langt herfra, Gerold, at du intet kan høre og ikke kan se hytten her. Lover du det?"

Drengen så hen på faderen, og der var angst i hans blik.

"Du behøver ikke at være bange for, at der skal ske din fader noget ondt, dreng. Se her – tag min armbrøst og mit pilekogger med som pant. Og kom så først tilbage, når jeg kalder på dig."

Atter så drengen hen på faderen, som dog med en håndbevægelse betydede ham, at han skulle gå.

"Så, Gelfrat – nu er vi alene og kan drøfte alvorlige ting. Er end din hvide oldermandsstav fortæret af luerne, så er og bliver du dog den, alle de andre ser hen til, og som de er pligtige til at lyde. Kalder du sammen til tinge, vil de komme."

"Og gør jeg det, så vil de tage drengen fra mig endnu en gang – nej, jæger – nej, nej, nej – frist mig ikke over evne," afbrød den gamle ham heftigt.

"Ikke nu, Gelfrat – tiden er ikke inde nu," fortsatte jægeren beroligende.

Den gamle så pludselig op, og mistro glimtede i hans øjne.

"Er du her for at prøve mig, jæger? Du er en af klostrets folk. Er du udsendt for at – – eller, eller –"

Gelfrat sprang pludselig op.

"Ge-rold," stammede han og greb jægeren i brystet. "Har du sendt drengen bort, for at de atter skal tage ham? Har du?"

Han slap sit greb og ilede henimod døren. Jægeren sprang til og måtte med magt holde ham tilbage.

"Gelfrat – hør dog på mig. Vent kun et øjeblik, så skal jeg vise dig, at du kan stole på mig."

Med magt holdt han den gamle tilbage, mens han selv åbnede døren og fløjtede et bestemt signal.

"Nu kun et øjeblik, Gelfrat, så får du selv syn for sagen."

Et par minutter gik hen, og der herskede den dybeste stilhed i hytten. Så dukkede en skikkelse frem fra det ene hyttehjørne, og et øjeblik efter trådte Walter ind.

Den gamle bonde stod pludselig lamslået og stirrede – blot stirrede på drengen foran sig. Hans hænder åbnede og lukkede

sig i takt med det halvt stønnende åndedræt. Så fo'r hans hånd hen over øjnene, og atter stirrede han – blot stirrede.

"Gelfrat – det er Walter, borggrev Dietmars yngste søn," sagde jægeren langsomt og alvorligt.

"Ja, det er mig, Gelfrat," faldt Walter ind og tog den gamles hånd, "Guds fred og god aften."

Da var det, ligesom den gamle fik sin forstand tilbage. Han sank i knæ og kunne kun fremstamme: "Unge herre – så lever I dog alligevel."

Jægeren og Walter fik ham rejst op og ledt hen til bænken.

"Tror du så på mig, Gelfrat?" spurgte jægeren.

Den gamle svarede ikke med ord; men det faste håndtryk, jægeren fik, var ham svar nok.

Så kort som muligt satte jægeren Gelfrat ind i den nuværende situation.

"Og nu kan vi to tales ved om alt det alvorlige, Gelfrat. Men først et spørgsmål: vi kan stole på din dreng i et og alt, ikke sandt?"

"Jo, jæger – han er kød af mit kød og blod af mit blod."

"Så kalder jeg på ham, og han må stå vagt i nat, mens vi to taler sammen. For Walter bliver det en anstrengende dag i morgen, og vi må tidligt på færde. Han må sove på dit leje i nat, Gelfrat."

Den gamle så hen imod sit fattige leje med et betænkeligt blik.

"Vær ubekymret," sagde jægeren, der læste hans tanker, "for Walter er dit leje blødt og varmt nok. Han har prøvet andre, der ikke er så gode."

Gerold blev kaldt tilbage, og mens han stod på post, og Walter snart sov drengens sunde søvn, drøftede den gamle oldermand og jægeren den alvorlige situation, og talte om, hvad fremtiden muligt kunne bære i sit skød.

Endnu før det var lyst, vækkede jægeren Walter, som straks var lysvågen. Han vidste jo, hvad dagen måske ville bringe ham.

De få nattetimers samtale med jægeren havde fuldstændig forandret Gelfrat. Et besynderligt skær lyste op i hans før så trætte øjne, da han tog afsked. Selv hans egen søn undrede sig herover.

Jægeren trak den gamle lidt til side og hviskede: "Nu gør du så din del af arbejdet, Gelfrat. Men husk, at endnu vil måned følge efter måned, før handlingens time er inde. Men en dag kommer oprejsningen for Walter såvel som for dig og de andre. Nu kun tålmod og vær så rede, når den dag kommer, da du får bud fra mig om at kalde sammen til tinge på "den døde hunds" kullede top."

Blanke tårer stod i den gamles øjne, da han rystede jægerens hånd.

"Jæger, jeg lover dig, at vi skal være rede. Du har i nat givet mig troen på livet tilbage. Guds fred med dine skridt."

Jægeren og Walter gik tværs over alpegræsgangen. Intet ord blev vekslet, nu gjaldt det jagten på den stolte hjort. Lydløst klatrede de op ad klippeskråningerne og kom til en højere liggende græsgang.

Just som de nåede herop, lød en hjorts gjaldende kampskrig. Det gav et helt sæt i Walter.

Med tegn lod jægeren ham forstå, at han skulle spænde armbrøsten og lægge den fjedrede pil i rillen.

De gled begge ned bag en stor sten og lyttede ud i mørket. Foreløbigt kunne de kun høre, at vildtet nærmede sig. Ganske svagt lød et moderdyrs lokkende kaldetoner.

Lidt efter lidt blev det lysere; men dog ikke mere end de kun kunne se dyrene, når de steg op over kanten og havde den gråsorte himmel til baggrund.

En hjort skreg vredt, og et par andre svarede. Så blev det igen stille.

Walters hjerte hamrede voldsomt af spænding. Hans øjne vænnede sig mere og mere til halvmørket, og rundt omkring kunne han nu skelne de enkelte dyr, der listede sig rundt som mørke skygger.

Men endelig blev det lysere, så han kunne se, at der midt på græsgangen stod en rudel vildt tæt sammentrængt. Når en af hjortene skreg, vendte alle dyrene hovederne i den retning, skriget kom fra.

En del svagere hjorte kredsede forsigtigt i god afstand omkring flokken, som blev vogtet af en vældig og stolt udseende, dumpt brummende pladshjort. Hovedet bar den så højt, at det mangetakkede gevir rørte ryggen. Hvert dyr, som forsøgte at forlade flokken, drev den skånselsløst tilbage blot med et vredt spring, og enhver hjort, som gjorde mine til at nærme sig flokken, gik den med et rungende brøl i møde.

Kun en eneste vovede at trodse den. Da de to kæmper brølende fløj på hinanden, kendte klosterjægeren stemmerne fra aftenen forud. Efter den prøvekamp, der havde fundet sted i

den svindende dag, skulle nu i morgendæmringen følge den afgørende.

Det syntes også dyrene i den store rudel at have på følelsen. Synligt ophidsede og med fremstrakt hals trak de sig nærmere de kæmpende – skridt for skridt.

De to mægtige hjorte havde allerede gevirerne flettet ind i hinanden. Til at begynde med kunne det se ud, som om det kun var leg – denne støden og trængen på, pande mod pande; men snart var hver skælvende muskel i deres krop anspændt til det yderste for at trænge modstanderen tilbage.

Med tilbageholdt åndedræt og højt bankende hjerte fulgte Walter den spændende tvekamp. Nu blev den fremmede hjort trængt et stykke tilbage, den mistede fodfæstet og sank halvt i knæ. Øjeblikkelig vristede dens modstander sig fri, og atter mødtes de to med et voldsomt brag. Endnu en gang stod de to som filtret ind i hinanden, snart måtte den ene vige, snart den anden, og en tid lå begge de kæmpende på knæ, mens de drejede rundt om hinanden, så jorden pløjedes op i dybe furer. Nu sprang de op igen; men pladshjorten var her den hurtigste. Inden dens modstander var kommet i kampstilling, havde den atter ramt denne, så den tumlede om.

Vaklende rejste den besejrede sig og sneg sig beskæmmet mod skoven.

Sejrherren sprang med et triumferende brøl hen imod sin rudel og drev den foran sig.

Da svirrede strengen på Walters armbrøst.

Hjorten standsede brat i sit spring og vaklede. Skuddet havde ramt sikkert nok, og dens lemmer sitrede i begyndende dødskamp. Så rejste den pludselig hovedet, som om der intet

var sket, som om den endnu stod i sin fulde livskraft, og mens flokken forskræmt flygtede mod skoven, stod den frygtløs og stirrede på de to jægere i vild trods.

Dog kun et øjeblik – så sænkede den geviret til angreb. Et spring fremad, dens ben ville dog ikke mere bære den mægtige krop, og den styrtede til jorden.

Et øjeblik efter stod de to ved det fældede storvildt. Walter sitrede endnu af spænding; mens hans øjne strålede af jægerglæde og jægerstolthed.

Hans plejefader bøjede sig ned og klappede hjorten på halsen.

"Også du forstod, at livet er kamp," tænkte han, "når min time kommer, kunne jeg ønske mig en død, som du fik – midt i sejrens rus og rede til i vild trods at kæmpe til sidste åndedræt."

Tolvte kapitel

Det blev en streng vinter, kulden og sneen gjorde vildtet tamt og fortroligt. I store rudler drog storvildtet allerede tidligt om aftenen ud på græsgangene, og først sent på morgenen trak de sig tilbage til skovens dyb. Gemserne stod dybt nede i bjergskoven, og endog de sky stenbukke havde forladt de ensomme fjeldegne og trukket sig ned imod de forladte almhytter.

For de to deroppe i jægerhytten betød det fred – det vil sige fred for ethvert uvelkomment besøg fra dalen; for ingen var i stand til eller vovede at bane sig vej op ad bjerget, hvor den dybe sne havde udvisket ethvert spor af vej og sti.

Men det betød ikke fred i den forstand, at de måtte føre et indendørs liv i uvirksomhed eller med stille sysler. Hver dag var de på farten på deres snesko for at hjælpe det sultende vildt. Tit og ofte stødte de på kron-, då- eller råvildt, der sad uhjælpeligt fast i sneen, og over alt brækkede de grene ned, så vildtet kunne nå at æde og – omend kummerligt – friste livet.

Det var anstrengende ture, som stillede de største krav til legemlig kraft og udholdenhed; men Walter fulgte over alt med og gav aldrig op. Jægeren gik gradvis frem – længere og længere, mere og mere anstrengende blev dagsturene; men alt var et led i hans bestræbelser for at udvikle og hærde drengens muskler og sener.

Og hans bestræbelser kronedes absolut med held. Walters legemlige udvikling foregik med rivende hast, og jægeren fik

soleklart bevis på, at det var sande ord, han i sin tid havde sagt til den døende broder: Walter kan vokse sig stærk.

Men det var ikke alene på jagtens område, at jægeren uddannede sin plejesøn. Walter var den unge, vordende kriger, og skulle han senere hen hævde sig her i livet, måtte han fra barnsben af opøves i ridderidræt. Nu var der ikke heroppe i det ensomme jægerhus lejlighed dertil; men de allerførste begyndelsesgrunde gik dog jægeren i gang med at lære ham, selv om han måtte nøjes med et træsværd, tungt beslået med jernplader.

Vel havde Walter til at begynde med undret sig over, at også det kunne han lære af jægeren; men han havde efterhånden fattet en så dyb og ægte hengivenhed for sin plejefader, at han uvilkårligt troede ham i stand til alt.

For klosterjægeren fløj dagene alt for hurtigt afsted. Han tænkte ofte på de tidligere vintre, hvor han havde siddet alene og ruget over sine mørke minder – hvilken forandring nu! Hvor var livet ikke helt anderledes at leve – nu han havde et mål at kæmpe for, og målet var stort: Falkebjerget tilbage i de rette hænder.

Når Walter efter de anstrengende dagsture hurtigt søgte sit leje og straks faldt i søvn, sad jægeren tit og stirrede ind i ilden, mens hans tanker tumlede med fremtidsplanerne. Det kunne ikke nytte at gå for hurtigt til værks. Alt måtte forberedes omhyggeligt. Ridder Pabo og "den skæve djævel" sad i øjeblikket for fast i sadlen. Ved væbnet magt havde de kuet bønderne, og ved snedighed havde de sikret sig det mægtige, indflydelsesrige kloster som en slags forbundsfælle. Nej – det nyttede ikke nu at buse lige på, hvor meget det end brændte i jægerens blod efter

at se sit mål kronet med held. Tålmodighed måtte der til. Godt, at det var lykkedes ham den nat at få livsmodet og tilliden til fremtiden vakt i gamle Gelfrat – oldermanden for Falkebjergets bønder. Nu var det hans del af opgaven at holde modet oppe hos de andre, til dagen og timen var inde.

Men af og til lejrede der sig en mørk sky på klosterjægerens pande, når han således sad ved ilden, fordybet i sine tanker. Kunne han, når nu foråret kom, og der atter var forbindelse med dalen dernede, beholde drengen længere hos sig? Hvor tit var det ikke sidste sommer nær gået galt, og opsporede de først hans tilflugtssted, var alt ødelagt. Ofret måtte før eller senere bringes – drengen måtte bort herfra, men hvorhen? Og hvor ville der blive tomt og ensomt heroppe, når drengen ikke mere var hos ham – ja, så tomt og ensomt, som han aldrig havde følt det før. For ham var Walter ikke mere grev Dietmars yngste søn, som han havde lovet at stå bi med råd og dåd i hans retfærdige kamp – nej, han betød nu meget mere for ham, han var for ham som en søn, som en del af hans liv. Men ofret måtte før eller senere bringes. Livet var kamp – ikke alene mod ydre fjender, men også kamp mod sig selv – – –

Vinteren igennem havde hundene for det meste været holdt inde i jægerhuset; for nu var der ingen grund til at holde dem ude som vagtposter. Floggi og Butzi var lige så tro og hengivne over for Walter som overfor deres herre – jægeren, og på sin side satte drengen overordentlig stor pris på de to kloge sporhunde. Han havde tit medlidenhed med dem, når de hver morgen glade og kåde sprang omkring, fordi de troede, de skulle med ud, og så blev de dog kommanderet på plads. Sneen

var alt for dyb – kun med snesko kunne man til nød kæmpe sig frem.

En dag, da foråret nærmede sig, tog Walter begge hundene med sig. Nu skulle de have sig en rigtig tur. Det var endnu vinter heroppe. I den blålige morgendæmring smeltede nær og fjern sammen til et snævert begrænset, udglidende billede, i hvilket dallandskabet syntes at have tabt sine højder og skove, og bjergene syntes så lave som let tilgængelige høje.

Med kåde spring boltrede de to hunde sig i sneen; men pludselig standsede Floggi i et stivnende sæt – dog kun et øjeblik, så sitrede hver muskel i dens krop, og med langstrakt hals vejrede den foran sig med heftigt vibrerende næsebor. Butzi, som var i færd med at rulle sig rundt i sneen, fik øje på sin kammerat, og øjeblikkeligt var den oppe i et spring og ved siden af den. Snart havde også den færten, og heftigt glammende satte de to afsted.

De var endnu ikke kommet langt fra jægerhuset, og jægeren, der stod uden for huset i færd med at spile et losskind på husets væg, hørte sine hunde.

"Det er bjørn, de har færten af," mumlede han, kastede sit værktøj fra sig og skyndte sig ind i huset efter armbrøst og pilekogger. Dér stod Walters armbrøst.

"Han har ikke taget sit våben med sig i dag," tænkte jægeren, "nå, forhåbentlig bærer han sig fornuftigt ad; men hundene stoler jeg ikke på."

Han kendte sine to sporhunde, og end ikke ham selv ville de lystre, når de først havde fået færten af deres dødsfjende.

Så hurtigt, han kunne, løb han i retning af de glammende hunde. – –

Forgæves prøvede Walter at kalde hundene til sig. Han vidste endnu ikke, hvad de så pludselig havde fået færten af; men han havde ingen anden udvej end at løbe efter dem. Hundene hverken kunne eller ville han forlade. Han havde taget dem med sig, og han havde ansvaret for dem.

Under løbet standsede han pludselig med et sæt. Dér foran ham i sneen var tydeligt spor af bjørn. Ganske uvilkårligt og af gammel vane fo'r hans hånd om bag ryggen for at gribe efter armbrøsten – nej, den havde han jo i dag ladet blive hjemme. Nå, ligemeget – videre måtte han.

Bjørnen, der var ung og uerfaren, havde uforsigtigt nok nærmet sig for tæt til menneskets bolig; men så meget instinkt var den dog i besiddelse af, at den nu vidste, at den blev forfulgt. Den tumlede brasende gennem skoven, højlig irriteret over lyden fra de to glammende hunde.

Floggi og Butzi havde taget færten, og i store rundkredse gik jagten gennem skoven. To gange krydsede de vejen, Walter løb hen ad; men de var ganske døve for alle hans tilråb, hvad enten disse var hårde eller gik over til lokkende kalden.

Så holdt skoven op, og bjørnen satte i kluntet galop hen over en åben snemark. Men det varede ikke længe, før hundene også kom ud af skoven, og dér foran sig så de den forhadte fjende. Deres glammen gik over til en halvkvalt hylen, mens de satte farten endnu mere op.

Et øjeblik efter havde de nået bjørnen. Floggi fløj uden at betænke sig på rovdyret og bed sig fast bag dens ene øre. Bjørnen blev nødt til at standse sit løb og kæmpe for sit liv. Den rejste sig på bagbenene og rystede sig heftigt; men Floggis tænder sad for dybt i dens kød.

I dette øjeblik dukkede også Walter frem fra skovkanten, og i et nu overså han situationen. Han tænkte ikke over noget, ingen overvejelse for eller imod, frem eller tilbage fandt plads i hans hjerne – han fortsatte ivrigt sit løb hen imod kamppladsen. Hundene måtte han bringe jægeren uskadte tilbage.

Butzi kredsede snerrende og hylende omkring bjørnen for også at finde anledning til angreb. Men bjørnens vildt funklende øjne fulgte dens mindste bevægelser. Den snurrede ustandselig rundt, parat til at afparere ethvert angreb med sin stærke forlab.

Så endelig sprang Butzi til for at bide sig fast i nakken på fjenden; men bjørnen var den for hurtig. Med en kraftig, fejende bevægelse slog den til med højre forlab, og stakkels Butzi fløj som en bold gennem luften. Floggi måtte ved den pludselige, kraftige bevægelse slippe sit tag og rullede ned i sneen.

Walter var nu nået helt hen til kampstedet. Han var på få skridts afstand vidne til Butzis hårde medfart, han så blodet sprøjte fra sin yndling, og optændt af vild hævntørst trak han sin lange fangstkniv. Med rolige skridt gik han det rasende rovdyr i møde.

Bjørnen fik nu øje på sin nye fjende. Dens gule øjne lyste af raseri, og den var parat til at styrte løs på drengen. Et øjeblik standsedes den af Floggi, som atter var kommet på benene og nu bed sig fast under bjørnens højre skulder.

Men Walter standsede ikke. Endnu et par skridt gik han roligt frem med øjnene fast rettet mod det sted, hvor han ville plante fangstkniven.

Bjørnen var klar over den nye fare, der var værre end hundenes bid. Den rejste sig helt op på bagbenene, spredte begge forlemmer ud, parat til i et krystende favntag at knuse hver knogle i sin forhadte fjendes krop.

Men Walter standsede endnu ikke. Endnu et skridt – da svirrede en pil hvislende og susende forbi ham, så han uvilkårligt rettede sig op fra sin halvt foroverbøjede angrebsstilling.

Bjørnen tumlede om på ryggen. Den krummede et par gange bagbenene og strakte dem atter ud med et sæt, som om den endnu ventede et angreb, så faldt dens store hoved tungt til jorden.

Kampen var endt.

Floggi sled med en hvæsende snerren i dens tykke pels, mens Butzi lå klynkende i sneen.

Walter stod som forstenet og så på det fældede vildt; men et øjeblik efter var jægeren ved hans side.

"Dreng dog," var hans første ord, "der kom jeg nok i sidste øjeblik. Hvor kunne du dog falde på det?"

"Jæger – hundene kunne ikke klare sig. Se stakkels Butzi er færdig. Jeg måtte dog bringe dig dine hunde tilbage."

Walter gik hen til Butzi, knælede ned og tog dens hoved mellem sine hænder.

Først nu trak jægeren vejret dybt og lettet. Alt var foregået så hurtigt. Lynsnart gik billedet forbi ham, da han brød frem fra skovkanten: bjørnen i sin farligste kampstilling på vej frem for at kryste drengen i sit dødbringende favntag – det utroligt dristige, men uundgåelige skud, tænk om han her havde rystet på hånden og fejlet.

Han så hen på Walter, og med ét følte han blodet brænde varmt helt ud i fingerspidserne. Var det den dreng, der var kommet til ham for et år siden? Var det grev Dietmars fine, blege søn med det vege sind og de drømmende øjne? Hvilket resultat havde han da ikke selv nået siden da. Og atter gled et billede forbi jægerens indre øje – han så Walter i de sidste øjeblikke, før hans pil havde forladt strengen. Drengen stod ikke fastnaglet til stedet, angst afventende det uundgåelige sammenstød, nej – *han var jo selv gået frem, han havde selv dristigt søgt kampen mod den stærkere fjende.*

Nu var jægeren sikker i sin sag – Walter ville blive stærk nok til at kunne bære den tunge byrde, der var lagt på hans unge skuldre: at vinde Falkebjerget tilbage og hævne faderens død. Nu var han ikke i nogen som helst retning bange for, at drengen ikke skulle kunne klare sig, hvor han så end kom hen, hvis det blev nødvendigt at sende ham bort – nødvendigt, nødvendigt, han *måtte* jo bort. Heroppe kunne han ikke lære mere; men derude i livet havde han endnu meget at lære.

Men nu var grundlaget lagt – hans krop var stærk, og at han havde mod i sit drengebryst, havde han for få øjeblikke siden så tydeligt som noget lagt for dagen.

Mest af alt havde jægeren lyst til at lægge sin hånd på drengens skuldre, se ham alvorligt ind i øjnene og sige: bryd dig ikke om mine bebrejdelser, dreng. Da jeg så dig dristigt gå mod bjørnen, var jeg vel angst; men dog var det måske det stolteste øjeblik i mit liv.

"Jæger," kaldte Walter, der undrende havde set ham stå så rolig og med blikket rettet mod jorden.

Klosterjægeren vågnede op med et ryk.

"Ja, Walter."

"Vil du ikke se på Butzi? Tror du, den kommer over det?"

Først fik jægeren Floggi rusket bort fra bjørnen, så bøjede han sig ned og undersøgte sin hund.

"Ja, Walter – måske; men vi må skynde os hjem og få sårene brændt. Har den ikke for megen indvendig skade, så kommer Butzi nok til kræfter igen."

Jægeren løftede den klynkende hund op i sine arme.

"Og så må vi tilbage her igen og få bjørnen strejfet. Når så blot Huze snart ville komme, kan vi gengælde broder Severin lidt af alt det gode, han har gjort os. Tand for tand, tunge for tunge – syltede bjørnekløer."

"Og her behøver jeg ikke at lyve," tænkte jægeren ved sig selv, "vel er bjørnen herrevildt; men her gjaldt det i sandhed menneskeliv."

Jægeren gik de følgende dage underligt adspredt omkring. Alle hans tanker drejede sig om Walters bortsendelse. Han var nu ganske klar over, at det store, personlige offer måtte bringes; men han kunne ikke blive enig med sig selv om, hvorhen han skulle sende drengen. Ét sted vidste han dog – langt nok herfra til at Walter kunne være sikker for Pabo og "den skæve djævel", og hvor han også kunne lære al ridderlig idræt – våbenbrug og ridning, alt det, som var nødvendigt for den vordende ridder; men når hans tanker vandrede til den egn, lejrede der sig altid mørke skyer på hans pande. Derfra stammede jo hele hans livsforlis, og havde han ikke svoret sin dyreste ed, ikke at sætte sin fod dér. Nej, han kunne ikke blive enig med sig selv. – – –

Det varede ikke mange dage, før Huze kom. En heftig scene med køkkenbroder Severin havde bragt ham det ønskede resultat – at blive sendt op til jægerhuset med forsyninger. På skrømt havde han søgt at forklare, at der endnu lå alt for megen sne, at vejen var ufarbar, og at det var alt for strengt at kæmpe sig frem. Det havde kun ophidset broder Severin, og mens denne triumferende gned sine fede hænder af glæde over denne gang rigtigt at kunne straffe den opløbne, næsvise knægt, vandrede Huze muntert fløjtende mod jægerhuset.

Hele den lange vinter havde han savnet sine besøg hos jægeren, og denne gang havde han en nyhed at bringe, som ikke måtte komme bag på jægeren. Han kunne atter levere bevis på, at der overhovedet ikke kunne ske noget inden for klostrets område, uden at det var lykkedes ham at opsnappe nyheden.

Nu sad han i hytten efter at have pakket ud; men dybt nede i sækken lå endnu en temmelig stor bylt. Han klippede med øjnene til jægeren og lod denne forstå, at han havde noget at tale med ham om under fire øjne.

Walter blev sat i arbejde udendørs med tilberedning af bjørneskindet.

"Du har åbenbart noget at sige mig, Huze – godt eller ondt? Ingen har vel fået nys om Walter?"

"Nej, jæger; men jeg tror alligevel ikke, du vil blive glad for mit budskab. Du har en høj stjerne hos dine klosterherrer, og – –"

"Hurtigt, Huze – hvad er der på færde?" afbrød jægeren ham.

"Du skal flytte herfra, jæger."

"Hvad siger du?"

"Sandheden – jeg har det fra selve hr. Henriks første falkedreng. Du er forfremmet til en slags overjæger. De har bygget dig et fint hus dernede, og en anden skal herop og bo, og der skal bygges en anden jægerbolig på Falkebjergets jagtområde. De to heroppe skal så adlyde dig i et og alt."

Det kom i sandhed som en overraskende nyhed for klosterjægeren, men en overraskelse, der var ham overordentlig pinlig. Skulde han flytte heroppe fra – her, hvor han fra først af havde søgt tilflugt netop for at kunne være ene og nu senere oplevet sit nye møde med livet – herfra, hvor han følte sig bundet af så dyrebare minder, hvor han havde set sin unge ven Otto dø og hvor hans grav med mester Sindels kunstfærdigt udskårne krucifiks lå – herfra, hvor Walter nu i et år havde levet hos ham og i så fuldt mål givet ham et livsmål at leve for og vakt tilliden og troen på egne kræfter til live – nej, det måtte ikke ske. Der måtte kunne findes udvej til at ændre den bestemmelse, selv om den skyldtes de høje klosterherrers bevågenhed.

Der forløb flere minutter, i hvilke ingen af de to talte. Huze sad og betragtede jægeren, og han var klar over, at det var en højst uvelkommen nyhed, han havde bragt. Endelig brød han dog tavsheden.

"Du tænker på Walter, jæger."

Jægeren så hen på drengen, men svarede ikke. Det var sandt nok – alle hans tanker gjaldt i øjeblikket Walter. Lykkedes det ikke for ham selv at blive heroppe i sin ensomme jægerbolig, så var der jo overhovedet ingen anden udvej, end at drengen måtte sendes bort fra den farlige egn – ja, han måtte i alle tilfælde bort; for det var åbenbart klostrets mening at sende endnu en

jæger op i bjergene for at passe på det nu så udvidede distrikt, og det ville blive et for farligt naboskab.

"Jeg har også tænkt på, hvad Walter måske skulle gøre," fortsatte Huze.

"Hvad har du så tænkt på?" spurgte jægeren og så spørgende på drengen.

Huze dukkede med armen ned i sin sæk.

"Jeg er jo kun en dum dreng, jæger – og det kan godt være, at du vil le mig ud; men for alle tilfældes skyld har jeg samlet dette her sammen," og han lagde sin sammensnørede bylt på gulvet, "det er bondeklæder, men Walter kan jo ikke vise sig dernede i sin skindvams. Alle drengene ville stimle sammen om ham, og han ville straks blive opdaget. Ler du af mig, jæger – jeg er jo kun en dum dreng."

"Ti dog for en gangs skyld stille med dit "dumme dreng", Huze. Du er, som jeg før har sagt, en gudsforgående krop; men du er klog nok. Nej, jeg ler dig ikke ud, Huze – tværtimod. Jeg er selv klar over, at Walter må bort."

"Hvorhen, jæger?"

"Ja, om jeg blot vidste det," henkastede jægeren tonløst; men pludselig rynkede han panden og gjorde et hurtigt kast med hovedet.

"Der er ingen anden udvej – du må derhen. Gamle Rupert må tage sig af dig. For min skyld vil han gøre alt."

"Hvad mener du, jæger?" spurgte Huze forbavset. Han forstod slet ikke de sidste ord, som jægeren havde sagt højt, skønt det var hans inderste tanker.

Jægeren blev klar herover.

"Det var ingenting, Huze – jeg tænkte blot højt. Hvor har du fået det tøj fra?"

"Rundt omkring fra. Noget har jeg byttet mig til, og andet har jeg tigget mig til. Jeg kunne ikke sådan lige gå hen og få en hel dragt fra én; for så ville han jo kunne kende sig selv igen. Men jeg er jo kun en –"

"Ti dog stille, dreng – du har netop tænkt dig godt om. Men lad os komme videre. Som jeg sagde dig, Huze – så har jeg selv i den senere tid været klar over, at Walter må bort herfra, og nu ved jeg også, hvor han skal hen. Men hvorledes han kommer derhen, det ved jeg ikke endnu."

"Vil du fortælle mig, hvor det er, jæger? Er det langt herfra?"

"Det – vil tage flere uger at nå derhen, og vejen går gennem Salzach – og Inndalen."

"Jamen, du jæger – han kan køre med en af saltvognene. Der er flere, der netop kommer ad den vej."

Og heri havde Huze ret. Vejen gennem Salzach og Inndalen var en af de gamle handelsveje, ad hvilken fyrster og hære, handelsvogne og enlige vandrere drog. Endnu ligger her mange minder fra den tid – gamle, herligt byggede kirker med rigt udsmykkede altertavler og gravsteder og gamle værtshuse med smukke, solidt byggede hvælvinger.

"Huze – tror du, at du kan få aftalt det fornødne med en af kuskene?"

"Ja, hvorfor ikke – dem er jeg gode venner med."

"Ja, hvorfor ikke," mumlede jægeren. Huze var åbenbart i stand til alt.

"Jo, det skal broder Severin og jeg nok ordne," fortsatte Huze.

"Broder Severin?" spurgte jægeren forbavset, "hvad har han med det at gøre?"

"Ikke ham selv personligt, jæger," svarede Huze, og det gamle, forsorne smil spillede atter om hans læber, "ikke ham selv – kun hans vinkælder."

"Huze – pas dog på, at det ikke engang for alvor går dig galt."

Endnu en tid drøftede de to Walters nær forestående afrejse, og jægeren måtte mere og mere beundre drengens omtanke og snarrådighed. Hvad skulle han egentlig have gjort, hvis han ikke havde haft denne fortrinlige hjælper?

Den sidste aftale blev, at Huze, efter som det passede, ved dag eller ved nat skulle bringe bud, når alting var parat, og selv skulle han ledsage Walter og få ham anbragt på den udvalgte saltkærre.

Da Huze atter var vandret ned til klostret, måtte jægeren skride til sit tunge hverv – at gøre Walter fortrolig med tanken om, at han nu skulle bort herfra og ud i verden.

Efter mange overvejelser og først kort før sengetid kaldte han Walter til sig.

"Nu har du været et år heroppe, Walter," begyndte han, "og du er selv klar over, at nu er du stærk af krop, og du har et skarpt øje og en sikker hånd. Men du har ikke glemt dit løfte til Otto, du har ikke glemt, at den dag må og skal komme, hvor din faders og broders død er hævnet, og Falkebjerget atter i de rette hænder – vel, Walter?"

"Nej, jæger," lød svaret fast, "men hvordan kan det dog ske?"

"Vi må endnu have tålmodighed. Du ved, at jeg står ved din side og vil hjælpe dig til din ret med alt, hvad jeg formår; men

tiden er endnu ikke inde til handling. Den aften og nat, vi besøgte gamle Gelfrat, nåede vi et godt stykke af vejen. Gelfrat skal holde modet oppe hos din faders bønder og i al hemmelighed forberede den stund, hvor de samlet og under din og min ledelse rykker ud til det store opgør. Havde vi penge nok, kunne vi vel nok hverve krigskarle – –"

"Jæger," afbrød Walter ham højt og pludseligt. Hans tanker gjaldt med ét borgskatten, hvis hemmelige skjulested i muren bag det afblegede stenbukkegevir Otto havde betroet ham. Her var jo midlerne til at hverve de nødvendige stridskræfter. Men hvordan skulle han dog få fat på skatten? Skulle han betro sin hemmelighed til jægeren? Måske kunne han finde på et godt råd. Nej – på Ottos dødsleje havde han jo højtideligt lovet ikke at røbe hemmeligheden til et eneste menneske, og det løfte var ham helligt og ubrydeligt.

"Ja, Walter," fortsatte jægeren, "jeg forstår så godt, at du gerne vil skride til handling; men vi må endnu have tålmodighed. Står først alle din faders bønder enige og samlet, så tror jeg også de kan overvinde ridder Pabo og hans bande med selve "den skæve djævel" i spidsen."

Jægeren tav, og i flere minutter var der stille i den lille jagtstue.

"Walter, jeg kan lige så godt sige dig det straks," tog jægeren endelig ordet, "du må bort herfra."

De ord kom for drengen som lyn fra skyfri himmel. Han ligesom sank helt sammen, og der kom et sky og angst udtryk i hans store, spørgende øjne.

"Det er ikke dit alvor, jæger," svarede han lavmælt og tonløst.

"Jo, Walter – der er ingen anden udvej, og der er flere grunde herfor. Dels kom Huze i dag med den nyhed nede fra klostret, at jeg skal flytte herfra og ned i dalen, og så forstår du, at du naturligvis ikke kan følge med, dels, Walter, må du selv forberede dig til den store dag, hvor du skal tage din slægts borg i besiddelse. Jeg har kun kunnet lære dig jægerhvervet og brugen af armbrøsten, men som vordende ridder må du også forstå at bruge dit sværd og lanse og betvinge din hest."

"Men hvor skal jeg så hen?" spurgte Walter, "og kan du ikke følge med, jæger?"

En mørk sky trak sig hen over jægerens pande.

"Jeg fulgte dig gerne, Walter; men det er ikke muligt. Jeg må blive her, så alt er forberedt til den dag, du vender tilbage. Hvorhen, spørger du – ja, hør så efter. Du kommer til at køre med en saltkærre herfra – det har jeg allerede aftalt med Huze, og han bringer bud, når det er i orden."

"Hvornår, jæger?"

"Det kan blive når som helst, for det haster. Nu er stien ned til dalen farbar, og hver dag kan jeg vente at få besked om at flytte herfra. Se her," og jægeren hentede Huzes bylt med bondeklæderne frem, "her er din rejsedragt. Det gælder jo dit liv og din fremtid, så du må ombytte din jægerdragt med en bondedrengs simple klædning. Men du vender tilbage i harnisk, Walter. Den lange rejse går vesterpå gennem Salzach- og Inndalen, og hvis kærren ikke skal længere, må du selv fortsætte. Du behøver da kun på de egne at spørge efter Wolf Dieter von Reitenaus borg, og så er du ved vejs ende. Når du kommer dér, spørger du igen efter hushovmesteren – Rupert hedder han. En ældre mand med gråt fuldskæg og øjne så

hvasse som falkens, når den spejder efter bytte. Men vær ikke bange for ham, Walter – han har hjertet på rette sted, og bedre læremester end ham finder du ikke. Du bringer ham et budskab fra mig; men kun han alene må vide, hvem du er, og hvor jeg er. Lover du mig det, Walter?"

"Ja," svarede Walter fast, men fortsatte umiddelbart efter, "men er du da ikke – – –"

"Spørg ikke, dreng," afbrød jægeren hurtigt, "og spørg ikke andre, hvor du nu kommer hen. Du ved, hvem jeg er – – klosterjægeren."

Atter forløb nogle minutter i dyb tavshed.

"Hvor lang tid, du må blive der, Walter," fortsatte så jægeren, "det kan jeg ikke sige dig endnu. Det afhænger af, hvorledes alt her på egnen udvikler sig. Men udnyt tiden godt og glem aldrig det store mål, du skal hige efter. Nu er det sent – i morgen kan vi drøfte alt nærmere og tale om alle enkelthederne. Nu har jeg fået sagt dig det vigtigste – nu ved du, det er nødvendigt, at du må bort herfra."

Jægeren søgte ikke sit leje. Tankerne holdt ham vågen, og i timevis sad han og stirrede ind i ilden som så ofte før. Billede på billede rulledes op for hans indre øje. Hvor havde det svundne år ikke også været rigt på begivenheder.

Men nu var det ham, der holdt de mange tråde i sin hånd, og det kunne ikke nytte at se for meget tilbage, nej – øjet og tanken måtte rettes fremad mod det store mål.

Han rejste sig og så over på Walter, hvis søvn ikke var så rolig, som den plejede at være.

"Er det drømme om det forbigangne, der forstyrrer din hvile, Walter," tænkte jægeren, "eller er det uvisheden om, hvad fremtiden vil bringe dig og mig og alle de andre, vi vil kæmpe for?"

Så gik han hen til dragkisten, og dybt fra dens bund fik han pergament og skrivemateriale hentet frem. Han flyttede bordet hen til ildens skær og begyndte på sin skrivelse til den gamle hushovmester på Wolf Dieter von Reitenaus borg. Det tog sin tid; for dels var skrivelsen lang, dels var det nu år siden, han havde haft pennefjeren i sin hånd. Da han rejste sig for at hente voks og signetring, så han Walter siddende oprejst i sengen. Han var lysvågen, og med undren havde han i nogen tid set jægeren bøjet over pergamentet og med pen i hånden.

Jægeren bemærkede hans spørgende øjne.

"Jæger, kan du skrive?" spurgte Walter.

"Det er nat endnu, Walter," svarede jægeren undvigende, "fortsæt kun roligt din søvn."

Men selv om Walter atter lagde sig og lukkede øjnene, kunne han dog ikke sove mere. Alle mulige tanker gik gennem hans hjerne; men han fandt intet fast holdepunkt, og jægeren havde jo forbudt ham at spørge.

De følgende par dage var stemningen trykket i jægerboligen. De drog ikke ud på jagt, da Huze nu kunne ventes hver dag, og de havde tid nok til at drøfte fremtidsplanerne i alle enkeltheder. Jægeren udviklede mere indgående sine planer. Mens Walter derude i det fremmede skulle dygtiggøre sig, var det jægerens agt med gamle Gelfrats hjælp først og fremmest at styrke modet og vække tillid til fremtiden hos de nu så forkuede

bønder, der kæmpede deres næsten håbløse kamp mod sult og fattigdom. Og dernæst måtte der i al hemmelighed skaffes våben og udrustning, så de kunne møde borgens væbnede svende under nogenlunde lige vilkår, når oprørets time slog.

Hvor lang tid, der endnu ville gå, var det ikke på nuværende tidspunkt muligt at overse; thi det ville koste mange penge at få det hele sat i gang. Så længe bønderne udelukkende måtte kæmpe for overhovedet at friste livet fra dag til dag, gav de sig lettere håbløsheden i vold.

Hver gang jægeren kom ind på de store omkostninger, der var forbundet med deres planer, blev Walter urolig. Flere gange var han lige på nippet til at fortælle jægeren om borgskatten, men altid kom han i tanker om sit højtidelige løfte til broderen. Lidt efter lidt modnedes en plan i hans hjerne. Snart skød han dog tanken herom væk fra sig; for den var ikke alene dumdristig, men vel nok helt uigennemførlig, snart så han dog lysere på det, og hvis det virkelig kunne lykkes for ham, så havde også han gjort sin store indsats henimod det store mål, så var det ikke jægeren alene, som måtte bære alle byrderne.

Det var hen imod midnat, da hundene blev urolige. Selv Butzi, som endnu var meget medtaget efter sin kamp mod bjørnen, kunne ikke lade være med at knurre vredt.

Det var nok til at vække jægeren, som hurtigt kom på benene og fik hundene beroliget.

Han trak vejret dybt. "Det er nok Huze," tænkte han, "og så skal det altså være."

Han fik tændt lys og åbnede døren. Jo, det var Huze, som noget efter forpustet stod foran ham.

"Det var en drøj tur, jæger," sagde han stakåndet, "det er galt nok om dagen; men jeg klarede den dog i mørket og fandt den rette vej."

"Og hvad nu, Huze?" spurgte jægeren.

"Nu haster det, jæger," svarede drengen og så hen på Walter, der sov fast, "alt er parat. Du må vække ham."

Walter blev vækket og så først lidt søvndrukken på jægeren og Huze; men så forstod han alt. Huze var kommet for at hente ham – det var sidste nat, han havde sovet i jægerhuset.

Han stod op og ville som ellers iføre sig sin skinddragt; men jægeren havde allerede taget de andre klæder frem.

"Skal det være i nat, Huze?" spurgte jægeren.

"Ja – kusken på saltkærren har jeg aftalt alt med. Han ved ikke andet, end han skal have en bondedreng med sig, der skal vesterpå, hvor hans slægt er fra. Den rolle kan Walter sagtens gå ind i – i hvert fald til han er kommet godt på vej herfra til mere sikre egne. Der er en fem, seks vogne, som skal følges ad; men det har ikke været mig muligt at få bestemt at vide, om det bliver nu til morgen eller i overmorgen."

"Men hvis det nu først bliver i overmorgen?" indskød jægeren.

"Så mente jeg, at Walter kunne holde sig skjult i en almhytte længere nede, så jeg hurtigt kunne hente ham, når vognkolonnen skal køre."

Walter spidsede øre. I overmorgen måske – hvis det nu først blev i overmorgen, så havde han endnu en nat til sin rådighed, og atter tumlede hans tanker med den nys udklækkede plan.

"Og se her, jæger," fortsatte Huze og tog en pakke frem, som han havde bundet til sin ryg, "det er herremad – personligt tilberedt af køkkenbroder Severins fede fingre, men uden Hans

Velærværdigheds videnде forsvundet i min sæk. Det er til Walter, hvis han må vente endnu et døgn. Og bag i kærren har jeg anbragt en sæk med proviant for rejsen. Det er dog kun almindelig svendekost, for at kusken ikke skal fatte mistanke; men helt nede i bunden ligger der herremad, som Walter kan spise, når ingen ser det."

Walter havde nu iført sig sine bondeklæder, der væsentligt bestod af en lang, musegrå kittel. Om benene viklede han skind, og fødderne stak han i tungt benaglede træsandaler med læderbånd. En lappet hue trak han dybt ned i panden, og når han så kneb øjnene til og gjorde munden lidt skæv, kunne ingen genkende ham som grev Dietmars yngste søn med de fine, aristokratiske træk og de udtryksfulde, kloge øjne.

"Er der intet nyt fra Falkebjerget, Huze?" spurgte jægeren.

"Jo, stop – det har jeg jo helt glemt at berette om. I går eftermiddags havde vi fint besøg i klostret. Selve "den skæve djævel" kom, ledsaget af fem bevæbnede svende. Du kan tro, han så godt ud – ha, ha – hvor vi måtte more os. Selv broder Severin glemte at skælde ud og slog hænderne mod sin tykke vom, så det rungede, som når de ringer med den store kapitelklokke. "Den skæve djævel" var i harnisk; men han lignede nærmest en tønde. Våbensmeden har åbenbart måttet lave ham en våbenskjorte, som skulle skjule hans skævhed. Ha, ha – det vil lyde hult, hvis man prikkede ham lidt i den skæve side."

"Hvad gjaldt hans besøg, Huze?"

"Ja, nu må du indrømme mig, at jeg kun er en dum dreng. Det har ikke været mig muligt at få det opsnuset – endnu da ikke. Kun ved jeg, at han havde en lang samtale med vor

højærværdige hr. dekan, og så red han nord på. Det gjaldt nok en længere rejse; for de havde to tungt belæssede muldyr med."

Walter havde opmærksomt hørt på Huzes sidste ord. "Den skæve djævel" var altså ikke i øjeblikket på Falkebjerget, og fem svende havde han taget med sig. Det ville i høj grad begunstige hans påtænkte forehavende, og hvis han nu blot fik endnu en nat til sin rådighed, var han i øjeblikket fast besluttet på at foretage vovestykket.

Han så sig om i jægerstuen, og en underlig beklemt følelse bemægtigede sig ham. Nu skulle han altså forlade hjemmet her. Det var, som om alting omkring ham fik liv, og han havde lyst til endnu en gang at røre ved alt, men her, hvor Huze var til stede, gik det ikke an at lægge sine følelser for dagen. Kun sin armbrøst måtte han endnu en gang have i sin hånd.

"Vil du gemme den for mig, jæger?" spurgte han, idet han gjorde sig umage for at tale så ligefremt som muligt.

"Ja, Walter – til den engang får en hædersplads i hallen på Falkebjerget," svarede jægeren fast.

Walter klappede sine to gode venner – Floggi og Butzi – til afsked og stod så parat til afrejsen. Jægerens budskab til hushovmesteren på Wolf Dieter von Reitenaus borg bar han inderst inde på brystet.

Tavse gik de tre med jægeren forrest ned gennem bjergskoven, til de nåede i nærheden af de højst liggende, beboede hytter. Her var folk allerede begyndt at røre på sig, og jægeren måtte tage afsked. Ikke med mange ord; for han og Walter havde talt ud sammen; men et fast håndtryk gav udtryk både for hans hengivenhed over for drengen og for hans gode ønsker for hans fremtid derude i det fremmede.

Så vendte klosterjægeren sig brat omkring, og drevet af uro steg han hurtigt opad som en, hvem forvirrede tanker giver fødderne vinger.

Walter blev tilbage i den endnu ikke beboede almhytte, mens Huze fortsatte for at skaffe sig sikker underretning om, hvornår saltvognene ville køre. Han satte sig på en bunke hø henne i et hjørne af hytten, trak benene op under sig og overvejede.

Den plan, der tog fastere og fastere form i hans hjerne, gik ud på intet mindre end et forsøg på at liste sig ind i borgen og hente i hvert fald en del af borgskatten fra det hemmelige skjulested. At det ville blive en mere end vovelig handling, var han fuldt ud klar over; men han kunne ikke løsrive sig fra tanken om, hvor meget det betød, hvis det virkelig lykkedes.

Efter et par timers forløb kom Huze tilbage, stakåndet og varm. Han bragte bud om, at vognene først ville køre næste morgen.

"Jeg har ikke et øjeblik at spilde," sluttede han, "egentligt skulle jeg være i klosterkøkkenet allerede nu, og broder Severin vil sikkert modtage mig med en ordentlig sansekage. Men bliv kun her, Walter – jeg kommer igen i nat," og uden anden besked var Huze allerede på vej nedad i lange, hurtige spring.

Walter fulgte ham med øjnene, så længe han kunne se ham, så kastede han energisk og beslutsom hovedet tilbage og sagde højt for sig selv: "Jeg prøver det – alt synes jo at ville råde mig til det. En nat har jeg endnu, og "den skæve djævel" med sin eskorte er væk – det *må* kunne lykkes."

Det var endnu ikke helt lyst, og Walter forlod – dækket af mørket – almhytten og vandrede over i Falkebjergets skove. Nu

var beslutningen taget – planen skulle gennemføres.

Skoven strakte sig helt ned til vejen, der løb forbi borgen, og Walter udvalgte sig et højt træ, hvorfra han selv uset havde udsigt til borgen. Det var første gang, han så sin fædreneborg, siden den grufulde nat, da han og hans broder måtte flygte for livet. I den tidlige morgenstund var alt roligt i selve borgen. Kun fra bygningerne uden for borgmuren og brystværnet lød kvægets brølen. Staldene her var fulde af kvæg, der var røvet fra de udpinte bønder. Det var for tidligt endnu på året at drive dem op på græsgangene.

Walter indrettede sig efterhånden et helt bekvemt sæde mellem de tætte grene, og herfra kunne han følge, hvad der foregik på selve borgen. Endnu var alt roligt. Vindebroen var trukket op, og i vagttårnet kunne han skelne udkiksmanden med sit horn. Med harme i hjertet så Walter en stor vimpel med Pabos våben vaje fra borgens tinde. Men den dag måtte og skulle komme, da den blev trådt under fode og erstattet med von Thunnernes våben – den hvide falk på blå bund.

Walters hjerne arbejdede stadig, og til sidst standsede alle hans mange overvejelser ved følgende plan: Han ville bane sig adgang til borgen ad samme vej, han i sin tid var flygtet – helt ude ved den yderste ende af brystværnet. Han måtte svømme over voldgraven; men så var det nødvendigt at få fat på en stige for at kunne entre muren op til brystværnet, hvor den gamle åbning forhåbentlig ikke var udbedret. Havde han dog nu blot tænkt sig om i forvejen og taget de nødvendige redskaber med – økse, søm og reb. Nu havde han ikke andet end sin lange fangstkniv, som han bar omhyggeligt skjult under sin kittel. Et par tilstrækkeligt høje og stærke, unge graner kunne han vel

nok i dagens løb få filet over med sin kniv, og grene til trin fandt han nemt. Nu blot til arbejdet, at alt kunne være færdigt til natten – den farlige og spændende nat kom.

Han klatrede ned fra sin udkikspost og gav sig straks i gang med arbejdet, hvor han ikke alene måtte slide i det med sin kniv, men også tage alle mulige forsigtighedsregler i agt af hensyn til den korte afstand til borgen.

Efter flere timers slid havde han træerne fældet og afgrenet. Han skar nøjagtige indsnit til trinnene og ofrede sine skindstrimler om benene til yderligere at binde dem fast.

Da han omtrent var færdig med sin stige, hørte han hornet gjalde fra borgens vagttårn. Hurtigt løb han hen til sit træ og klatrede derop. Var det "den skæve djævel", som nu atter vendte tilbage, så ville det gøre hans forehavende endnu vanskeligere og endnu mere farligt.

Nej, det var heldigvis ikke "den skæve djævel". Men uden for borgporten holdt en harniskklædt rytter, ledsaget af seks ligeledes svært bevæbnede svende.

Udkiksmanden i vagttårnet lænede sig langt ud af glughullet, og et øjeblik efter så Walter en svend løbe over gården og op i selve borgen. Hans morbroder Pabo kom til syne på trappen og gav åbenbart svenden sine ordrer.

Et øjeblik efter raslede vindebroens kæder, og den fremmede rytter red ind i borggården. Pabo gik ned ad trappen og tog hilsende imod ham.

Det var sikkert et velkomment besøg – blot ikke for Walter. Han var bange for, at der nu – som skik og brug var i de tider, ville blive festet den hele nat, og han behøvede netop ro og stilhed til sit dristige forehavende.

Længe blev han siddende i sit træ og holdt udkik med, hvad der foregik på Falkebjerget. Hans bange anelser syntes at skulle gå i opfyldelse; for han så inden længe en ung okse blive trukket ud fra stalden og slagtet. Det var forberedelserne til gæstebuddet.

Hen på eftermiddagen udsøgte han sig et sikkert skjulested i tæt krat, og trods kulden, som han følte endnu mere i sin tynde kittel efter at have været vant til den varme skinddragt, faldt han dog i søvn. Sidste nat havde han ikke fået megen søvn, og der forestod ham endnu en søvnløs nat, hvor han efter al sandsynlighed ville få brug for både legemlig kraft og en fuldstændig klar hjerne.

Det var allerede mørkt, da han vågnede – stiv i alle lemmer af kulde. Men ved kraftige bevægelser med arme og ben fik han blodet til at rulle hurtigere i årerne, og nu var handlingens time snart inde.

Atter søgte han op til sin udkikspost. Jo, der blev festet på Falkebjerget. Der var tændt bål i et hjørne af borggården, og han kunne høre larm og skrål dernede fra. Pabo havde åbenbart gæstfrit lukket op for både øltønder og vinfade.

Der var også lys i den store forhal i selve borgen, og i faklernes skær kunne Walter skimte den hyppige løben hid og did, op og ned ad trappen. Alt tydede desværre foreløbigt på, at hans plan ikke lod sig gennemføre, og i morgen tidlig skulle han bort herfra.

Nattens timer gik. Men tålmodigt holdt Walter ud på sin post, trods kulden og skuffelse over sit tilsyneladende mislykkede forehavende.

Men godt ud på natten blev bålet svagere, og råbene og sangene dernede fra mere og mere utydelige. De stærke drikke havde åbenbart haft deres indvirkning, og håbet blussede atter op i Walters bryst. Nu var det måske alligevel ikke så galt med det besøg – døddrukne svende var lette at liste forbi.

Og så blev endelig også lyset i borghallen svagere og svagere.

Walter skred til handling. Stigen blev hentet frem fra sit skjul, og var den end tung at slæbe på, fik han den dog heldigt bragt ned til voldgraven ved det udvalgte sted. Her standsede han og lyttede ud i mørket. Nej, der lød ingen faste trin på vægtergangen, og Walter skød forsigtigt stigen ud i vandet. Så først slog det ned i ham, at han ikke kunne svømme over med klæderne på. Skulle det gå så galt, at han blev opdaget og måske grebet af Pabos svende, så var det i hvert fald håbløst for ham at klare sig, hvis hans klæder var drivvåde. Der var ikke andet at gøre end at afføre sig dem. Han rullede dem sammen i en bylt, brækkede nogle grene af og lagde dem over sit hoved, så tøjet, når det lå oven på dem, ikke kunne komme i berøring med vandet. Ved hjælp af sin rem, som han spændte under hagen, fik han bylten gjort fast.

Roligt lod han sig glide ned i det iskolde vand og svømmede over til muren. Det kostede ham store anstrengelser, mens han selv måtte træde vande, at få stigen bakset op mod muren; men det lykkedes ham. Nu kun nogle trin op ad den, så satte han atter sin fod indenfor sin fædreneborg. Heldigvis kendte han denne ud og ind, så han hurtigt i mørket kunne finde hen til den nærmeste stige ned i borggården. Tøjet var helt tørt, og det gjorde godt igen at få noget på kroppen.

Så stod han nede i selve borggården i murens dybe skygge og kunne se ud over pladsen. Bålet var nu omtrent brændt ned, og rundt om det lå sammenkrøbne skikkelser – overvældet af de stærke drikke. En af dem rejste sig vaklende. Hans rustne stemme forsøgte på at synge; men det blev kun til gurglende lyde. Hans hånd var fast knyttet om et stort tinbæger, og forgæves gjorde han sig anstrengelser for at nå hen til øltønden, der stod noget fra bålet. Inden han nåede så langt, tumlede han om, og tinbægeret fløj klirrende mod jorden. Walter hørte ham bande og skælde ud i nogen tid – så blev alt atter stille.

Langs borggårdens yderste grænse listede Walter sig videre. Fra Falkebjergets besætning var der åbenbart ingen større fare at vente, og uvilkårligt drejede hans tanker sig om, hvor herlig en lejlighed, det i nat havde været til en overrumpling af borgen.

Men endnu stod det værste tilbage. Hvorledes stod det til oppe i borghallen? Sad Pabo og hans gæster her endnu ved drikkelaget, og ville de fortsætte det til den lyse morgen? Der var nu ikke mange timer tilbage at handle i.

Walter nåede hen til trappen. Der var endnu svagt lys deroppe; men alt var roligt. Ikke en lyd hørtes deroppefra. Så gik det forsigtigt op ad trappen – trin for trin, og han nåede den tunge dør. Han syntes at kunne høre sit hjerte banke højt; men nu var der ingen vej tilbage. Det *skulle* forsøges.

Døren fik han listet op, og han kikkede ind. Hvor her så ud. Det store bord flød med madrester og spildt vin fra væltede kander og krus. På et træstillads, der var stillet op i det ene hjørne, lå et vinfad, og fra den ikke helt lukkede hane lød det dryp på dryp mod gulvet. Men hallen var tom, og Walter trak

vejret lettet. Dér på væggen lige overfor døren hang stenbukkegeviret endnu på samme plads, og bag det lå målet for hans dristige forehavende – borgskatten.

Et øjeblik stod han lyttende, så skød han træsandalerne af og listede på bare ben henover gulvet. Nu kun fat i en stol – og så trykke på det bestemte sted, som hans broder Otto så omhyggeligt havde fortalt ham om.

Walter var lige i færd med at hente stolen, da han pludselig til sin store skræk hørte spektakel fra de tilstødende værelser. Øjeblikkeligt stivnede han, og mens det rislede ham koldt langs ryggen, lyttede han anspændt til det yderste.

En rå og grov stemme råbte flere gange: "Pabo – Pabo!" efterfulgt af en skraben med stole og dumpe lyde, som om nogen faldt ind mod væggen.

Nu lød der trin hen imod døren, som fra hallen førte ind til de bagved liggende opholdsrum. Hvert sekund kunne døren gå op, og så var det ude med ham.

Dørhåndtaget bevægede sig. Walter så sig hurtigt om efter et skjulested. Der var ikke tid til at nå hen til udgangsdøren til trappen; men dér stod hans faders harnisk, og der var ingen anden udvej end at skjule sig bag dette. Det gik helt ned til gulvet, så det dækkede ham fuldstændigt.

Det var i yderste øjeblik; for nu gik døren op. Pabo og hans gæst ravede ind. De var nærmest døddrukne. Benene kunne de næppe styre, og der lå et glasagtigt skær over de halvt tillukkede øjne.

Pabo var, siden han var blevet borgherre til Falkebjerget, blevet mere og mere forfalden til drik. Havde ikke "den skæve djævel" stået ved hans side og med hård og fast hånd taget den

egentlige kommando over borgen og alt dens bøndergods, havde det været en let sag at fravriste Pabo det skændige rov. Nu, da "den skæve djævel" var bortrejst, var alle tøjler med ét slappet. Borgens besætning havde benyttet sig af lejligheden og hentet store forsyninger fra kælderen, og Pabo havde heller ikke nægtet sig noget. Hans gæst var en gammel bekendt – røverridder, som han selv – og han skulle imponeres ved et storslået drikkegilde.

Hele dagen havde de drukket sammen, indtil de var segnet om og var blevet båret ind på deres leje. Nu var Pabos gæst vågnet op og havde fået lyst til at fortsætte.

De smed sig tungt på stolene og rakte hånden ud efter den høje vinkande, der endnu var halvfyldt.

Fra vinfadet i hjørnet lød det stadig dryp på dryp – regelmæssigt og ensformigt.

Gennem åbningen for øjnene kunne Walter følge alt, hvad der foregik. Af al magt søgte han at bekæmpe sin ophidselse og angst for at blive opdaget. Hans tanker søgte uvilkårligt det mørke, fugtige fangehul, hvor han havde gennemlevet så frygtelige timer. Hans stilling var mere end farlig – ja, nærmest håbløs; for selv om de ikke fik øje på ham nu, så ville de to sandsynligvis fortsætte deres drikkelag til den lyse morgen, og så var det ude med ham.

"Skål, Pabo – borgherre til Falkebjerget," begyndte den fremmede med hæs røst. "Skam få den, som ikke på rette måde forstår at sætte smag på din svogers kostelige vin. Hva', Pabo – det er et liv for dig at spille borgherre i stedet for landevejenes rakkerliv – hva'."

Pabos bryn rynkedes. Han var i den tilstand, hvor hvert ord, han ikke forstod eller misforstod, kunne opirre ham til skændsmål og raseri.

"Hvad mener du?" råbte han og forsøgte forgæves på at rejse sig op fra stolen, "spille borgherre – er det ikke mig, Pabo von Silbereck, der er ejer af Falkebjerget?"

"Drik nu ud, Pabo. Vist er du ejer til borgen her og en rundhåndet vært over for en gammel ven. Kun skade, at du ikke også kan lade dine gæster jage på Falkebjergets rige vildtbaner."

Her satte den fremmede skånselsløst drillende sin finger på det ømme punkt. Hvor mange gange havde Pabo ikke ærgret sig over og bittert fortrudt, at de snedige klosterherrer havde overlistet ham. Han følte sig nu i sin drukne tilstand højlig irriteret over atter at blive mindet herom.

"Har du måske tid til at gå på jagt?" snerrede han, "du har vist nok at gøre med at farte rundt på landevejene og friste livet ved at plyndre handelsvogne."

"Jeg har jo ikke været så heldig, Pabo, at have haft en svoger, jeg kunne røve alting fra på én gang," lød svaret hvast og bidende. "Skål, Pabo – en skål for grev Dietmar og – – –"

"Hold din mund," skreg Pabo rasende, "jeg sagde dig allerede i går, at jeg ikke ville have hans navn nævnet. Hold din mund."

Nu var det gæstens pande, der faldt i dybe rynker. Drilleriet begyndte at antage karakter af alvorligt skænderi.

"Vil du lukke munden på dine gæster? Er du bange for, at gengældelsens time engang vil komme?"

"Hold mund," skreg Pabo endnu en gang og hamrede det tunge tinkrus i bordet, så vinen sprøjtede over ham, "eller jeg –"

"Eller hvad," afbrød hans gæst ham, "du skulle ikke være så kæphøj, Pabo. Vel sidder du dér og spiller borgherre; men har du måske lagt dit gamle håndværk på hylden? Hvem er så den ringeste af os to? Min egen slægt har jeg i hvert fald endnu ikke løftet sværdet imod."

Pabo greb i raseri sit bæger og slyngede det efter sin gæst; men det forfejlede sit mål og faldt klirrende på gulvet.

Den fremmede sprang op. Hans hånd fo'r uvilkårligt mod sværdhæftet; men sit våben havde han allerede ved ankomsten lagt fra sig.

"Du slås med tinkrus som dine drukne svende," råbte han harmdirrende, "du er en ægte riddersmand, Pabo – en værdig svoger for den ædle grev Dietmar. Overfaldt du ham ikke på stimandsvis, og hvor har du gjort af hans sønner? Du har ladet dem sulte ihjel i fangehullet."

"Det er løgn," skrålede Pabo og ville gribe efter vinkanden for også at kaste denne efter sin besværlige gæst; men denne slog i tide til den, så den ramlede på gulvet.

Walter havde forfærdet været vidne til det optrækkende skænderi, der nu åbenbart var gået over til den dybeste alvor. Af og til havde han vovet at skimte ud gennem øjenhullerne, og under forsøget på atter at se ud kom han til at foretage en bevægelse, så stålpladerne på den ene arm af harnisket klirrede let.

Begge de drukne røverriddere drejede pludselig ansigtet mod grev Dietmars harnisk, og Pabo blegnede.

"Hørte du det, Pabo?" skreg den fremmede i sin ophidselse. "Grev Dietmar rørte på sig. Hvor har du gjort af hans drenge?"

Pludselig gik døren op. Den var ikke lukket helt til, da Pabo og hans gæst tumlede ind, og Kuno – den store, danske hund, som tidligere havde været drengenes bedste ven – kom langsomt luntende ind. Den havde Pabo ladet bringe op fra hundegården, da han til tider, når samvittighedskvalerne nagede og pinte ham, ikke turde være alene.

"Og dér er hans hund," fortsatte den fremmede, som hidsede sig mere og mere op, "kommer den for at tage imod sin herre, når han vil kræve dig til regnskab?"

Pabo sad dødbleg sammensunken i sin stol og stirrede vildt på grev Dietmars harnisk.

"Ku–ku–no," stammede han lavmælt; men den store hund agtede ikke på hans kalden. Den rejste pludselig hovedet, og dens næsebor vibrerede. Så nærmede den sig langsomt rustningen.

Med rædsel malet i hvert træk fulgte Pabo dens bevægelser, og også den fremmede løb det pludselig isnende koldt ned ad ryggen. Men de to var ikke alene om angsten og skrækken. Walter så også til sin forfærdelse, at Kuno kom hen imod ham. Den havde åbenbart fået færten af ham. Skulle nu hans skjulested røbes af den trofaste hund – skulle den være skyld i, at hans dristige forehavende alligevel led skibbrud, og han selv blive dræbt, eller kastet ned i det forfærdelige fangehul?

Kuno var nu nået hen til rustningen. Den snuste lidt til den, rejste sig så på bagbenene og satte forbenene på rustningens brystplader. Den havde genkendt Walter.

Pabo havde rejst sig fra stolen og ville forsøge på at komme bort; men rædslen naglede ham fast til stedet og lammede hans tunge. Hans gæst var også bytte for isnende skræk og stirrede

tungt åndende på rustningen. Hans ord var altså sandhed – hunden var kommet for at byde sin herre velkommen – grev Dietmar kom for at kræve Pabo til regnskab – alle onde ånder var sluppet løs her på borgen.

"Grev Dietmar kommer," skreg han hæst.

Der var intet andet at gøre for Walter end nu at sætte alt på ét bræt. Der var ingen tvivl om, at de to i deres drukne tilstand havde hidset sig selv op, så de ikke evnede at tænke fornuftigt. Øjeblikket måtte udnyttes.

Walter var ikke mere så forsigtig, da han dristigt kikkede ud gennem øjenhullerne. Rustningen klirrede.

"Grev Dietmar kommer!" skreg den fremmede atter og greb Pabo fast i armen, "se, hvor han stirrer på dig. Bort – bort herfra."

Så løftede Walter begge rustningens arme ud til siden, og med hul røst råbte han kun det ene ord: "Pabo."

Det blev for meget for de to. Pabos ben lystrede ham pludselig, og sanseløs af rædsel tumlede og ravede de mod døren over væltede stole, vinkander og krus, der lå spredt over gulvet. Døren smækkede de hårdt i efter sig.

Walter sprang frem fra sit skjulested. Han dirrede let over hele kroppen efter den udståede spænding; men hurtigt fik han sig samlet sammen til handling. Kuno sprang op ad ham; men han havde ikke tid til at hilse på og kæle for sin gamle, trofaste hund, der alligevel her var blevet ham til stor hjælp, således som alt havde udviklet sig.

Der var ingen tid at spilde. Måske kom de to derinde hurtigt til besindelse igen; men nu var han alligevel roligere. Han havde Kuno hos sig, og blot et ord fra hans mund, så ville den kæmpe

for ham, så han muligt selv kunne slippe bort. Han fik en stol sat hen til væggen og tog med let rystende hænder stenbukkegeviret ned. Dér var rillen mellem bjælkerne. Han satte først fingeren på flere forskellige steder, før han fandt det rigtige. Et stykke af bjælkens runding bevægede sig lidt, og snart efter havde han fjernet det.

Hans hånd greb om den nærmeste pose.

Inde fra det nærmest tilstødende opholdsrum hørte han nogen tumle omkring. Kom de to atter tilbage? Havde de overvundet deres første skræk, eller ville de tilkalde hjælp?

Hurtigt fik Walter posen stukket til sig – der var ikke tid til at tage flere. Bjælkestykket blev anbragt på sin plads, og stenbukkegeviret atter hængt op.

Jo, nu lød der trin – tunge, ravende skridt hen imod døren.

Hurtigt flyttede han stolen tilbage og listede sig over gulvet hen imod døren til trappen. Kuno fulgte ham.

"Nej, Kuno – jeg kan ikke tage dig med – ikke nu," hviskede han i den store hunds øre, "men jeg kommer snart tilbage."

Han lukkede døren efter sig, snappede sine træsandaler, og atter gik vejen over den mørke borggård. Da han klatrede ned ad stigen og svømmede over voldgraven uden denne gang at tage sit tøj af, hørte han Kunos klagende hyl fra borgen. Ellers var alt stille. Selv vagtposten havde fået sin del af gildets våde varer og sov fast med hånden krampagtigt klemt om sit horn.

Det var en hård tur for Walter, da han i den kolde morgen var på tilbagevejen til den almhytte, hvor han skulle vente på Huze. Hans tøj var drivvådt, og selv om han løb til, klaprede hans tænder dog af kulde. Men hvad gjorde det – var hans

forehavende ikke lykkedes fuldt ud, og bar han ikke ved brystet den tunge pose, hvis indhold skulle hjælpe jægeren og ham endnu et godt stykke fremad mod det store mål?

Først da han i morgendæmringen nåede hytten, lukkede han op for posen og betragtede undrende dens indhold, som bestod af smykker, guld- og sølvringe, hvoraf nogle var prydet med ædle stene.

Det var ikke rede penge, og det satte først Walter lidt i forlegenhed. Men vognene skulle jo gennem Salzburg, og her boede jøde-lægen Nathan. Han vidste ganske vist ikke meget om ham – kun hvad Otto havde fortalt ham, at han var en ærlig mand. Han måtte kunne hjælpe ham til at få smykkerne omsat til gangbar mønt.

Just som Walter sad fordybet i sine overvejelser desangående, trådte Huze ind. Behændigt fik Walter sin pose stukket til sig.

"Nu skal det være, Walter," var Huzes første ord, "vognen er klar til at køre. Men hvad er det, du er jo drivvåd – hvad kommer det af?"

"Lad være med at spørge, Huze; for jeg kan ikke svare dig. Men jeg er parat."

"Og dine ben er nøgne," fortsatte Huze.

"Ja, men det gør ikke noget. Lad os blot komme afsted."

Huze var ikke helt tilfreds med Walters svar. Hans medfødte nysgerrighed lod ham ikke i ro, og han prøvede endnu et par gange på under forskelligt formede spørgsmål at få en rimelig forklaring, men det lykkedes ham ikke. Walter kunne jo ikke give nogen rigtig forklaring uden at røbe den hemmelighed, som han højtideligt havde lovet at bevare for sig selv.

Alt gik i øvrigt nøjagtigt efter Huzes plan. Ingen fattede mistanke til den bondeklædte dreng, der var med på den ene vogn. Kusken på denne var søvnig efter natten igennem at have smagt rigeligt af broder Severins gode vin, og han var ikke oplagt til at komme med spørgsmål.

Sent på eftermiddagen nåede de Salzburg, hvor der skulle overnattes. Efter mange forespørgsler fik Walter endelig Nathans bopæl opsporet.

Nu stod han udenfor huset og bankede på med dørhammeren. En stemme indenfor spurgte, hvem det var. Røsten syntes Walter bekendt; men det var ham ikke muligt i øjeblikket at blive klar over, hvor han havde hørt den før. Efter en del snakken frem og tilbage, blev døren endelig lukket op, og Walter trådte ind.

Her mødte ham en overraskelse. Foran ham stod Riemiger – den tidligere falkedreng på hans fædreneborg.

"Riemiger," var Walters første forbavsede ord, "du her?"

Riemiger var endnu ikke klar over, hvem han havde foran sig. Hvorledes skulle han også i den kraftige, solbrændte dreng i de simple bondeklæder kunne genkende grev Dietmars yngste søn.

"Hvem er du?" spurgte han forbavset.

"Kender du mig ikke, Riemiger – jeg er Walter; men hy-ys, sig det ikke til nogen."

Nu var det Riemigers tur til at blive forbavset. "Unge herre – unge herre," var alt, hvad han til at begynde med formåede at svare.

Snart efter havde de to dog gensidigt fået hinanden forklaret, hvorledes alt var gået, siden de sidst havde set hinanden hin

nat, da de flygtede fra Falkebjerget. Riemiger var det også lykkedes at komme heldigt bort, og nu var han i tjeneste hos jøde-lægen her i Salzburg.

"Du må føre mig til din herre," sluttede Walter, "jeg har vigtige ting at forhandle med ham om."

Walter måtte også fortælle Nathan sin historie, og denne havde ikke glemt den dag, da han blev udplyndret af Pabo og hans bande. Han vidste god besked med, hvorledes det stod til på Falkebjerget. Kun havde han som alle andre også troet, at begge grev Dietmars sønner ikke levede mere.

Han havde undersøgt posens indhold og var mere end villig til at hjælpe Walter til rede penge. Også han havde noget at hævne.

"Unge herre – jeg er en ærlig mand, og fuld værdi i gangbar mønt skal du få. Skal du senere bruge mere, så kom kun til mig. Jeg var din faders tro hjælper, og jeg vil også være det for dig," svarede han på Walters forespørgsel om at hjælpe ham med at få smykkerne afsat.

Det blev sent, inden Walter atter kom tilbage til herberget, hvor kusken var taget ind. Han havde haft endnu en lang samtale med Riemiger, og resultatet af denne var blevet, at Riemiger skulle opsøge jægeren og overgive ham pengene. Han havde lovet kun at fortælle jægeren, at det var penge, som Walter under sin rejse gennem Salzburg havde skaffet hos jøde-lægen Nathan.

Næste morgen tidlig fortsatte han sin rejse vesterpå. Vel længtes han tilbage til det lille jægerhus; men hans tanker beskæftigede sig også mange gange med fremtiden, og hvorledes livet vel ville forme sig for ham hos den gamle

hushovmester på Wolf Dieter von Reitenaus borg. Og endnu en tanke kunne han ikke trænge tilbage – hvilken forbindelse var der mellem ham og klosterjægeren?

I over to uger varede Walters rejse vestpå, inden den dag kom, da han med bange anelser nærmede sig sin rejses endemål. Dér foran ham lå borgen, imponerende stor og mægtig. Ligesom hjemme på hans egen fædreneborg lå også her en del bygninger uden for ringmuren. Her var det dog ikke stalde, men boliger for mennesker. Og dér lå en vældig stor ridebane, hvor nogle ynglinge i panser og plade tumlede sig på fyrige gangere.

Walter gik nærmere tværs over pladsen. Måske en af dem kunne fortælle ham, hvor han traf hushovmesteren Rupert. Hvis de blot ville nedværdige sig til at svare ham. Han så ned på sin medtagne bondedragt og følte sig som en spurv i tranedans.

Nu kom de galoperende ned imod ham, og før Walter havde fået lejlighed til at komme frem med sit spørgsmål, var han selv skive for vrede tilråb. Hvad havde den elendige bondedreng at gøre på turneringspladsen. Ud skulle han, og det i en fart. De holdt i hånden en lang lanse af træ med en stødpude i spidsen. En af dem puffede til Walter, så han var nær ved at gå bagover.

"Kan du så få benene på nakken, din bondelømmel," råbte en anden og gjorde også sin lanse klar til at puffe til ham, "kommer du ikke rask nok afsted, går det ud over dine sideben."

Walter blev blussende rød af harme. Det var første gang i sit liv, at han var udsat for den slags fornærmelser. Han rørte sig ikke ud af stedet, men kunne ikke undgå at blive kastet fra den ene til den anden side under deres rå spillen bold med ham.

"Dér er Rupert," råbte så pludselig en af dem højt, "nu vil jeg råde dig til at komme bort i en fart, hvis du ikke vil have dine øren varmet."

Walter så sig om. Hen imod ham kom en mand med stort, gråt fuldskæg – det måtte være hushovmesteren, og til rytternes store forbavselse gik drengen lige imod ham.

"Hvad har du her at gøre?" var Ruperts første ord, mens hans falkeøjne lynede vredt.

"Jeg bringer dig et budskab," svarede Walter roligt og tog brevet frem.

Hushovmesteren lukkede det forseglede brev op; men næppe var hans øjne faldet på underskriften og seglet ved siden af denne, før han greb Walter i skulderen.

"Hvor kommer du fra?" næsten stammede han. Walter skottede hen imod rytterne, der holdt lige bag ham. Han mindedes klosterjægerens ord: Kun Rupert må vide, hvem du er, og hvor du kommer fra.

"Det står i brevet," svarede han lavmælt.

Rupert begyndte at læse brevet, og han havde ikke læst ret mange ord, før han atter så på Walter; men denne gang var der et ganske andet udtryk i hans hvasse øjne. Der måtte åbenbart stå noget i brevet, som rørte den gamle; for hans bryst hævede og sænkede sig, og hans øjne blev helt blide.

Endelig blev han færdig, og først nu syntes han at lægge mærke til de unge ryttere.

"Rid hjem," kommanderede han hårdt, "der bliver ingen rideøvelser i dag – forsvind!"

Rytterne kastede hurtigt deres heste omkring og red derfra, mens de stjal sig til at kikke over skulderen.

Hvad var dog det? Rakte ikke Rupert bondedrengen sin hånd og beholdt den længe i sin. Og se dér – nu fulgtes de ad op mod borgen, side om side. Ruperts hånd lå på drengens skulder.

De holdt uvilkårligt stille og fulgte de to med øjnene. Hvem var den dreng i de lasede og lappede bondeklæder? Ham havde de drevet deres rå leg med, og Rupert havde været vidne dertil. Ingen af dem sagde et ord; men hver tænkte på, at deres næste møde med den strenge hushovmester ville sikkert ikke blive behageligt for nogen af dem.

Trettende kapitel

På "den døde hund"s nøgne kuppel, der rundt omkring var omgivet af tæt urskov, brændte tingilden.

Ved en stor, mosbegroet sten stod gamle Gelfrat, tavs og indesluttet, og ved siden af ham Riemiger – tingbuddet, som havde bragt oldermandens ordre til hver af Falkebjergets bønder om at give møde på tinge i denne stille nat, når fuldmånens lyse, runde skive steg op over bjerget.

Ved fødderne af dem lå en sort buk med sammenbundne ben og en hane, hvis ben og vinger ligeledes var snøret sammen.

Lidt efter lidt dukkede mørke skikkelser lydløst frem fra skoven – snart kom en alene, snart flere sammen. Men alle var tavse. De trykkede oldermandens hånd og forsamlede sig, stående eller liggende omkring den store sten.

Tingbuddet talte dem efterhånden, og da han var nået til tallet 80, hviskede han sagte til oldermanden: "Nu er alle, der har fået bud, kommet til stede."

"Og ingen mangler?" spurgte oldermanden.

"Nej – alle er kommet."

Gelfrat trak vejret lettet. Vel var det en farlig sag at undlade at give møde, når der blev kaldt sammen til tinge; for det var det samme som at stille sig helt uden for det samfund, man levede i. Ingen måtte være hans ven, alle hans fjende, og ingen måtte stå ham bi, hvor meget han end kom i nød. Men under de nuværende forhold, hvor alt var i opløsning under Pabos og "den skæve djævel"s tyranni, kunne det dog være, at frygten for

straf og forfølgelse ville kunne få en eller anden til at glemme den urgamle mødepligt.

Gelfrat gav Riemiger et tegn, og denne skar båndene over på den højt skrigende hane og rakte den hen til oldermanden.

"Den, der har set tingilden brænde, må kunne tie, når morgenen kommer," sagde Gelfrat alvorligt, tog hanen fra Riemiger, skilte med sin lange kniv hovedet fra kroppen og kastede denne ned på jorden. En blodstrøm sprøjtede ud fra hanens hals, og hovedløs og med flagrende vinger sprang den et par spring, før den faldt død om.

Gelfrat rykkede en fjer ud, satte den i sin kappe og rakte hanen videre til sin sidemand. Fra mand til mand gik den kredsen rundt, og hver tog en fjer.

"Løft jeres hånd og sværg tingeden," fortsatte Gelfrat, "og død over hver den, der bryder den ed, som er svoret under hanefjeren."

Alle rakte deres højre hånd i vejret.

Men endnu var ceremonien ikke til ende, før hver mand kunne tale frit. Riemiger bøjede sig ned, løftede bukken op og holdt den hen over den store sten.

"Hold så fast," sagde Gelfrat, og et øjeblik efter førte han det dødbringende snit henover bukkens hals, så dens blod sprøjtede over stenen.

"Dig, Eilbert, tilkommer det at flå offerbukken," henvendte oldermanden til en ældre bonde, og mens denne gik i gang hermed, delte tingbuddet små pinde rundt. Hver mand fik en sort og en hvid pind.

Der herskede endnu den dybeste tavshed; for kun få var indviet i, hvorfor oldermanden havde kaldt sammen til tinge.

Endelig var alle de indledende ceremonier endt, og med høj og fast stemme begyndte Gelfrat at tale – langsomt, som om han vejede hvert ord.

"I Falkebjergets mænd – flere af jer er her for første gang samlet om den blodige offersten; for kun de ældre blandt jer erindrer, da der sidst blev kaldt til tinge. Mange af jer ved endnu ikke, hvem tingretten er rejst imod – så hør det da straks fra min mund: tingretten er rejst mod ridder Pabo og hans håndlangere."

Der opstod stor bevægelse blandt de forsamlede mænd, og rundt omkring hørtes hvisken og mumlen.

Gelfrat fortsatte sin tale. Videre fortalte han om den lykkelige tid, da de som frie mænd sad trygge og rolige på deres ejendom, og med bevæget stemme skildrede han deres lidelser, da ulykkerne stormede ind på dem, da Pabo og "den skæve djævel" med blod, ild og jern hærgede vidt og bredt og tvang dem ind under åget.

"I har hørt mine ord," sluttede han, "tingretten har jeg rejst mod Pabo og hans slæng. Det står nu hver mand frit at tale. Lad os sammen drøfte, hvorledes sagen bedst gribes an, så vi atter kan rejse hovedet som frie mænd."

Dyb tavshed rugede, da Gelfrat havde endt sin tale. Det var kommet de fleste fuldstændig overraskende. I deres dybe fornedrelse havde de ikke vovet at tænke på noget så voldsomt som at rejse sig mod deres nye borgherre. Det var jo simpelthen oprør, som deres oldermand her opfordrede dem til, og blot tanken herom overvældede dem. Det var til fulde lykkedes Pabo og "den skæve djævel" ved deres blodige fremfærd at jage alle bønderne en grundig skræk i livet.

"Du, Zacho, tilkommer det som den ældste at tage ordet først," brød Gelfrat endelig tavsheden. Havde oldermanden kendt Zachos mening og standpunkt, havde han vel ikke opfordret ham til at være den første mand, der tog ordet.

"Tænker du på vore børn, oldermand," begyndte Zacho, "når du her har kaldt sammen til tinge mod Pabo og hans blodstænkte mænd? Har du allerede glemt, hvad du selv har måttet lide, da din Gerold blev slæbt til Falkebjergets fangehul og lagt på pinebænken? Ved du da ikke, at således vil det gå alle os andre? Hjemme har jeg tre drenge, og jeg viger ikke tilbage for frit at sige, at i mig sitrer angsten for mine drenge, mit dyreste eje her på Jorden, min eneste glæde. Pabo og "den skæve djævel" har været hos mig, og med kniven på struben af mine drenge tvang de mig til at lade mit hår klippe kort og til at se på, at de slæbte over halvdelen af mit kvæg bort.

Enhver af jer andre har børn derhjemme, som I hænger ved med liv og sjæl. Hvem af jer vil i morgen vende hjem og se dem blive slæbt bort eller finde dem blodige og høre deres sidste suk: Far, hvorfor kaldte du al den ulykke ned over mig?

Jeg råder jer alle til at tænke på jeres børn. Ulykken er over os; men for mine drenges skyld vil jeg bære den. Deres liv tør jeg ikke sætte ind for at slippe billigere med afgifter og skat. Pabo og hans mænd sidder for fast i sadlen – jeg kaster den hvide pind."

Den gamle gik hen imod det blodige bukkeskind, der lå udbredt ved siden af offerstenen. Heri skulle pindene kastes – den hvide, når den, som tingretten var rejst imod, skulle frikendes – den sorte, når han skulle dømmes.

Zachos ord havde haft stor indvirkning på de forsamlede bønder. Hans tale havde brudt tavsheden, og alle snakkede nu i munden på hinanden. Gelfrat stod bleg og med hårdt sammenpressede læber. I skæret fra ilden, hvorover bukken nu hang på spid, så han de mange hvide pinde blive rakt i vejret. Var da hele det arbejde, han nu i over et år dag for dag havde udført, spildt? Skulle klosterjægeren og hans planer lide fuldkomment skibbrud? Skulle den ædle grev Dietmars død ikke hævnes, og skulle hans søn Walter ikke som retmæssig ejer vende tilbage for at tage sin fædreneborg i besiddelse?

"Stille," lød Gelfrats røst, "og stands dine skridt, Zacho. Endnu er det ikke tid til at kaste pindene i offerbukkens skind. Andre har også lov og ret til at tage ordet."

"Så fortæl os da, oldermand," lød en høj røst fra yderkredsen, "hvad vil der ske, hvis vi går sejrrige ud af kampen mod Pabo. Hvem får vi så som borgherre?"

"Det skal jeg fortælle dig om lidt," svarede Gelfrat.

"Nej, nu, oldermand," lød det tilbage. "Før vi ved det, kommer vi ikke et skridt videre med vor snak."

"Ja, svar os på det, oldermand," lød nu flere røster.

"Stille," råbte Gelfrat endnu en gang, og så stor respekt havde alle for tingskikken, at der hurtigt atter blev tavshed, "en anden end jeg vil svare jer herpå."

Han tav et øjeblik og så ud over forsamlingen. Det var højt spil, han nu indlod sig på; men der var ingen anden udvej – det måtte briste eller bære.

Så vendte han sig halvt om, satte hånden for munden og råbte højt ud i mørket: "Klosterjæger!"

Det gav et sæt i de fleste af mændene. De som lå eller sad ned, sprang op, og alles øjne stirrede i den retning, i hvilken Gelfrat havde råbt.

Lidt efter trådte en høj skikkelse ud fra den mørke skov, og med langsomme skridt nærmede klosterjægeren sig det hellige tingsted.

En dyb mumlen modtog ham. Alle var forfærdede og ville først ikke tro deres egne øjne. Hvad betød det, at klosterjægeren trådte ind i deres kreds – her, hvor de var forsamlet på tinge.

Så sprang Zacho frem til offerstenen. "Her har du handlet ilde, oldermand," råbte han højt, "mod alt, hvad lov og ret er, har du med egen mund kaldt en fremmed til vort tingmøde."

En knurren og forbitret mumlen slog Gelfrat i møde fra kredsen, der snævrede sig mere og mere sammen om ham.

"Vent, Zacho, til du har hørt, hvad han har at sige dig og alle de andre," svarede Gelfrat rolig; men så vendte han sig mod den knurrende kreds og hævede sin kniv højt i vejret. Med klar og bestemt røst råbte han: "Er I ikke længer tilfreds med mig som oldermand, så vælg i morgen en anden. Men her i nat befaler jeg. Respekt for den hellige kniv, og hver den, som knurrer mod mig, rejser jeg tingretten imod."

Dyb tavshed fulgte hans ord.

Klosterjægeren var nu nået hen til kredsen, som uvilkårligt åbnede sig for ham. Han bøjede sig ned, tog en fjer fra den næsten helt plukkede hane og satte den i sin skindvams.

"Også jeg – I Falkebjergets mænd – sværger tingeden under hanefjeren," var hans første ord, og han rakte sin højre hånd højt i vejret.

"Er du da ikke af klostrets mænd, og har du ikke svoret klostereden?" Lød Zachos røst, fulgt af en del mumlen fra de andre.

"Da jeg aflagde klostereden, var jeg en anden," svarede klosterjægeren, "det forstår I ikke nu; men den dag kommer nok, da I vil forstå, at klostereden binder mig ikke."

Stolt og rank stod klosterjægeren her, belyst både af ildens skær og fuldmånens lyse stråler. Det var ikke alene en ædel skikkelse at se på; men der udgik fra hans mandige person en kraft og myndighed, som ikke kunne andet end gøre et dybt indtryk på de forkuede bønder, der nu så længe kun havde mødt fattigdom og håbløshed, hvorhen de så end vendte sig.

"I Falkebjergets mænd," sagde han med høj og klar røst, "først skal I vide, at jeg er som en af jer selv, og ved jeres side står jeg i kampen for retten og for atter at skaffe jer lykke og fred. Og hvad gælder kampen? Tingretten er rejst mod Pabo, "den skæve djævel" og hver og en, der kæmper i deres sold. Har I da glemt grev Dietmar? Husker I ikke den tid, da I sad som frie bønder på jeres jord – da der herskede fred og lykke over alt på Falkebjerget? Se jer nu om dernede – ikke et skridt kan I gå uden at se blod, som Pabo har ladet flyde, uden at finde aske af liv, som han har ødelagt! Er friheden da ikke kamp værd – friheden ikke alene for jer selv, men også for jeres børn!

I har spurgt, hvad der vil ske, hvis vi sejrer. I har spurgt om, hvem der så ville blive borgherre på Falkebjerget. Hør så; for derfor har Gelfrat også ladet mig kalde til tinge, for at I skulle høre og erfare det af min mund. Grev Dietmars yngste søn, Walter, hvem I alle har troet død, lever endnu, og han er den retmæssige ejer til Falkebjerget."

Klosterjægeren tav, og en dyb, bevæget mumlen fulgte hans indtrængende og opflammende ord.

"Men inden oldermanden lader de hvide og sorte pinde falde i offerbukkens skind, så hør videre," og klosterjægeren fortalte om alt, hvad der var foregået siden den dag, da han havde fundet de to hjælpeløse drenge i skoven. Og han fandt de rette ord. Dybt bevæget hørte de om Ottos lidelser og død, og med tindrende øjne fulgte de klosterjægerens beretning om Walters liv i jægerhytten, om hans dygtighed som jæger og om hans mod, da han ene og kun bevæbnet med sin fangstkniv gik mod den angribende bjørn.

Klosterjægeren havde formået fuldstændig at vende stemningen, og nu var det ikke knurren og forbitret mumlen, der lød fra kredsen – nu hørtes der kun begejstrede udbrud, og alles hænder krammede om den sorte pind.

"Hvor er den unge hr. Walter?"

"Er han endnu hos dig, jæger?"

"Han er vor rette borgherre."

"Død over Pabo og hans mænd."

"Vil du være vor fører, jæger?"

Disse og lignende ytringer lød op mod klosterjægeren, og han trak vejret dybt og lettet. Alt var foreløbigt lykkedes ham, og den afgørende time rykkede nærmere og nærmere med stærke skridt. Han tog atter ordet og fortalte dem, at Walter i det sidste år havde været langt borte herfra for at uddanne sig i krigerhåndværket, at han nu ville sende bud efter ham, og med ham i spidsen som den retmæssige borgherre til Falkebjerget skulle hans faders tro mænd tage hævn over alle forbryderne, og von Thunnernes våben atter vaje frit over borgens tinde. "Men,

oldermand," sluttede han, "før vi nærmere kan drøfte, hvorledes sagen skal gribes an, må de sorte eller hvide pinde kastes i bukkeskindet."

Gelfrat gav ordre hertil, og alle trængtes om skindet med de sorte pinde parat.

Endnu stod gamle Zacho tilbage som et bytte for hårde, indre kampe. Alles øjne hvilede på ham. Så rankede han med ét den krumbøjede ryg.

"Jæger," sagde han, "jeg stoler på dig. Jeg har forstået, at også du har kendt til at have en dreng, selv om han ikke er kød af dit kød og blod af dit blod. Jeg kaster den sorte pind."

Høje hyldestråb lød rundt om. Nu stod Falkebjergets bønder samlede og enige i kampen for retten og livslykken.

Bukken var nu færdigstegt, hver mand skar med sin kniv et stykke af den, og i tavshed nød de tingmåltidet.

Klosterjægeren havde endnu meget at fortælle dem, nu da de alle var samlede, og han udviklede for den lydhøre skare sin vel gennemtænkte plan. Tiden, til Walter kom tilbage, skulle udnyttes vel – plovjern skulle smedes om til økser, spyd bindes på skaft, træskjolde beklædes med skind og læder og udhamrede metalplader syes fast til lædervamsen.

Så endelig sluttede det bevægede tingmøde. Med faste håndtryk tog Falkebjergets bønder afsked med klosterjægeren. Alle som én bar de ligesom hovedet højere, øjnene havde fået mere glans, og håbet om bedre og lysere tider fik blodet til at rulle hurtigere i årerne. I klosterjægeren havde de endelig fundet en mand, de havde tillid til, og som forstod at føre og lede dem.

Skoven lukkede sig om de tavse grupper, og tilbage stod kun jægeren, Gelfrat og Riemiger.

"Her, oldermand," sagde jægeren og tog en pose med klingende mønt frem, "tag denne – du kender bedst, hvem der kan få anvendelse herfor. Nu må vi skilles, og næste gang, vi mødes, bliver på den afgørende dag. Og du, Riemiger, må følge med mig. Allerede i morgen må du være på vej for at hente Walter hjem."

Fjortende kapitel

Rupert – hushovmesteren på Wolf Dieter von Reitenaus borg – sad dybt hensunken i sin brede armstol. Foran ham på det store egetræsbord lå en lang skrivelse. Flere gange havde han læst den igennem, og det var den, som var årsag til alle de mange tanker, der gik igennem hans hjerne. "Henning, klosterjæger hos fyrstprovst Henrik til Berchtesgaden", stod der under brevet; men ved siden af underskriften var slægten Reitenaus våben – tre gyldne stjerner over en kronet hjelm med korslagte sværd – prentet i vokset.

Det var først det andet brev, han i et år havde modtaget. Det første var en anmodning om at tage sig af Walter og oplære ham i ridderlige idrætter, og nu var der besked om at sende drengen bort igen.

Det budskab skar Rupert dybt i hjertet, og fik minderne til at dukke op. Aldrig havde han oplært en dreng, der var så lærelysten og så lærenem – jo dog, en gang før, da Wolf Dieter von Reitenau havde lagt sin yngste søns opdragelse i hans hånd. Hvor Walter dog på så mange måder lignede ham, som den barnløse Rupert aldrig havde kunnet glemme. Der var over ham den samme rankhed, kraft og smidighed – den samme viljefaste karakter og den samme ægte, ridderlige tænkemåde.

Rupert tog atter brevet og stirrede på underskriften: "Henning, klosterjæger hos fyrstprovst Henrik til Berchtesgaden".

"Hvem skulle ane det, da du var i Walters alder," tænkte han, "at du i din manddoms bedste alder ville gemme dig hen som

simpel klosterjæger. Og dog – livet var for hårdt ved dig, Henning – din ridderlige tankegang kunne slet ikke fatte, at der her i verden kunne gives så megen ondskab og lumskhed."

Han så ud gennem det lille, blyindfattede vindue, og hans pande faldt i rynker. Derude red den gamle borgherre, Wolf Dieter von Reitenau, med sin ældste søn.

"I to bærer skylden," mumlede Rupert, "hvordan vil I kunne træde frem for den højeste dommer, når regnskabets time kommer?"

Atter lænede Rupert sig tilbage i armstolen og holdt hånden for sine øjne. Billede på billede fra den forbigangne tid så han nu tydeligt for sig. Fra barnsben havde Henning mest levet sit liv hos ham. Faderen havde kastet al sin omsorg på den ældre broder, hvis natur var en helt anden, og lod Henning skøtte sig selv. Kun hos sin smukke, blide moder, hvem drengen omfattede med en rørende kærlighed, fandt han fred og forståelse.

Rupert tog hånden fra øjnene og så hen på den ene væg, der var helt dækket af alle slags våben og ridetøj i forskellig størrelse. Det var Hennings samling – alle de våben havde han benyttet, efterhånden som han voksede op fra lille dreng til den kraftige, smidige og våbenøvede yngling, han under hushovmesterens ledelse udviklede sig til.

Ruperts øjne lyste mildt, og der lå et stille smil om hans læber. Det var trods alt – trods faderens og broderens kulde – dog alligevel lykkelige tider.

Og han så for sig den dag, da Henning red ud fra borgen for at kæmpe i kejserens hær og vinde sine riddersporer på slagmarken. Hvor rank og ædel en skikkelse, hvilken tro på egen

kraft havde ikke lyst fra hans strålende øjne, hvilken lys og klippefast tillid til fremtiden havde ikke fået hans hoved til at knejse.

Hvor kunne han med sin ridderlige tankegang også dengang ane, at alt skulle være så forandret, da han to år efter vendte hjem til sin fædreneborg, slået til ridder af kejseren selv og dækket af ros og hæder. Hvad var alt det værd, når hans egen livslykke var knust, hans livsfred dræbt for stedse. Sin elskede moder fandt han ikke mere på borgen – forskudt havde hun søgt tilflugt og hvile i et nonnekloster, og hans egen fæstemø fandt han nu som sin ældre broders ægteviv.

Smilet forsvandt fra Ruperts læber; for det var hans livs mørkeste minde, som nu dukkede op. Her i denne stue havde Henning siddet overfor ham – ude af stand til at kunne fatte alt det ubegribelige, der var sket, her havde han svoret sin dyre ed om aldrig at vende tilbage, så længe faderen og broderen var i live, og her havde han taget afsked med ham, da han atter drog ud i verden uden at fortælle nogen – end ikke sin fosterfader – hvor han ville skjule sig selv og sin ødelagte livslykke.

"Henning, klosterjæger hos fyrstprovst Henrik til Berchtesgaden," mumlede Rupert hovedrystende, tog atter brevet og læste det endnu en gang.

Nu ville Henning have drengen tilbage – det stod der tydeligt nok, og han skulle ikke vende tilbage, som han kom, klædt i lasede bondeklæder, men i panser og plade. Rupert måtte skaffe ham væbnet ledsagelse og et banner med von Thunnernes våben – den hvide falk på blå bund. I Salzburg skulle Walter så afvente videre efterretning – det vidste Riemiger, som havde bragt ham brevet, besked om.

Der var en del, som Rupert ikke forstod helt; men han var dog klar over, at Henning nu havde fået noget at leve for – her, hvor det gjaldt kampen for en andens ret, og bedre beskytter og hjælper kunne Walter aldrig få.

Men der stod også i brevet, at tiden måtte ikke spildes. Hvor meget det end skar gamle Rupert i hjertet at skulle miste Walter, der for ham havde genopfrisket de lykkelige år, da Henning var i hans alder, så måtte han jo adlyde, og han rejste sig for at lade Walter kalde til sig.

Få dage efter red Walter ud fra borgen. Kæk og stolt sad han harniskklædt på en ædel ganger, og bag ham red seks væbnede ynglinge. De fire af dem var de samme, som for et år siden havde modtaget ham med deres rå leg; men nu var den sag for længst glemt, og nu var de rede til at ofre liv og blod for ham, som de vel endnu ikke vidste, hvem egentlig var; men som de trods hans unge år anerkendte som deres herre og overmand.

Og bagest red Riemiger med banneret, der endnu var tilhyllet. Også han knejste stolt; for han vidste, at nu var den dag ikke fjern, da det skulle vaje over de kæmpendes rækker, når det gjaldt Falkebjergets fremtidige skæbne, hævnen over grev Dietmar og Otto og kampen for retfærdighedens hellige sag.

I den lille jægerstue, som det alligevel var lykkedes klosterjægeren at beholde, brændte der endnu lys, skønt det var midt på natten. Foran ilden sad klosterjægeren i dybe tanker. Megen søvn havde han ellers ikke undt sig i de sidste nætter; for hver time kunne han vente bud fra Salzburg om Walters ankomst.

Alt var ellers parat. På hans leje sov Gerold – oldermandens unge søn – trygt. Ham havde jægeren holdt skjult hos sig i de sidste dage; for han skulle bringe faderen bud, når timen var inde.

Fra Gelfrat vidste klosterjægeren, at alle bønderne nu var rede og med utålmodighed kun ventede på den afgørende dag.

Atter tænkte han sin plan igennem. Når først han havde fået bud om, at Walter var kommet, skulle alle bønderne i nattens mulm og mørke samle sig i skoven foran Falkebjerget og her tømre og binde stiger sammen. Stormen kunne ikke finde sted, før det lysnede; for blandt Pabos svende var også flere af bøndernes sønner, som han havde tvunget ind i sin tjeneste, og i mørket kunne der finde skæbnesvangre fejltagelser sted. Når så Walter kom, skulle stormen sættes an – Falkebjerget kunne kun tages ved en pludselig overrumpling.

Klosterjægeren rejste hovedet, da hundene begyndte at knurre. Hans hjerte bankede hurtigere – det måtte være Riemiger.

Han beroligede hundene og åbnede døren, så lyset fra stuen skinnede ud i mørket. Lidt efter hørte han det aftalte fløjtesignal. Jo, det var Riemiger.

Forpustet stod denne snart efter i jægerstuen. Det var en drøj tur op ad bjerget, og han havde ikke sparet sig selv.

"Jæger, nu er Walter i Salzburg," stammede han.

"Hvordan har han det?" spurgte jægeren.

"Du skulle se ham – han er vokset endnu mere – du skulle se ham til hest – du vil ikke kunne kende ham igen – han er en hel ridder nu, ligesom grev Dietmar – han bringer dig mange gode hilsner, og han var næppe til at holde tilbage i Salzburg."

Riemiger havde besvær med at få vejret, og ordene snublede over hinanden.

"Ja, nu skal der også handles," svarede klosterjægeren fast, "Gerold må vækkes og bringe bud til sin fader og du, Riemiger, kan du klare turen endnu en gang til Salzburg?"

"Ja, jæger – min hest har jeg bundet skjult i skoven, og inden dagen er omme, skal jeg nok atter være i Salzburg."

"Og i overmorgen nat kommer afgørelsens time," lød jægerens ord fast og bestemt.

Femtende kapitel

Skoven foran Falkebjerget var i den sorte nat som befolket af spøgelsesagtige væsener. Mørke skikkelser sneg sig om med listende, lydløse skridt – ikke et ord hørtes, og alle gjorde sig forståelige for hinanden med mærkelige tegn og gebærder. Her var nogle i færd med at save en høj gran over; men end ikke savens gang gennem træet hørtes. Ved siden af stod tavse skikkelser og ventede på at tage mod træet, når det var savet over, for langsomt og forsigtigt at trække det ned til jorden. Her var andre i gang med deres knive at afgrene de fældede træer, og her bandt endnu andre trin til stigerne.

En høj og kraftig skikkelse, klædt i skindvams, var på færde allevegne, og under hans ledelse blev de færdige stiger båret ned til skovens udkant. Det var klosterjægeren – sjælen i hele det forberedende arbejde, inden stormen skulle finde sted ved daggry. Af og til holdt han hånden for øret og lyttede mod nord. I nat skulle Walter komme.

Natten skred frem; men nu var alt også snart i orden. Ti stiger – så lange, at de kunne nå fra voldgravens nærmeste bred op til brystværnet – lå i skovens udkant, og med tegn og lydløs hvisken fik klosterjægeren kaldt de udvalgte førere for hvert stigehold sammen. Han forklarede dem endnu en gang, hvorledes det hele skulle foregå. På et givet tegn skulle alle samtidig bryde frem – de var omkring otte mand til at bære hver stige – og langs hele muren skulle disse rejses, så fjenden var nødt til at sprede sig. Med økser skulle de første på stigerne hugge huller i træbrystværnet, mens de, der var bevæbnet med

armbrøst, skulle beskytte dem. Når først åbningerne var store nok, til at de kunne komme igennem, skulle de kæmpe sig hen imod vindebroen, overvælde vagten her og lade broen gå ned for dem, der endnu ikke var nået op ad stigerne.

"Og hvor I skulle se "den skæve djævel", så råber I op," sluttede klosterjægeren, "ham har jeg personligt et opgør med. Gå nu tilbage til jeres kammerater og sæt dem ind i, hvorledes planen for angrebet er."

"Men, jæger – hvor er unge hr. Walter, vor borgherre?" spurgte en.

"Han kommer," svarede klosterjægeren. "Han kommer i det afgørende øjeblik."

Førerne for stigeholdene trak sig tilbage, og klosterjægeren stod ene tilbage. Gang på gang lyttede han anspændt mod nord; men alt var roligt.

Mod øst begyndte det så småt at lysne. Blot der nu ikke i sidste øjeblik skulle være hændt drengen noget.

Nattevagten i vagttårnet vågnede op af sin halvslummer. Det var afløsningen, der kom.

"Har du haft en rolig nat, Wicho?" spurgte han.

"Ja, hvad skulle der være sket," lød det halvsøvnige svar.

"Da skete der da noget, Wicho, engang du sad slumrende i vagttårnet. Det er vel længe siden nu; men har du virkelig glemt den nat, da grev Dietmars harnisk blev levende. Stigen, som spøgelset havde benyttet, var i hvert fald godt menneskeligt arbejde. Du var jo selv med til at få den fjernet, før Pabo fik nys derom."

"Hold din mund med dit evindelige krakileri," svarede Wicho ærgerlig.

"Men hvad er det, Wicho?" fortsatte den anden i en helt anden tone og pegede over mod skoven. I morgendæmringen havde han set trætoppe og grene bevæge sig. "Se dér, hele skovkanten er jo levende, og der blæser ikke en vind. Hvad i Djævlens skind og ben kan der foregå derovre?"

Begge stirrede i nogen tid derover imod. Trods al forsigtighed havde bønderne ikke kunnet bevæge sig, uden at grenene svajede.

"Hurtigt, Wicho – du må vække Pabo og hr. Linhart, det her er mere end mistænkeligt."

Wicho løb over til borgen, og noget efter stod Pabo og "den skæve djævel" i vagttårnet.

"Hvad er der i vejen her?" spurgte Pabo, der øjensynligt endnu ikke havde sovet sin sædvanlige rus ud.

"Herre, skovkanten er levende. Se selv – dér – derovre er der nogen, der bevæger sig. Grenene svajer – og nu dér."

Pabo stod og missede med øjnene. Han kunne ikke se noget; men "den skæve djævel" var mere klarhjernet. Han var straks klar over, at der var noget mistænkeligt på færde.

"Blæs alarm," kommanderede han.

"Hvad i Djæ..." begyndte Pabo; men hans øvrige ord blev overdøvet af hornets højt skingrende toner.

Der blev med et levende på borgen. Fra kælderen og udhusene styrtede borgens mænd til, mere eller mindre påklædte, nogle bevæbnede, andre kun vildt fægtende med de tomme hænder.

Men også skovkanten blev levende. Nogle af stigeholdene havde misforstået det og troede, det var signalet til stormen.

"Pabo," skreg "den skæve djævel" ophidset, "det her er alvor. Det er bønderne, som vil storme din borg."

Pabo blegnede.

"Slå dem ned, de hunde," skreg han. "Alle mand på brystværnet. Slå dem ned hver og en."

Klosterjægeren sprang frem fra skovbrynet. Det, som nu foregik, var ikke efter hans plan. Han så sine folk løbe frem med stigerne. De var ikke til at standse, og nu var det også for sent. Hans overrumplingsforsøg var allerede opdaget fra borgen.

"Walter, hvorfor kommer du ikke," råbte han højt.

Men der var ingen tid at spilde. Angrebet var begyndt, og nu måtte det føres igennem. Han råbte af sine lungers fulde kraft både til højre og venstre, at stormen skulle sættes an, og selv styrtede han frem sammen med det nærmeste stigehold.

"Dér er klosterjægeren," råbte "den skæve djævel", og pegede frem for sig, "Pabo, det må være ham, der står i spidsen for det hele. Vi må have bud til klostret."

"Hvordan, Linhart?" mumlede Pabo, der til sin forfærdelse så alle de mange, der styrtede frem mod borgmuren.

"Kan du svømme, Wicho?" spurgte Linhart.

"Ja, herre."

"Så hurtigt – du må lade dig fire ned fra klippen og svømme i land udenfor muren. Løb, så hurtigt dine ben kan bære dig, til klostret. Fortæl kun dekanen, at hans jæger i spidsen for de oprørske bønder vil storme Falkebjerget, så kommer sikkert hjælpen. Sig kun, at det haster, at det haster. Og så afsted – din belønning skal jeg ikke glemme."

"Den skæve djævel" sprang ned fra vagttårnet. Det var ham, der nu tog hele kommandoen, og hans råb og ordrer lød ustandseligt. Han fik brystværnet besat med de af borgens mænd, der havde våben hos sig, sendte andre afsted for at hente våben, stene og alt muligt, som kunne bruges for at afværge det truende stormangreb. Over alt var han på færde – bandte og skældte, skreg og truede. Borgen var en levende myretue; men hans faste hånd fik efterhånden alle til at lyde ordrerne.

Allerede under fremløbet med de tunge stiger faldt de første pile fra de veldækkede skytter på brystværnet. Et par af stigeholdene standsede og stod et øjeblik forsagte og tvivlrådige. Men klosterjægeren var også på færde allevegne, og hans opildnende tilråb lød snart her, snart dér.

Nogle af stigeholdene var nået frem til borggraven, men blev her modtaget af tunge stenkast og svirrende pile. Værst var kampen nærmest vindebroen, flere af bønderne lå sårede, og det syntes dem ugørligt at få stigerne rejst. Andre steder var det lykkedes at få stigen rejst, og tunge øksehug hamrede mod træværket.

Trods pilene, der borede sig ned i jorden rundt omkring ham, holdt klosterjægeren dog stand og forsøgte på at lede angrebet. Men hele situationen så langt fra godt. Ud for ham og hans folk. Her væltede en stige, og mandskabet var optaget af at bjerge de højt skrigende kammerater, der var faldet i graven, og dér på fløjen, hvor han havde håbet, at de lettest kunne bane sig adgang til brystværnet og falde fjenden i flanken, dér begyndte de at trække sig tilbage.

Så skulle det altså alligevel ikke lykkes ham. Han havde overvurderet bøndernes mod og kampiver. Alle hans stolte tanker, som havde holdt ham vågen de mange nætter, havde været blændværk. Hvilket ansvar hvilede nu ikke på ham; for hvorledes ville fremtiden blive for Falkebjergets mænd, hvis de ikke sejrede i dag. Og Walters stolte drøm – forbi – forgæves det hele.

Angrebet var gået i stå, ja, hvad værre var – bøndernes tro på et heldigt udfald havde fået et grundstød. Selv om de enkelte steder endnu kæmpede med vildskab og dødsforagt, så ville det næppe lykkes at få de vigende til atter at storme frem.

Pabo og Linhart havde fra vagttårnet set, hvorledes det første voldsomme angreb var slået tilbage. Ophidset af blodtørst ville Pabo på en gang gøre en ende på det hele. Trods Linharts protester gav han de svært bevæbnede af sine mænd ordre til at samle sig i borggården, parat til et afgørende udfald. Selv iførte han sig harnisk.

"Ingen nåde eller barmhjertighed," skreg han til sine folk. "Slå de bondelømler ned for fode. Jeg skal lære dem, de usle hunde, at sætte sig op mod deres borgherre."

Med vældig larm raslede vindebroen pludselig ned, og frem stormede Pabo og hans mænd.

Det kom bønderne fuldstændig overraskende, og slået af rædsel veg de tilbage for de susende sværd.

Klosterjægeren søgte at standse dem, men forgæves. Selv stod han urokkelig og spændte rolig sin armbrøst. En af de forreste løftede just sit sværd for at kløve hovedet på gamle Gelfrat, der ikke kom så hurtigt afsted som de andre, da

jægerens sikre pil standsede hans arm og fik ham til at vælte om i sit blod.

Klosterjægeren var nu klar over, at slaget var tabt; men ingen skulle få ham til at vige en fodsbred fra den plet, han stod på. Dø som ægte ridder kunne han da i hvert fald.

Da hørte han midt i al tumlen – de fremstormende krigeres hoverende sejrsråb, de flygtendes skrig og de såredes jamren og stønnen – pludselig lyden af galoperende heste. Han så sig tilbage og ville først næppe tro sine egne øjne. Dér kom en trup ryttere sprængende hen ad vejen. Han så de højt løftede sværd lyne og hørte deres råb: "Fremad – fremad." Og forrest red en rytter med et banner vajende over sig – et lysende blåt banner med von Thunnernes stolte våben, den hvide falk.

Det var Walter i spidsen for sine krigere.

Hans uventede, pludselige ankomst standsede med ét bøndernes flugt. Først så de undrende på ham; men så gik det hurtigt op for dem, hvem det var, og høje hyldestråb lød ham i møde.

Men Walter standsede ikke sin vilde fart. Han havde overset kampsituationen og vidste, hvad det gjaldt. Med uimodståelig kraft susede han og hans ledsagere mod Pabos mænd. Med banneret i venstre hånd førte han sit sværd med højre og lod de dræbende hug falde til højre og venstre for sig. Bønderne vendte om, og fra alle sider stormede de atter frem.

Da lød der pludselig et højt skingrende skrig: "Grev Dietmar kommer!"

Det var Pabo, og i vild rædsel styrtede han tilbage over vindebroen. Hans mænd søgte at følge efter ham; men de fleste

af dem nåede ikke over broen. Walter og hans unge ledsagere gjorde lyst i deres rækker.

"Op med vindebroen!" skreg Pabo sanseløs af angst! "Hurtigt – op med vindebroen."

Vagten drejede som rasende på svingene, den tunge bro hævede sig og hindrede Walter i at følge efter.

"Jæger, hvor er du?" råbte han.

"Walter – her! Her!"

Så mødtes de to atter. Der var ikke tid og lejlighed til et håndtryk, de så kun på hinanden med et blik, der lyste af gensynsglæde.

"Fremad – stigerne til muren," råbte Walter, "fremad, I Falkebjergets mænd!"

Walter sprang af hesten, som Riemiger greb i tøjlen.

Linhart sprang ned fra vagttårnet, hvorfra han havde været vidne til den sidste blodige kamp, der med ét havde forandret hele situationen. Også han var nu bleg, hans knæ rystede; for han forudså, at nu var Falkebjergets skæbne atter beseglet. Grev Dietmars søn var altså endnu i de levendes tal, og faldt han i hans hænder, var der ingen nåde at finde.

Pabo greb ham hårdt i armen: "Grev Dietmar kommer!" skreg han ind i øret på ham. "Linhart, nu er det ude med os."

Bønderne havde fået deres kampmod tilbage, nu deres unge borgherre var blandt dem. Jægeren havde talt sandt – nu gjaldt det Walters og deres egen fremtidslykke. Intet kunne nu mere standse dem, og den fåtallige besætning på brystværnet var også slagen af skræk. Økserne buldrede mod træværket, som over alt gav efter, og gennem åbningerne stormede bønderne frem, huggende ned for fode, hvor de traf på modstand.

Pabo og Linhart stod midt i borggården og så deres folk blodige og lemlæstede blive kastet ned fra brystværnet. "Op i borgen, Pabo," skreg "den skæve djævel", og begge løb henimod den høje trappe.

Da raslede atter vindebroens kæder. Vagten var flygtet. Med Walter og klosterjægeren i spidsen stormede alle, der var i nærheden af broen, hen over denne og ind i borggården. De af Pabos mænd, der var her, kastede deres våben fra sig, og knælende råbte de om nåde.

Det kostede Walter og kloster jægeren store anstrengelser at hindre et fuldstændigt blodbad.

"Hvor er Pabo og "den skæve djævel"?" råbte jægeren. "De må være søgt op i borgen. Kom, Walter, du og jeg må gøre regnskabet op med dem," og klosterjægeren greb et sværd fra en falden.

"Han er min morbror, jæger," svarede Walter sagte.

Deres øjne søgte borgen. Deroppe øverst på trappen stod Pabo – bleg som døden og åbenbart helt fra sans og samling. Han fægtede vildt om sig med sit sværd, så træsplinterne røg til alle sider.

Rasende skrig fra bønderne, der nu fik øje på deres forhadte tyran, flængede luften, og fra alle sider styrtede de hen imod trappen.

Så fik Walter øje på Kuno, sin gamle, trofaste ven – den store, danske hund. Den var kommet ud på trappeafsatsen og stod nu lige bag ved den vildt fægtende Pabo.

Uden at tøve et øjeblik sprang den frem for at nå ned til sin unge herre; men der var ikke plads på den smalle trappe både til den og Pabo. Dens spring var så voldsomt, at Pabo blev revet

over ende, og fra den høje trappe tumlede han hovedkulds ud over rækværket og ned i borggården.

I få spring var klosterjægeren og Walter derhenne.

"Stands!" råbte Walter, da bønderne ville kaste sig over Pabo, og han løftede afværgende sin arm i vejret.

Pabos liv var allerede udslukt – i faldet havde han knækket halsen.

"Så blev det altså dig, trofaste Kuno, der blev din tidligere herres hævner," sagde Walter, mens han søgte at værge sig for den store hunds gensynsglæde og voldsomme kærtegn.

"Hvor er "den skæve djævel"!" skreg bønderne. "Død over ham."

Enkelte var allerede oppe ad trappen. Klosterjægeren sprang til, her havde han ret til at føre det hævnende sværd.

Trappen knagede under den tunge vægt. Forrest af alle trængte klosterjægeren ind i forhallen – den var tom – videre gennem de bagved liggende værelser – de var også tomme. Først i det bageste værelse fandt han "den skæve djævel".

Men klosterjægeren kom for sent.

Et grufuldt syn mødte ham. I et hjørne af værelset havde "den skæve djævel" hængt sig.

"Fej og ussel blev din død som hele dit liv," mumlede klosterjægeren og trak sig fuld af væmmelse tilbage.

Hurtigt løb han gennem værelserne og hallen. Nu var sejren vundet, det store mål var nået, Falkebjerget var erobret tilbage, og Walter var den retmæssige ejer til sin fædreneborg.

I få spring var han nede ad trappen og fik Walter fortalt, hvad der var sket oppe i borgen.

Nu ville han kalde bønderne sammen, og når de sårede havde fået den første pleje, skulle von Thunnernes banner vaje over borgens tinde.

En rytter, der mere hang end sad på en tilsyneladende løbsk hest, kom i vild fart ned mod broen. Hvem kunne det være, og hvorhen gjaldt det rasende ridt? Nu fik han hesten drejet om, og lidt efter gungrede vindebroens planker.

Man løb til fra alle sider og fik hesten standset så brat, at dens rytter faldt af. Det var Huze.

"Jæger – hvor er jægeren, og hvor er Walter?" stønnede han.

"Her, Huze – hvad nu?" og jægeren fik drengen rejst op.

"De kommer – de er lige bagefter mig."

"Hvem kommer?"

"Dekanen med hen imod en snes af klostrets væbnede svende."

"Vindebroen op! – vindebroen op!" skreg bønderne.

"Nej," råbte klosterjægeren fast. "Vindebroen bliver nede. Og du, Walter, må som borgherre tage imod dine første gæster."

"Jæger – du må lade mig blive her," stammede Huze.

"Ja, Huze – her på Falkebjerget er dit fremtidige hjem. Men du gør klogest i at gemme dig hen nu, til dekanen atter er draget bort."

Klosterjægeren trak Walter til side, og de to talte en stund sammen, mens bange anelser gjorde bønderne tavse.

Fjernt mod nord hørtes den første, svage lyd af galoperende heste.

Klosterjægeren fik derefter bønderne til at trække sig hen imod borgen, så de dannede en halvkreds. En broget skare at se på såvel i klædedragt som i udrustning. Men alle knyttede de

hånden fast om deres forskellige våben – armbrøst, spyd og tunge økser.

Midt i halvkredsen stod Walter med klosterjægeren ved sin side, og bag ham hans harniskklædte, unge ledsagere og Riemiger med banneret.

Hovslagene kom nærmere og nærmere, de gik over til trav, og nu red dekanen for det mægtige kloster i spidsen for sine væbnede svende hen over Falkebjergets vindebro. Han så sig ganske forfærdet om. Harmfuld gled hans blik hen over de mange bevæbnede bønder, der stod opstillet som i slagorden, og stum af overraskelse stirrede han på Walter og banneret bag ham. Han vidste åbenbart i øjeblikket hverken ud eller ind.

Han var kommet for sent – den blodige afgørelse havde fundet sted.

"Hvor er ridder Pabo?" fik han endelig råbt.

Walter trådte frem.

"Ridder Pabo er nu stedt for den højeste dommer," svarede han højt og fast. "Søger I borgherren til Falkebjerget, hr. Ulrich, da står jeg her, Walter von Thunn. Hvad er jert ærinde på min borg?"

Dekanen bed sig så hårdt i læben, at små bloddråber piblede frem. Det var ikke muligt. Var den harniskklædte yngling dér foran ham grev Dietmars yngste søn?

"Mit ærinde spørger du om," snerrede dekanen og rasende pegede han på klosterjægeren, der stod stolt og rank i sin skindvams, "træffer jeg ikke klostrets jæger midt iblandt oprørske bønder, og har jeg ikke ret til at hente ham tilbage til dom og straf."

En pludselig dyb og knurrende mumlen rejste sig fra bøndernes skare. De hævede deres våben og sluttede truende kreds om dekanen og hans svende.

Hr. Ulrich vendte sig halvt om, gav et tegn, og flere af svendene gjorde mine til at sidde af.

"Holdt, hr. Ulrich," lød klosterjægerens høje røst. "I søger jer klosterjæger; men han eksisterer ikke mere. Ham kan I ikke slæbe til dom og straf – kun vor nådige kejser kan dømme mig."

Klosterjægeren trak sin fangstkniv, skar med et kraftigt snit sin skindvams op i hele dens længde og krængede den til side. Solens stråler faldt på en fint forarbejdet ringbrynje og lyste på det våbenskjold, der prydede brystpladerne – slægten Reitenaus våben, tre gyldne stjerner over en kronet hjelm med korslagte sværd.

Som lamslået stirrede dekanen på sin tidligere jæger.

"Jeg er ridder Henning Dieter von Reitenau, hr. Ulrich, og så ved I vel, at kun kejseren kan dømme mig. Uden frygt indanker jeg min sag for kejserens domstol. Mine ridderspor har jeg tjent i hans hær, og ridderslaget har jeg modtaget af hans hånd.

Herhen har min pligt og min ære som ridder kaldt mig, thi her gjaldt det kampen for retfærdigheden og for den svages ret. Fremtidigt strækker jer magt og indflydelse sig ikke over Falkebjergets grænser; for fra dette øjeblik er Walter von Thunn den rette ejer af sin fædreneborg, og hver og en af Falkebjergets mænd er fra nu af frie bønder, som de var det før i grev Dietmars tid."

Alle bønderne stod også som lamslåede af den pludselige overraskelse, de her havde været vidne til. De stirrede med vidt opspilede øjne på den høje, ædle skikkelse med det stolt

knejsende hoved. Det var ikke længer klosterjægeren, men ridderen, der stod foran dekanen og svarede ham med de dristige ord.

Og hør nu hans ord – fra nu af var Falkebjergets mænd frie bønder. Kampen var ikke ført forgæves – friheden var vundet tilbage både for dem og deres børn – lykke, fred og velstand ville atter holde indtog i deres nu så fattige og udplyndrede hjem.

Høje hyldestråb og stormende jubel rungede i borggården. Dekanen var bleg af raseri. Han kendte alt for godt den mægtige slægt – von Reitenau – og han havde også hørt mangt og meget om den tapre og modige Henning von Reitenau, som kejseren egenhændigt havde slået til ridder. Det var altså hans tidligere jæger. Her var i alle tilfælde slaget tabt for ham, her stod selv det mægtige og indflydelsesrige kloster med fyrsteprovst Henrik i spidsen magtesløst.

Uden at mæle et ord kastede han sin hest om, hans forfærdede svende fulgte hans eksempel, og næppe var de atter kommet over vindebroen, før dekanen jog sine sporer dybt i hestens flanker. I vild fart gik det tilbage til klostret for at melde provst Henrik om det ulykkelige udfald.

Walter stirrede med underligt udtryksløse øjne efter de bortridende. Han var måske den, som alt, hvad der var foregået i disse sidste få minutter, havde gjort dybest indtryk på.

"Walter," lød ridderens røst.

Walter vågnede op og så på sin plejefader, som han hidtil kun havde kendt som klosterjægeren. Nu lyste og strålede hans øjne. Han greb hans hånd og bøjede sit knæ dybt.

Alle bønderne havde sluttet en tæt kreds om de to, og der herskede dyb tavshed i borggården, så alle hørte ridderens ord:

"Walter, rejs dig op. Nu vajer dit våben – den hvide falk – atter frit over din fædreneborg. Nu er *du* borgherre til Falkebjerget, og du forstår, at det at være herre betyder at beskytte retten og skaffe lykke og fred til de mennesker, man hersker over."

Om "Klosterjægeren"

Forfatter: Torry Gredsted (1885-1945).
Org.udgave: Torry Gredsted: *Klosterjægeren. Fortælling fra Højalperne.* Steen Hasselbalchs Forlag, København 1929.
Redigeret af: Kim N. Jensen.

ISBN 978-87-7628-219-6
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-473-3 (Ølstykke 2016).

© 2025 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk